C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Velinsky_Jaroslav-Fialky_pro_kralovnu.pdb

PDB Name: Velinsky - Fialky pro královnu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.7.2008
Modification Date: 7.7.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Velinský
Fialky pro královnu

ČTVRTÝ PŘÍBĚH CHRISTYHO BIGSE,
NEJLEPŠÍHO INVESTIGATIVNÍHO REPORTÉRA ANTARKTIDY

Pánům
Tomáši Němcovi, Wojtovi Běhounkovi
a Jiřímu Popiolkovi,
bez jejichž laskavé podpory a mírného nátlaku
by tato kniha možná nevznikla…

© Jaroslav Velinský 2007

1
Už si nevzpomínám, kvůli čemu se to tenkrát slezli všichni ti paďouři v jednom z těch hogofogo baráků, které se v Mayfairu roztahují na stopadesátiakrových parcelách s anglickými trávníky, indickými altánky, japonskými bonsajemi a čínskými zahradníky, to vše na dovezené novozélandské ornici (něco vyloženě domácího tu zatím nemáme a ještě prý to pár set let potrvá). O nic chytrého zřejmě nešlo; ty krásné časy, kdy jsem si honil triko na kdejakém vědeckém potlachu, už jsou dávno pryč. Witzingerovu cenu, která se udílí každoročně za vyřešení nějakého geografického problému, jsem tenkrát dostal za Doughertyho ostrov.
Tenhle bezvýznamný kousek země asi devět set mil severně od dnešního Bakutinova pobřeží objevil v roce 1841 James Dougherty, kapitán lodi James Stewart. Jeho existenci potvrdil i kapitán Keates s lodí Louise o devatenáct let později a ještě v roce 1886 ho prý viděli z paluby lodi Cingalese. Od té doby už ale ostrov nespatřil nikdo a naměřili tam hloubku tři míle - nebo 4800 metrů, chcete-li. Až teprve nejslavnější investigativní reportér Antarktidy Christy Bigs (těší mě) si ztotožnil Dougherty Island s Ostrovem hrůzy, o němž si vyprávějí staří mariňáci po hospodách.
V místech, kde podle měření dávných velrybářských kapitánů ostrov měl být, ale nebyl, Bigsova expedice na lodi Sugar Baby odpovídající objekt našla; za pohnutých okolností se jí bohužel potopil před očima, aby byl posléze identifikován jako sonda mimozemského původu - obrovská boje, která se čas od času vynoří nad hladinu, ale nikdy tam dlouho nesetrvá.
Na onom místě brzy nato vznikla tak zvaná BASE DOUGHERTY s mezinárodním vědeckým obsazením, ale nic dalšího už nikdo neodhalil, jelikož objekt (pojmenovaný teď DI jako Dougherty Island) se uchýlil až na dno a z ponorek ho bylo možné leda okukovat.
Já získal kromě toho Witzingera i exkluzivní práva na reportáže; střelil jsem je South Victoria Land News, když mě přestalo bavit noclehovat na Base Dougherty v hamace a čekat, až se DI vynoří. Ještě nějaký čas mě jako laureáta zvali na kdejakou konferenci a vypíjendu, ale to taky přestalo, když DI neskýtal nic nového a Base Dougherty se stala okoukanou senzací.
Moje výše zmíněná návštěva Mayfairu (nejde o ten londýnský, ale o stejnojmennou milionářskou čtvrť ve městě Vanda, South Victoria Land) svědčí o tom, jak hluboko může klesnout držitel Witzingerovy ceny; šel jsem tam totiž vyblejsknout pár zkárovaných celebrit. Mému informátorovi se doneslo, že jistá novozélandská loď z Dunedinu přivezla do přístavu McMurdo pár čutor, kanystrů nebo snad dokonce barelů maorského rumu, který se údajně (a samozřejmě ilegálně) pálí na South Islandu z nějaké místní odrůdy bambusu.
Bohužel tam nakonec nikdo nebyl natolik pod obraz, aby to veřejnost zajímalo; zato jsem tam potkal svého známého m'sieu Extremeauxe z Adélie, který mi svou poněkud legrační angličtinou sdělil, že se v bistru na airportu v McMurdo viděl s Mary Robinsonovou, která mě moc pozdravuje a rememberuje, a že letí s Leveri?rovým módním cirkusem na půlroční turné po Měsíci, kteréžto samozřejmě odříct nemohla, a že prý jí můžu zavolat na obvyklé číslo.
Mary je jednou z nejlíp placených modelek Leveri?re Antarctic Modes nejen díky nejdelším a nejkrásnějším nohám ve

Sluneční soustavě, ale taky proto, že je černá jako nejžhavější noc, což s věčným sněhem a ledem náramně kontrastuje; dalo se samozřejmě předpokládat, že od měsíčního pudru se to bude odrážet jen o málo hůř. O jejích dalších přednostech bych se mohl šířit dlouhé hodiny, kdybych si tím nepřivolával nepatřičné citové ujímání. Do supervizního milovníka mám sice dost daleko, ale trochu té lepší dámské společnosti přece jen potřebuju - když už pro nic jiného, tak pro vlastní image. A taky když už na ten zatracený Měsíc musela, mohla mi to říct předem a ne mi posílat vzkazy po tom nasládlém Frantíkovi.
S touhle šťabajznou Robinsonovic jsem svého času strávil příjemnou dovolenou v Egyptě, což je pro rodilého Antarktoameričana ze South Victoria Landu (zvyklého na půl roku zimy a půl roku zimy ještě horší) samozřejmě náramná exotika; a jak jsme tam tak spolu courali kolem všech těch bohyň a královen namalovaných na zdech starých pět tisíc let, jsem se jen utvrdil v názoru, že proti Mary Robinsonové by i královna ze Sáby vypadala jako myčka nádobí v kuchyni nějakého méně významného faraónova poskoka. Tudíž se mi nedivte, že bych byl proti výletu Leveri?ra a celé té jeho party z Antarctic Modes na Měsíc vůbec nic neměl, pro mě za mě si mohli vyrazit třeba na Saturn - ovšem bez toho Robinsonovic děvčete.
Nějaký čas po setkání s Extremeauxem jsem srdceryvně vzdychal, kdykoli jsem zahlédl vybledlý ubývající Měsíc, a ani se neptejte, kolik W-A$ jsem vysolil za šest či sedm tříminutových rozhovorů. Pak se Měsíc ocitl v novu a mně doma i v kanceláři poněkud kuriózně naráz oněměly oba telefony od konzervativní britské firmy Symmons, které váží každý dvě libry a kdejaký puberťák s comem v náušnici by se nad nimi uválel smíchy. Proč nejdu s dobou, tážete se? Zkrátka proto, že domácím firmám včetně Antarctic Electronics od jisté doby nedůvěřuju. Ale čert vezmi domácí firmy i puberťáky; podstatné je, že jsme s Mary v tu ránu měli po darlingování a sweetheartování.
Když mi dva nemluvní androidi od spojů aparáty tři dni nato vyměnili (pravděpodobně je museli objednat až z novozélandských skladů), první, kdo se na mě zašklebil z obrazovky, byl Mose Aaron.
Tenhle mrňavý židáček pro mě (a nejen pro mě) není jen tak někdo; je to sám velký šéf agentury South Victoria Land News. Nepatřím sice mezi jeho poskoky, pro SVLN dělám jen od případu k případu; přesto pro mě šeky podepsané Mose Aaronem nejsou zanedbatelné, pokud si hodlám udržet bungalow v pátém obvodu na nábřeží řeky, které se říká Yukon, osobního sluhu, fordku Snow-Ranger a ještě k tomu vlastní privátní kancelář na Atkinson Street se všemožnými kuriozitami (viz telefon od Symmonsů). Pravda je, že jsem poznal lidi hrdé na svou chudobu - například toho spisovatele, jmenuje se nějak jako Muddle nebo Nuddle, co napsal Dějiny Jižní Viktorie. Co bych to zapíral, mě by to nebavilo; nemyslím ta práce, ale výsledek. Muddle nebo Nuddle má dodneška rukopis doma v almaře, a jelikož jakožto klasik píše na psacím stroji, je toho prý asi pětačtyřicet liber. Jsou to moc krásně napsané dějiny, všechna čest; ale zatím se nenašel nikdo, kdo by je vydal. Dnes by totiž takovou knihu koupil málokdo - lidi za prvé nemají rádi, když je v knize moc chytrých řečí, a za druhé nemilují knihy vůbec, jelikož je s nimi moc práce, ať už se pokoušíte je číst, stěhovat, nebo jen oprašovat. Snažil jsem se pro Muddla (nebo Nuddla?) získat Mose Aarona, dokonce jsem se o něm zmínil guvernérovi, když si mě ráčil všimnout na jednom rautu, kde jsem se ocitl, ani nevím jak. Měli jsme - tedy já a guvernér - svého času nějaké společné zájmy, přesněji řečeno jsem mu neziš tně vytrhl trn z paty (nehrozilo mu nic menšího než impeachment) a tak mě potěšilo, že na mě nezapomněl. Ne že bych byl tak nezapamatovatelný; spíš jde o to, že John Lewis Morgenstern má asi čtyři nebo deset miliard WA-$, odpovídající bejvák v Mayfairu a hlavně bráchu Allana Wilkese, který má pod palcem Centaura, a tímpádem by nebylo divu, kdyby byl guvernér na můj sympatický en face dávno zapomněl. Leč nezapomněl - a podle mého skromného názoru mohl pro Dějiny Jižní Viktorie pustit chlup.
Tak mu to povídám, a co on na to, tážete se? Dovolte, abych se zasmál. Právě tak jsem od něj mohl žádat, aby financoval zalesnění Rossovy bariéry.
Ale k věci, dámy a pánové.
Město Vanda v Jižní Viktorii (Západní Antarktis) loni katastrofálně poničil blizard od pólu a jednodenní válka s androidy, kterou spískali Carno, Béthelémy a Carrigan, když se jim kapánek vymkla z ruky jiná kulišárna. To je ovšem úplně jiný příběh a toho našeho se týká - řekněme v reálném místě a čase - jen vzhledem k Poisonovu skanzenu. Když se totiž ty nemalé škody ve městě likvidovaly s pomocí nejen federálních, ale dokonce i mezinárodních pomocných sborů, naskytla se ohromná šance konečně asanovat třetí obvod, což je v posledních třech desetiletích součástí volebního programu každého senátora, guvernéra i kdejaké politické strany - ne že by jich snad bylo o moc víc než dvě. Vedle republikánů a demokratů tu máme Dobrovolné ochránce morálky (DOM) řečené lajntucháři, kteří dnes jedva živoří, a nové hnutí NEVYPÍNEJTE ANDROIDY, NEB CÍTÍ JAKO ČLOVĚK, které je veřejnosti nanejvýš pro legraci, a bylo by asi pro legraci i samotným androidům, kdyby - inu, zkrátka kdyby to nebyli androidi; ti totiž berou všechno vážně. Pak je tu ještě Strana bílých, která se rozhodla bránit neposkvrněnost Antarktidy - tedy neposkvrněnost sněhu a ledovců následky industrializace, nikoli snad neposkvrněnost společnosti obecným úpadkem mravů.
S tím se už očividně nic dělat nedá, zatímco s třetím obvodem se stejně očividně dalo udělat ledacos. Že se s ním i přes velkohubé sliby volebních programů za pár desítek let udělalo stejně málo jako s morálkou, to mělo příčinu v druhé verzi těch programů - myslím té, která se voličům neukazuje, ale zato se plní důsledněji než ta halasně vyřvávaná ve volební kampani. Když se o tom teď rozhodovalo na radnici, jeden páprda od Dupontových republikánů přišel s náramným nápadem: aby se část třetího obvodu nechala stát jako připomínka tvrdých začátků.
Výsledek byl, že zbourali jen to, co by bylo bývalo stejně spadlo samo; načež ty zbylé barabizny a slumy z počátku století obehnali tři metry vysokou zdí z alukerových prefabrikátů značky Erebus (abyste neznali jedno z nejpitomějších reklamních hesel: NEBUDUJ MINI, NEBUDUJ MIDI, Z ALUKERU "EREBUS" BUDUJ PYRAMIDY!) a na vrata pověsili ceduli:

POISONŮV SKANZEN.
VSTUP POUZE S PRŮVODCEM

NEBO SE ZVLÁŠTNÍM POVOLENÍM M. R.
EXKURZE JEN PŘEDEM OHLÁŠENÉ.

Aluker je beton odlehčený keramickou výplní a armovaný hliníkem, M. R. je městská rada a Poison se jmenuje ten republikánský páprda. Vzhledem k jeho nesmrtelným zásluhám by se pro ty zříceniny ani lepší jméno nenašlo. Jeden servilní blb dokonce napsal, že jsou monumentální stejně jako ten barák, co se zachoval v Hirošimě; to je to japonské město, na které tak nějak před sto dvacíti lety shodili naši hrdinní předkové malého hošíka, který nadělal velkou paseku.
Mezi námi - mně ty zříceniny (myslím třetí obvod, v Hirošimě jsem nebyl) nijak monumentální nepřipadají a kvůli mně tam ten pitomý skanzen nechávat nemuseli. Jak do toho vidím já, totální likvidace celé té čtvrti by byla stála desetkrát víc, než na kolik přišla alukerová zeď; proto taky městské zastupitelstvo hned a bez řečí odhlasovalo návrh opozičního člena městské rady. Ostatně kdo ví, kolik z těch investovaných WA-$ se cudně proinvestovalo až na účty natolik tajuplné, že i policajti si o nich jedva šuškají, a pro civilistu je lepší a bezpečnější o nich mlčet jako zamrzlý umělý chrup.
Mohlo by se zdát, že se zakecávám; leč nikoli. Jak vymyslel už někdo chytřejší, všechno souvisí se vším - starý Mose mi totiž zavolal v nezřízené touze, abych interviewoval nějakého chlápka, který se do těch ruin nastěhoval.
-
Odolal jsem touze přimalovat pohyblivému obrázku Moseho Aarona kníry, a řekl jsem, že by snad bylo lepší poslat tam ambulanc s psychiatrem a dvěma maníky se svěrací kazajkou, jelikož do bývalého třetího obvodu se může nastěhovat leda magor.
"Svěrací kazajky se dobrých osmdesát let neužívají," na to Mose, "stejně jako klecová lůžka a gilotina. Co máte proti tomu skanzenu, Bigsi?"
"Když to ještě bylo obydlené," řekl jsem, "měl jsem tam něco na práci každou chvíli. Pokaždé, když jsem odtamtud vypadl, jsem byl rád, že mám ještě hlavu na krku."
"Pokud se zrovna nevrtíte, vidím, že hlavu na krku pořád máte. No tak, Bigsi; když se vám tam nic nestalo před vzpourou, tak snad - Co je?"
Šklebil jsem se. Nepovažoval jsem za vhodné mu zrovna teď vysvětlovat, jak mi leze krkem ta pitomá móda datovat události př. vzp. a po vzp. Omezil jsem se tedy jenom na konstatování, že v bývalém třetím obvodu už sice není Violate Bill se svou bandou, ani lowoodští sirotci, dokonce ani ten příšerný rambajz ne; zato ty děravé chodníky a nezajištěné poklopy na kanalizačních šachtách plných krys tam zaručeně zůstaly. "Ty krysy, pane Aarone," dodal jsem, "v zimě pomrznou, ale pár jich přežije v šachtách klimatizace a rok co rok u nich s jarem propukne obvyklá populační exploze."
Pousmál se, což se u něj projevuje zvednutím jednoho koutku úst o šestnáctinu palce (pokud to nebyla nějaká další porucha ve spojení). "Čímpak se tam živí ty vaše myšičky?" řekl.
"Jejich životní styl je střídmý kanibalismus," já na to. "Samozřejmě nepohrdnou ani nějakou tou naivní kočkou, případně -"
Pokrčil rameny, jako když se drbe tučňák. "Jestli je tohle pro vás nebezpečí…"
Mohl jsem mu doporučit, aby si do těch zatracených antarktických Pompejí šel zlámat vlastní hnáty; jelikož ale na rozdíl od Nuddla (nebo snad Muddla) bych na svou osobní chudobu zcela jistě hrdý nebyl, zatvářil jsem se, že ty krysy beru zpátky a zeptal se Moseho, čím je ten chlap ve skanzenu zajímavý kromě svého momentálního bydliště, že ho tam musí jít interviewovat zrovna nejlepší investigativní reportér Antarktidy (jistý Christy Bigs, takový skromný mládenec).
"Je to věštec," řekl Mose Aaron se smrtelně vážnou tváří. "Prorok."
"Cože?!" povídám.
"Prorok," opakoval. "Vidí do budoucnosti, Bigsi."
Nato jsem mu řekl, že na všelijaké ty Pýthie, Sibyly a Slepé mládence nevěřím, protože například podle Nostradama jsme tady už dávno neměli být.
"Toho neznám," na to Aaron a mávl rukou. "Ale o tomhle chlápkovi se začíná mluvit, protože už pár jeho předpovědí vyšlo. Jmenuje se O'Donaghue a říká o sobě, že je poslední druid."
"Irové jsou všichni potrhlí," řekl jsem.
"Víte, Bigsi," na to Mose Aaron, "o Židech se taky říká ledacos a nemusí to být vždycky pravda."
Řekl jsem, že když o sobě v druhé půlce jednadvacátého století někdo říká, že je poslední druid, s největší pravděpodobností mu nanejvýš řádně splouchá na maják, ať je to Ir, Žid nebo Mašukulumb.
"Zřejmě víte, co jsou to druidové," na to Aaron.
"Zajisté," řekl jsem. "Kněžská kasta u starých Keltů. Posvátné jmelí, sekyrky u pasu a rituální šplhání po všelijakých šutrákách zvaných dolmeny. Je dávno známo, že si je někdy v osmnáctém století vymysleli irští nacionalisti i s tím jmelím a sekyrkami."
"Julius Caesar nebyl irský nacionalista."
"Ne, římský. Zmínil se o nich ve svých Pamětech, jelikož jich pár dal zavřít za špionáž, když táhl skrz Gallii. Nikde není psáno, že jich bylo víc než dva nebo tři. Že se toho chytili nějací fanatici o sedmnáct set let později, to ještě neznamená -"
Přerušil mě: "Mám tam teda poslat někoho jiného? Nabízel se mi sice P. Q. Scheibe, ale byl bych radši, kdybyste to dělal vy, protože, jak je vidět, problematiku znáte - a taky jste lepší fotograf."
Dostal mě, když mě vyprovokoval, abych se s ním hádal. Měl jsem mu radši říct, že o nějakých drajdech (jak to vyslovoval) nemám šajna a příjmem O'Donaghue jsem měl označit za argentinské. Že jsem nejen nejlepší reportér, ale i nejlepší fotograf Antarktidy, se ovšem popřít nedalo. "No dobrá…," řekl jsem. "Snad bych se tam někdy mohl podívat."

"Někdy je pozdě," řekl. "Scheibe by šel hned."
Nijak se mi nezamlouvalo, že jako možnou alternativu v případě mého nezájmu jmenoval Schnitzela mit Tunke, jak se té ostudě všech antarktických novinářů říká. Kromě toho, že se náramně vyzná v jisté karetní hře, kterou kromě něj nikdo v celé Antarktidě neumí, a v místopise německých hospod v Novém Švábsku, je o něm obecně známo, že nikdy neváhá vyfouknout kolegovi kšeft, když to jen trochu jde.
"Okej, pane Aarone," povídám, "udělám, co se dá."
"To je slovo muže," na to Mose. "Posílám vám tedy bianco propustku od městské rady, aby vás pustili dovnitř. Jméno a číslo IC si na ní doplňte."
Zeptal jsem se, jestli mu nebude vadit, když se napřed trochu poptám u poldíků, kde mám všeliké známosti, jak tak většinou lidi od mé branže mívají.
Řekl, že je mu to fuk, hlavně když to bude expres.
Počkal jsem si pár vteřin, než mi ve schránce zaharašila Aaronova propustka, vyplnil jsem ji, zastrčil do kapsy, sebral jsem z věšáku svou módní čepičku (právě frčely ty s křidýlky), narazil si ji na hlavu a vypadl.
-
K policajtům jsem šel hlavně proto, že do malérů lezu nerad naslepo. Všecko, z čeho jsem se na poslední chvíli taktak zachránil před slavnostním funusem, se udalo někde v blízkosti třetího obvodu - když pominu Chinaman Quay, kde mě chtěli oddělat nervovým plynem, heliport nad mou kanceláří v Atkinson Street, odkud mě shodili na dvůr, přístavbu na střeše VTP, ve které mě málem umlátili šílení androidi, a ještě asi tucet dalších zákoutí našeho pokojného městysu.
Svého známého komisaře Heldera jsem potkal dole v hale mrakodrapu Vanda Town Police ve společnosti jeho inspektorů Tracyho s Polenskim, kterým říká Pat & Patachon nejen antarktická galerka, ale už i kdejaký policajt. Menší hubený Polenski ještě ujde a dá se s ním vyjít; zato břichatý hromotluk Tracy mě vůbec nemá rád. Zdálo se, že kamsi spěchají, a že je nikterak neinteresuje můj zájem o toho chlápka, co se nastěhoval do třetího obvodu. Zastavili se neochotně; inspektoři na můj dotaz neodpověděli a jejich šéf, komisař Helder, si začal rozbalovat větrovou tyčinku.
"Pánové," řekl jsem, "kdyby si u mě interview neobjednal osobně Mose Aaron ze SVLN…"
Stáli jsme uprostřed haly pod plastikou Jižní točny. Helder vypadal, že ho zajímá hlavně ta tyčinka, a Pat & Patachon na mě zírali jako na tulení lívanec, který někdo připlácí Jižní točně na alabastrovou prdelku.
"Kolikrát už jsem si tady říkal, jak ten sochař přišel na to, že točna chodí takhle nalehko," povídám bodře. "Toho O'Donaghua jsem myslel, pánové."
"No ne," na to Tracy k Polenskimu, "myslí O'Donaghua…" A ke mně: "Co bysme tak asi o něm mohli vědět? On vám to snad řekne sám, ne? Copak za ním nejdete kvůli tomu - a jak vás za ta léta znám, tak jistě za víc než slušný ghebrthouxwnlck?"
"Slušný - co?!" já na to. "Nějak jsem se přeslechl."
"Honorář," řekl Tracy. "Umejte si uši."
"Myslel jsem," povídám a nechal jsem to plavat, "že byste o tom chlápkovi mohli vědět aspoň odkud přišel a proč se nastěhoval právě tam. Pokud vím, je to skanzen, ve kterém se kromě ostrahy a myší běžně nevyskytuje ani noha - když tam zrovna nejsou na exkurzi študáci ze stavební průmyslovky."
"Má povolení," řekl Polenski.
"Povolení? Od koho?"
"Od guvernéra."
"Proč by zrovna guvernér -"
"Nemám tušení. Ale třeba vám to řekne, když se ho slušně zeptáte."
"Kdo, guvernér?"
„O'Donaghue."
"To povolení… Není to padělek?"
Tracy se posupně uchechtl. "Nechtěl byste přednášet na vysoký policejní? Padělek… Myslíte, že nepoznáme padělek, člověče?!"
"Já se guvernéra ptát nebudu," řekl jsem. "Ale mohl by to udělat Mose Aaron. Nebo by se ta otázka mohla rovnou objevit ve zpravodajství SVLN - co takový titulek jako: Proč guvernér J. L. Morgenstern obchází naši chrabrou policii? Případně s otazníkem a vykřičníkem: Podivná guvernérova výjimka pro věštce?!"
"Ghebrthouxwnlck," řekl Tracy znechuceně. Napadlo mě, že je to nějaký nový policejní způsob, jak znejistit delikventa.
"Htwqrhlmpr, že?" řekl jsem chápavě, neboť na mě si nepřijdou.
"Víte, Bigsi…," řešil trapnou situaci Polenski, "ono dneska prostě nějak ghebrthoux -"
"Poslyšte, inspektore Polenski," přerušil ho komisař Helder, "mohl byste si ještě jednou projít na dopravním tu zprávu o zdokonalení signalizačního systému na křižovatkách a podívat se po eventuálních souvislostech s tím náznakem… No, však víte. Tracy… Od vás bych rád viděl hlášení o včerejší kontrole u jezera Rajo. Jdu na oběd. Svezete se se mnou, Bigsi? Pokud vám nevadí, že jdu jen do zdejší policejní jídelny."
Řekl jsem, že ho s radostí doprovodím, stejně jsem od rána nejedl; zatímco komisař zřejmě ano, protože v jídelně obsluhující andy projevil zdvořilý zájem o jeho dnešní "druhou návštěvu vzápětí". Jestli mě pozval na oběd, aby mě (a možná i sebe) zbavil podivně blábolících inspektorů, jsem se neptal; zřejmě to jiný účel nemělo, jelikož sám sotva předstíral, že jí.
Kdysi jsme spolu příjemně povečeřeli nějaká ruská národní jídla - jeho syn si vzal ruskou psycholožku - a během té hostiny komisař Helder utrousil pár informací, které by mi byl oficiálně dát nemohl. A tenkrát šlo o víc než o nějakého střeleného Ira, co se nastěhoval do zřícenin, kde by člověk čekal leda kočku. Glejt od guvernéra, který to tomu cvokovi umožnil, byl zajímavější než on sám.

"Na to, že jsme v policejní jídelně," řekl jsem, "tady ty antarktické frutti di mare a kaparovou omáčku dělají obstojně. Ochutnal jsem pravou v jedné malé italské pizzerii v Cairu… Sargassovou náhražku, která se jí jakžtakž vyrovná, mi občas připravuje Wang. Zdejší není o moc horší, všechna čest."
"Jste snad dostatečně inteligentní, abyste tu nečekal smažené pendreky," na to Helder. "Ale vynechme omáčku a přejděme k věci. Proč se vlastně zajímáte o toho chlápka O'Donaghua?"
"Říkal jsem vám, že to chce Mose Aaron."
"Ale proč to chce?"
Řekl jsem, že vlastně nevím - šéf SVLN mi prostě řekl, že o tom podivínovi se mluví jako o prorokovi, který se už párkrát s nějakou předpovědí strefil, že se taky považuje za posledního druida, a že bychom tudíž měli solidně informovat veřejnost. "Mose Aaron to na mě hodil," dodal jsem, "když jsem projevil určitou znalost problematiky."
"Jaké problematiky? Prorocké nebo druidské?"
"Vyprovokoval mě, abych se s ním hádal. Moje argumenty byly na úrovni průměrně vzdělaného čtenáře Reader's Digestu. Nejspíš si o tom taky někde něco přečetl, protože se na mě vytasil se starým Juliem."
"O čem všem ten Verne nepsal, že ano."
"Myslím Caesara. Jeho Zápisky o válce galské jsou jedinou soudobou písemnou zprávou o druidech. Nevěřím, že by se některý z nich jmenoval O'Donaghue. O nějakých jeho splněných věštbách víte, komisaři?"
"Jestli je O'Donaghue poslední druid, tak jsem já poslední, kdo by mu to věřil," řekl Helder zasmušile a odstrčil talíř s obědem, který místo konzumace jen upravil do nejedlé podoby. "No, asi byste udělal nejlíp, kdybyste si s jeho klienty promluvil sám."
"To bych o nich musel vědět."
"Tajné to není a mohla by vám to říct kdejaká drbna z branže. Na to, že vám říkají Paparazzo, jste zvědavý dost málo."
"Taky mě to nijak netěší."
"Že nejste zvědavý?"
"Že mi říkají Paparazzo," řekl jsem. "Zvědavý jsem přesně tolik, abych se paparazzem nestal - i když někdy musím dělat všelicos, co bych nedělal, kdybych taky nemusel jíst. Paparazzo… Dokud jsem nevěděl, co to slovo vlastně kdysi znamenalo, nevadilo mi to. Když jsem na to konečně přišel, dotklo se mě to."
"Připadá vám to jako slovo, eh - neslušné?!"
"Zajisté. Ale abychom nezamluvili druidovy klienty - o jaké lidi jde?"
"Neslyšel jste o tom černochovi, co vyhrál v loterii pětkrát sto tisíc?"
"Kupodivu ne."
"Jmenuje se Abe L. Black," řekl Helder. "To L znamená Lincoln. Tak něco mezi massa Bobem a strýčkem Tomem. Člověk by nevěřil, že takové týpky ještě existují, dokud je nepotká. Ale ani pak se mu nechce věřit, že to není supervizní projekce nebo převlečený andy z nějaké veselohry."
„O'Donaghue mu prorokoval, že vyhraje?"
"Kdyby jen prorokoval. Poradil mu, které číslo losu si má koupit."
"Sázkový podvod?"
"Taky jsme si to mysleli. Bylo podezřelé, když ten starý černoch obcházel všechny bookmakery, prodavače losů a sázková centra, aby sehnal určité číslo… Zapamatovali si ho a nezávisle to ohlásili tady a támhle… Prostě na různá místa. Tak se to dostalo i k nám - a milého Abeho L. Blacka jsme sebrali, hned jak si pro výhru přišel. Co, přišel; přitancoval. Scházelo už akorát, aby přitom hrál na banjo."
"Co jste zjistili?"
"Nic. Los byl v pořádku, černoch taky. Když jsme se ho ptali, jak mohl vědět, který los vyhraje, řekl, že by si byl ani žádný nekoupil, kdyby mu to neporadil O'Donaghue ve třetím obvodu. Nejspíš mu ani nedošlo, jaký je to nesmysl."
"Jak se o prorokovi dověděl?"
"Říkal, že to měla být odměna za práci."
"Za jakou práci?"
"Stěhování. Že prý odněkud z Chinaman Quay."
"O'Donaghue tam bydlel?"
"Co já vím?! Když jsme za ním byli, vytasil se s tím papírem od guvernéra… Tak jsme ho nechali být."
"Plukovníkovi jste to hlásil?"
"Má dovolenou."
"Je v tom svém soláriu na Possession?"
"Tam někde okolo," na to Helder, "a je mi to jedno. Je to jeho věc a je guvernérův člověk. Přirozeně jsem mu to zavolal. Vyjádřil se v tom smyslu, že guvernér jistě ví, co dělá, a že vzhledem k tomu povolení máme nechat O'Donaghua na pokoji. Což jsme udělali. Máme svých starostí dost."
"Kdo za ním byl?" zeptal jsem se. "V tom skanzenu myslím. Vy snad ne?!"
"Polenski," odpověděl Helder. "Ten vždycky dodržuje předpisy. Proto nad tím guvernérovým papírem jen sklapl kufry a vrátil se."
"Takže pravost toho povolení nemáte ověřenou?"
"Ale jo, máme… Na to přece stačí kapesní verity-book. Jsou v něm vzory všech možných i nemožných podpisů, paraf, razítek, průsvitek, kolků i přetisků. To povolení je zaručeně pravé."
"Myslíte, že by mi o tom Polenski něco řekl?"
Helder pokrčil rameny. "Můžete to zkusit… Teď ho najdete na dopravním ve třetím poschodí."
"Co že se staráte o dopravu?"

Povzdychl. "Státní návštěva. A skoro všecky křižovatky jsou na tom hůř, než bývaly před -"
"Já vím," já na to. "Před vzpourou. Kdo přijede?"
"Vy to nevíte?" řekl Helder. "Její Veličenstvo Mary Elisabeth II., královna Velké Británie. Oficiální zpráva už je vydaná."
Omluvil jsem se mu a klusal k výtahu.
Cestou do třetího poschodí jsem si ve svém kapesním vizoru prohlédl poslední zprávy. Helder si ze mě nestřílel; návštěva britské královny byla na spadnutí - jakožto známá charitativní osobnost se chtěla mrknout na naše strádající městečko, když už si vyrazila na letní byt do Queenstownu. Angláni tam pro podobné příležitosti - i když zatím nenastaly - vybudovali ohromnou haluznu, které říkají New Windsor. Její Veličenstvo si asi představovalo, že si k nám prostě odskočí na kus řeči, jelikož, pokud má paměť sahá, ještě v Antarktidě samo nebylo a žádný lord (pokud to vůbec nějaký lord věděl) nenašel odvahu mu vysvětlit, že z téhle britské základny na Pobřeží prince Luitpolda musí do airportu McMurdo absolvovat let přes celý kontinent, což je asi taková vzdálenost jako z Londýna do Turecka - račte si to zkontrolovat na mapě. A u nás k tomu ještě musíte připočíst poněkud vrtkavé počasí, do kterého bych žádné královně neradil vyrazit jenom tak v rozhalence a perlách; spíš bych přidal dva tři hermelíny.
Když už jsem byl v tom listování, našel jsem si taky nějaké snímky. Mezi námi, Mařka Bětka byla kus; taky na trůně netrůnila dlouho, necelé dva roky, a bylo jí teprv devatenáct roztomilých blonďatých a modrookých jar. Víc jsem o tom nepřemýšlel, v té chvíli už jsem byl z výtahu venku a stál před dveřmi dopravního oddělení VTP, ze kterých právě vyšel Polenski jako na zavolanou. Co že chci, povídá; já na to, že mě zajímá, jak souvisí doprava s královnou, pokud mi to může srozumitelně vysvětlit bez toho gbwrdstqwmň.
"Čeho že?!" řekl nepřítomně a zatáhl mě do jiných dveří. Kromě pošmourného šera tam byla jen rozměrná obrazovka s plánem města, na němž na dvojitých i trojitých linkách komunikací blikala signální světélka a popojížděly symboly vagónků metra, autíček a rychlodráhy, kterou nám po vzpouře (člověk se přece jenom tomu stupidnímu označení tu a tam nevyhne) věnovalo město Cincinnati. Odněkud ševelilo zpravodajství SVLN na třiatřicátém kanálu, kde donekonečna omílali nastávající návštěvu korunované hlavy.
"To máte tak," řekl Polenski, "dopravní síť není vyladěná, a víte sám nejlíp, co to ve zdejší parodii na velkoměsto obnáší. Do toho si guvernér pozve na čaj anglickou královnu a přitom nějaké prapodivné existenci dovolí, aby se trvale usadila ve skanzenu, který bude chtít Její Veličenstvo zaručeně vidět, jelikož jde o jedinou historickou památku, jakou ve Vandě máme - a co to povídám, že ve Vandě. Je to poslední ukázka pionýrských dob Antarktidy, přičemž nezapomeňte, že tady kolem si na všechno dělali nárok Britové, dokud je odtud nevytlačila tak zvaná Byrdova americká doktrína. Ten chlap O'Donaghue je Ir. Předpokládám, že není třeba, abych vám zdůrazňoval, co je nabíledni."
"Je opravdu Ir?" řekl jsem. "Každý Johansson přece taky není Švéd. A i kdyby Ir byl, tak co? Ulster a IRA - to už je přece dávno historie."
"Samozřejmě," na to Polenski. "Jenže Ulster je taky pořád britský, i když má vlastní vládu a parlament."
"Takže vás vyvádí z míry nejen binec v dopravě, ale taky obavy, aby v Poisonově skanzenu nezačal nějaký irský poděs podpalovat Union Jacka, až tam guvernér přivede Mary Elisabeth Druhou. Je to tak?"
"Tak nějak," na to Polenski. "Samozřejmě."
"Tak proč to Morgensternovi neřeknete?" povídám. "Přinejmenším by vám snad vysvětlil, proč dal tomu prorokovi povolení -"
Polenski se ohlédl ke dveřím a pokrčil rameny.
"Dobrá, nechte si to," já na to. "Ani mě nenapadne to z vás tahat. Taky nejsem politický komentátor. Mose Aaron nechce nic jiného než interview s O'Donaghuem jakožto s věštcem, a já kvůli ničemu jinému nepřišel. Helder říkal, že jste za ním byl. Tak co je ten chlap vlastně zač?"
Polenski se znova ohlédl. "Kdysi jste mi poradil, co mám koupit synovi ke čtrnáctým narozeninám, pamatujete?" Já na to, že ani ne, a Polenski, že jsem mu poradil plynovou pistoli. "Nejspíš jste to nemyslel vážně," dodal, "a já mu taky koupil něco docela jiného."
"Eh…?!" já na to. "Myslel jsem, že máte dceru,"
"Vždyť to povídám, ne?" řekl Polenski. "Dceruška mám. Jenomže teď už je jí šestnáct a s takovým děvčetem, víte… Tahleta mládež… No jo. To je vám nějakých starostí." Povzdychl si. "Nejspíš si myslíte, že plácám páté přes deváté, co?"
Poldíci dnes chutě plácali páté přes deváté všichni včetně komisaře, takže mě napadlo, jestli náhodou na kriminálce neexperimentovali s kanystrem zabaveného bambusového rumu. "Chtěl jste říct," povídám, "že by teď pistoli potřebovala?"
"Spíš by potřebovala pár pohlavků."
Když se na chvilku odmlčel a vypnul přitom zoufale blikající světélko na křižovatce Šestasedmdesáte se Sedmatřicátou proslavené největšími bouračkami, zeptal jsem se, co s tím teda má co do činění ten podivín O'Donaghue. Polenski chvíli vypadal jako polda, který tady není od toho, aby odpovídal na otázky; už jsem skoro očekával nějaké další befelemepeseveze, když naráz vypnul celý ten blázinec a řekl: "Má dcera se před týdnem ztratila."
"Neříkejte," já na to. "No ne."
"Už je zase doma," řekl Polenski a trochu nucené se pousmál. "Nejspíš vám připadám jako blázen."
Pokrčil jsem rameny. "Asi máte nějaký důvod, abyste mi to řekl, i když jsem se na to neptal."
"To ty souvislosti… Samozřejmě jsme Glorii hledali včetně využití aparátu VTP. Do toho jsem dostal příkaz, abych se šel podívat na toho podezřelého Irčana, který nám ve skanzenu rozdává zaručené tipy na hlavní výhry. Jednoduše řečeno - měl jsem plnou hlavu vlastního problému, takže jsem se do něj obul dost nerudně. A ten zatracený prorok, když mi ukázal guvernérovo povolení, povídá: ‚Pane Polenski - vy jste neklidný, anžto marně hledáte svou dceru Glorii.' Nemusím vám snad říkat, jak mě to překvapilo."

"Řekl anžto?
"Přesně tak. Je trochu staromódní a k tomu lidový. Takový ten strejc s upřímným pohledem, co odněkud vytáhne brokovnici, když to nejmíň čekáte."
"Prozradil vám, kde vaše dcera je?"
"Řekl, že odešla ve společnosti světlovlasého mladíka na tu a tu adresu, kde si najali byt jako manželé Murrayovi. Šel jsem tam a našel je tam."
"Jak si to vysvětlujete?"
"Radši si to nevysvětluju. Měl bych O'Donaghua skřípnout, protože o tom musel něco vědět; jenže já byl rád, že mám Glorii doma. Nechal jsem to plavat, když jsem tomu jejímu mládenci vysvětlil, že si musí ještě dva roky počkat."
Ne že by mi to taky nevítalo hlavou. Zeptal jsem se, kde bydlí ten Abe Lincoln Black, který vyhrál na tip O'Donaghua půl milionu, a když mi to Polenski řekl, odporoučel jsem se.
-
West Virginia Street, kde měl bydlet A. L. Black, je až na okraji města směrem na Dry Valley, a já tam zavolal ještě z haly budovy VTP, abych nadarmo neztrácel čas. Dobře jsem udělal. Od nějakého dost jednoduchého andyho ze správy bloku jsem se dověděl, že Black sebral svých pět švestek a horempádem se i se svým zázračně získaným oběživem ztratil, když nakoupil okolním sousedům hromadu pitomosti, jako foukací harmoniky, psí dečky, kazoo, cukrkandl, tamburíny, korále a stepovací střevíce. (Je skoro neuvěřitelné, co všecko se dá v hypersupergigamarketu AFY sehnat.)
Zeptal jsem se, kam se ztratil, protože bych s ním potřeboval mluvit.
"Zřejmě opustil South Victoria Land, pane," řekl mi android. "Zajišťovali jsme mu letenku na Canadian."
"Která linka to je?"
"Airport McMurdo-Charleston-New York."
"Kdy má odlet?"
"Odletěl včera večer v osm třicet, pane."
"Nenechal pan Black nějaké spojení nebo kontaktní adresu?"
"Pokud vím, ne, pane. Je mi líto."
"Vám to může být fuk," řekl jsem. "Mně je to líto."
"Proto jsme tady, pane," na to andy.
Šel jsem na metro; ale protože jsem toho najednou měl plnou hlavu, zavolal jsem VTP, nechal si spojit inspektora Polenskiho a zeptal se ho. jestli ví, že Abe L. Black včera odletěl do Států linkovou vzducholodí Canadian.
"Je to pro mě novinka," ujistil mě. "Ale nijak se mu nedivím. Kurs W-A dolarů je dnes proti kontinentálním docela výhodný a on má třeba někde v Jižní Karolině vnoučata."
"Není to podezřelé?"
"Mohlo by to být podezřelé, kdyby existoval jediný důkaz, že v té jeho výhře je něco… Asi mi rozumíte. Jenže my žádný takový důkaz nemáme."
"Chápu. Takže Abraham Lincoln Black odstěhoval pár krámů z Chinaman Quay do Poisonova skanzenu nějakému bláznivému Irovi, a ten mu místo dvoudolarovky věnoval zaručený tip na hlavní výhru v loterii, která vydává v jedné emisi padesát tisíc losů - místo aby si ten los koupil sám."
"Tak nějak to bylo," na to Polenski.
"Jestli to není podezřelé," řekl jsem, "tak jsem anglická královna."
"Kéž byste byl."
"Nemáte s tou urozenou návštěvou už takhle dost starostí? Ještě kdyby měla nápady jako já."
"Vážený pane," na to Polenski, "má ještě horší."
Načež přerušil spojení.

2
Docela rád bych byl věděl, jaké nápady může mít Její Veličenstvo, jenže čas prchal, a já o tom zatraceném druidovi pořád nevěděl nic.
Jak to v podobných případech dělávám, koupil jsem si v tunelu metra tyčinku WM, udělal si v hlavě pořádný průvan, hodil zuby na partu nějakých studentek a nastoupil do vozu linky G. Staví v Atkinson Street, kde mám pracovní zapadák, a kde jsem toho dne měl zaparkovaný svůj ford snow-ranger.
Cestou jsem zavolal domů Wangovi, že tam na něj čekám, anžto potřebuju, aby mě někam doprovodil.
Wang je android, který mému kontu řádně pustil žilou. Je to Číňan - pokud se u andyho dá o nějaké národnosti mluvit. Nebudu zapírat, že se stal Číňanem mou vinou, když jsem ho dal obléct do tříčtvrtečního županu s širokými rukávy, obout do kotníčkových bot s plstěnými podešvemi a jako základní kontaktní jazyk jsem mu nechal zakódovat čínštinu. Za to byl samozřejmě až nehorázný příplatek, i když se čínština řadí mezi světové jazyky; je tam prý totiž nějaký problém s gramotností, jelikož Číňani pořád píšou těmi svými hieroglyfy a pro cizince vydávají China Daily v latince. Anglicky jsem Wanga naučil sám; tím jsem docílil, že mluví jako čínští sluhové ve všelijakých pokleslých dobrodružných románech z minulého století a jen jakýsi mně neznámý skrytý program zajišťuje, aby nedocházelo ke katastrofálním omylům. Díky tomu Wang sice říká plosím, pane, ale když vyslovuje moje jméno, neříká Chlisty Bigs. Umí spoustu věcí od úklidu přes vaření až po administrativu a je i vynikající řidič; přinejmenším o hodně lepší řidič než já, protože jeho reakce jsou nesrovnatelně přesnější i rychlejší. Přičemž od vzpoury, jak jsme se mohli přesvědčit u Polenskiho na VTP, je jízda městem o dost nebezpečnější, než bývala za starých časů (kdy to taky za moc nestálo).
Když můj věrný famulus čiperně dokvačil a předal mi dnešní poštu došlou na adresu mého bytu, zastrčil jsem tenký balíček do kapsy a řekl Wangovi, ať mě odveze do White House v Mayfairu. "A jestli se dokážu proboxovat dovnitř,"

dodal jsem, "můžeš zatím venku vyprávět poldům pohádky."
Zajímavé je, že nad některými mými výroky a příkazy dost dlouho přemýšlí. "Míní pán skutečně boxovat?" zeptal se, když jsme se rozjeli čtyřproudovým tunelem do Mayfairu.
Řekl jsem mu, že šlo o metaforu, a zadumal se nad tím, jestli má vůbec nějaký smysl ptát se guvernéra, proč podepsal povolení pro O'Donaghua. Záleželo jenom na něm, jestli něco podobného podepíše nebo ne, a taky věděl, co dělá - aspoň k tomu závěru jsem dospěl. Nebyl to závěr nijak vrcholně geniální, a jak jsem brzo poznal, byl dokonce chybný. Nevím, jestli chybný též vrcholně; ale kdybych si to byl aspoň myslel… (Samozřejmě by taky bylo možné se ptát, s čím jsem to vlastně u všech všudy počítal, když jsem se klidně rozjel na návštěvu Johna L. Morgensterna; ale dejme tomu, že jsem to tehdy prostě viděl očima nejlepšího reportéra Antarktidy a k tomu laureáta Witzingerovy ceny, kterého jen tak zničehožnic dát shodit ze schodů si nemůže dovolit ani guvernér.)
O rozsáhlých golfových nivách a androidech v růžových parukách a s pozlacenými hrabičkami jsem se už asi rozepisoval jindy, o policejní hlídce před tím bílým barákem s kopulí pravděpodobně taky. Pro tentokrát stojí za zmínku, že pod schodištěm s tepanými kandelábry a pozlaceným klandrem bylo o něco živěji než jindy a poldové nevyžadovali na každém příchozím IC; zdálo se mi, že kontrolují jen namátkou, jako by si většinu příchozích pamatovali. Bylo by mě to málem udivilo, kdyby mi Wang vzápětí nepráskl, že ti hoši jsou jeho kolegové. "Je to plaktické, pane," řekl. "Mají databázi nahlanou do hlavy včetně IC, podobenek a DNK občanů."
"No sakra," já na to, "androidní policie?!"
"Ploč ne. pane," řekl Wang. "Je to naplosto bezpečné; mají zdvojené jištění podle zcela nového ploglamu inženýla Swayze."
"No jo - ale co s tím vaším, ‚proto jsme tady'?"
"Nemyslí pán," řekl Wang, "že je to heslo vhodné i pro policii?" Takový to byl medle idealista.
-
Stejně jsem se nevyhnul obvyklému házení zubů po sekretářkách, žoviálním plkům s tajemníky a chápavým úsměvům na adresu zdánlivě lelkujících pistolníků v kdejakém koutě, než jsem se konečně protlačil ke korektnímu Westlakeovi, nesmrtelnému to komorníku Lewis Morgensternů. "Ó, pan Bigs…," zaševelil mi vstříc ze dveří své přípravny, úpravny, nápravný, ne-li dokonce odpravny (nikdy mi nebylo jasné, k čemu vlastně Westlakeovi ten ponurý špajz pod guvernérovým privátním schodištěm slouží), "vítejte. Jak se máte, pane?"
"Uhm," já na to. "Hm… No jo, to víte."
"Doneslo se nám," vzdychl Westlake, "co jste tehdy pro ni obětoval… Tudy, pane; křídlo bývalé paní Morgensternové je nyní uzavřeno."
Od té doby si mě právě guvernér pamatuje; zatímco jsem málem mnohonásobně zesnul ve snaze zachránit první dámu, přihrál jsem guvernérovi seznam vydíratelných osobností jihoviktoriánského establishmentu. Jeho choť Gladys, která mezi nimi byla také, jsem sice zachránil, ale nakonec mu stejně zdrhla k filmu.
"Prosím, pane. Pan guvernér vás přijme v trojhranné pracovně - jen co dokončí poradu s oněmi dvěma pány."
"Neostýchejte se je pojmenovat, pane Westlake."
"No comment," pravil ten diskrétní komorník. "Odpusťte, pane. Sečkejte zde. Váš klobouk, pane -?!"
Podal jsem mu svou křídlatou čepičku. Převzal ji ode mě, aniž hnul brvou, jako by šlo o guvernérův bílý dvougalonový stetson. Vzápětí se kamsi ztratil a mně nezbylo, než čekat, až ti dva vypadnou.
Nakonec jsem se jich stejně osobně nedočkal, hosty odtud vyváděli jinou dírou, nejspíš proto, aby se případně nepotkali a neservali s dalšími příchozími.
Westlake se znova zhmotnil asi za deset minut, během nichž si mě ze stěn kriticky prohlíželi angloameričtí antarktičtí borci počínaje Jamesem Cookem (hned vedle dveří) přes Rosse, Scotta, Shackletona a Mawsona (nad krbem) až po admirála Byrda (u věšáku).
"Pan guvernér prosí."
Poděkoval jsem stařičkému komorníku a napochodoval do pracovny, kterou snad projektoval architekt s mozkem ve tvaru pyramidy. Trojúhelníkový tu byl i psací stůl, navíc natolik monstrózní, že by Johnu Le-wisi Morgensternovi stačil i na padesát podpisů vedle sebe, i kdyby přijal jména všech antarktických dobyvatelů Jamesem Cookem (vedle dveří) počínaje. V rozích místnosti stála na podstavcích bronzová poprsí George Washingtona, Abe Lincolna i Johna F. Kennedyho, za každým zkřížené vlajky USA a SVL. Každá ze tří stran trojúhelníku měla uprostřed dveře; jedněmi jsem vešel, druhými vypadla předešlá návštěva a třetí za psacím stolem vedly do guvernérovy nory - aspoň jsem si to tak představoval. Pak tam byla ledabyle rozhozená tři kožená křesla a mezi nimi trojhranný stolek na odložení toho, co tady návštěvníku nabídli. Stolek byl nevelký, ale pokud si vzpomínám, stejně se tu toho nikdy moc nenabízelo.
"Posaďte se, Bigsi," řekl znaveně guvernér, aniž by se obtěžoval natáhnout mi vstříc pravici. (Jednou mi ruku málem ucloumal od ramene, ale to zrovna potřeboval píchnout ze srabu.) "Mám dost problémů s tou státní návštěvou; buďte tak laskav a přikročte rovnou k věci." Pořád se snažil vypadat jako zámožný sváteční rančer z Kalifornie a snad i věřil, že tak vypadá.
Dokonce možná věřil, že tomu věřím já.
"Nemusím vás zdržet ani minutu," řekl jsem, "pokud mi odpovíte na otázku, se kterou jsem přišel. Děkuju vám za vlídné přijetí, pane guvernére."
Pousmál se. "Vy dobře víte, Bigsi, že vaše jméno se mi bohužel nepojí s věcmi příjemnými… a nebylo by divu, kdybych o rozhovor s vámi nestál."
"Myslíte ty Dějiny Jižní Viktorie?" já na to.
"Nepředstírejme si," řekl, "že nevíme, o čem druhý mluví. Ptejte se, prosím. Ale napřed mi řekněte, zda se ptáte sám za sebe, nebo za tisk."

"Za sebe, ale s tiskem to souvisí," řekl jsem. "Pan Aaron ze South Victoria Land News si u mě objednal rozhovor s občanem jménem O'Donaghue. Než se za někým podobným vydám - možná víte, že má pověst jako věštec - sháním informace. A tak jsem se dověděl, že jste mu podepsal povolení k trvalému pobytu v Poisonově skanzenu."
"Hm," na to John Lewis Morgenstern.
"Rád bych od vás slyšel, proč jste to udělal," pokračoval jsem. "Musel jste přece o tom člověku předem něco vědět, pane guvernére. Nebo snad přišel jen tak, ohlásil se u vás a řekl si o to?!"
"Nu, skoro to tak bylo."
"Ohlásil se jako O'Donaghue?"
"Pokud to byl on," zasmál se guvernér, "proč by se hlásil pod jiným jménem?"
"A vy jste to jméno znal? Řeklo vám snad něco?"
"Vlastně ani ne." Odpovídal dost podivně. "Ostatně k jakému užitku jsou jména," pokračoval zadumaně, "když se na ně neslyší?"
"On neslyšel na své jméno?"
"Ale ne, ne… Dávná vzpomínka." Přejel si dlaní po čele, přes oči a pak až dolů k bradě, jako by se snažil odstranit pavučinu, do které v temném lese napochodoval nosem. "Promiňte… Na co že jste se to ptal?"
"Na základě jakých informací, případně doporučení jste podepsal povolení k pobytu pro O'Donaghua?"
"Aha. Nuže, víte - v takových případech volám na pomoc někoho z poradců. Samozřejmě že jsem tomu člověku nevystavil povolení ihned… Nejprve jsem se tedy poradil, nechal prošetřit ty - věci…"
"A poradci vám řekli, abyste podepsal, jelikož jde o muže bezúhonného a nejvýš vhodného pro stálé bydliště v Poisonově skanzenu, ačkoli je obecně známo, že tak zvaný Poisonův skanzen je ještě pořád nejnebezpečnější část města, do které mají povolený vstup jen hromadné výpravy a ještě s průvodci?"
"Nemějte starost, že by poradci neznali problematiku, Bigsi. Naopak! Tihle dva bratři…"
"Myslím, že jsem s nimi někdy dělal rozhovor," já na to, ačkoli jsem neměl šajna, o kom vlastně mluví; prostě jsem jen doufal, že se nachytá.
"Pokud tedy znáte bratry Tweedlovy… Jsou dvojčata, a dalo by se říct povedená dvojčata…" Dal se do smíchu. "První, řečený Dum, je o deset minut starší a druhý, Dee, je o deset minut mladší. Ale o věštcích, čarodějích, druidech a tak dále toho vědí tolik, jako by se narodili oba najednou. Chápete…? Kdyby se totiž narodili oba najednou, ani jeden z nich by nebyl starší, ale ani mladší. Teprve v takovém případě by to byla skutečná dvojčata! Což, jak sám vidíte, by byl vskutku krásný a zdrcující důkaz."
Napadlo mě, jestli takhle neblekotá v důsledku nebeského koření; ale nic takového jsem tu necítil. Taky mohl přebrat nějakého populárního léku - znáte to: NERVY? VLASY SI NERVI! V obou případech se nabízela jediná možnost: příště už ho radši nevolit.
"I kdyby ti pánové byli - jak říkáte - skutečná dvojčata," řekl jsem, "nebyl by to nijak krásný a zdrcující důkaz, že O'Donaghue -"
"Když já užiju slovo," na to John Lewis Morgenstern s jakousi divnou ironií, "značí právě to, co chci, aby značilo. O nic víc a o nic míň."
"Otázka je, jak donutíte slova, aby znamenala různé věci," vyhrklo ze mě jakoby nezávisle na mé vůli. A guvernér opáčil: "Otázka je, kdo je tu pánem - a to je to celé." Nejspíš si ze mě celou dobu střílel, až mě donutil zapomenout, v jakém jsme vzájemném postavení, a teď mi to důrazně připomněl. Už jsem se zvedal, že poděkuju a vypadnu, když se dal do řeči znova: "Pokud se týče slov, Bigsi, jako novinář byste měl vědět, že mají svoje vrtochy. Zvláště slovesa, ta jsou nejpyšnější - s přídavnými jmény si můžete dělat, co chcete, ale se slovesy ne - nicméně, já ovládnu všecky! Neprostupnost! To je, co já říkám!"
"Nerozumím, pane guvernére."
"Slovem neprostupnost jsem zkrátka vyjádřil, že už mám dost tohoto tématu, a že by bylo skoro na čase, abyste řekl, co chcete dělat dál, neboť předpokládám, že tu nemíníte zůstat po celý zbytek svého života."
"Ti dva pánové," řekl jsem, "vám tedy poskytli dobrozdání, že O'Donaghue -"
"Neprostupnost," opakoval.
"Ano, pane guvernére," já na to. "Už jdu."
Ve dveřích jsem se ohlédl; John Lewis Morgenstern se tlemil, až mu byly vidět dásně, a mezi palcem, ukazováčkem a prostředníkem držel (nevěděl jsem proč) bílé vajíčko, jako by mi na něm chtěl něco názorně předvést. Ale mně už se nechtělo vracet… Guvernéra jsem nikdy nepokládal za velkého humoristu a tohle byl vrchol. Vystřelil si ze mě a naštval mě.
-
Wang mě v pořádku dovezl před třímetrovou alukerovou zeď s ohavnými železnými vraty. Visela na nich cedule, o níž jsem se už zmínil, a vedle nich bylo ve zdi nevelké zasklené okénko, za kterým seděl uniformovaný zřízenec.
"Počkej na mě, dobrý sluho," řekl jsem Wangovi.
"Pán chce jít dovnitř?"
"Musím. Mám tam práci."
"Nepovažuji za pšíliš lozumné chodit tam sám," na to Wang a starostlivě přitom zavrtěl hlavou.
"Vždyť je to jen obyčejná atrakce," řekl jsem, ačkoli jsem se mnohokrát přesvědčil, že pokud je bývalý třetí obvod atrakce, pak přinejmenším neobyčejná.
"Dovoluji si pána upozolnit," řekl Wang, "že obyčejná atlakce by se měla jmenovat tšeba Mandalinova siesta nebo Lůžový altánek tisíce lotosů. Nevězil bych ničemu, co se jmenuje Poisonův skanzen."
"Dobrá, Wangu," já na to. "Zamkni auťák a následuj mě do altánku. Žádné nebezpečí sice nehrozí, ale vzhledem k

tomu, jak se mi sem nechtělo… Bohužel jíst se musí a ty potřebuješ baterky."
Šel jsem k okénku a chtěl na ně zaklepat, ale zvedlo se dřív, než jsem stačil ohnout klouby.
"Pán si ráčí?" zeptal se android v čepici s nápisem POISONŮV SKANZEN.
"Ráčím si vejít."
"Lituji, pane. Skanzen je přístupný pouze na zvláštní povolení městské rady."
Vytáhl jsem průkaz, který mi poslal Mose Aaron; kromě mého jména a čísla IC na něm byl i každému známý symbol South Victoria Land News.
"To je něco jiného, pane," na to android. "Račte."
Zeptal jsem se, jestli nevadí, že jsme dva.
"Váš průvodce," řekl andy s diskrétním úsměvem, "je totéž co já. Doprovází vás, ježto je k tomu určen. Nepotřebuje povolení; proto jsme tady, pane."
"Ještě maličkost…," řekl jsem. "Můžeš mi říct, kde najdu pana O'Donaghua?"
"To nevím, pane."
Okénko se zavřelo a vrata otevřela.
"Má pán u sebe svůj oblíbený levolvel?" zeptal se Wang starostlivě, když se před námi otevřelo panorama těch architektonických příšerností z pionýrských dob South Victoria Landu.
"Víš přece," řekl jsem, "že nevycházím neozbrojený, i kdyby jediné potenciální nebezpečí byla nějaká ta krysa nebo díra do kanálu."
"Pán myslí skutečné krysy?"
Řekl jsem mu, že v Antarctic Electronics zatím krysy nevyrábějí. Wang neměl rád vůbec žádné hlodavce - mezi androidy se traduje, že rádi ohlodávají izolaci všelijakých spojů (tudíž jsou pro ně něčím jako pro lidi upíři), a tak Wang moji nenápadnou plochou plynovou pistolku samozřejmě uvítal
Vrata se za námi zavřela. Zevnitř na nich visela další cedule, stejně velká jako ta venku.
Bylo na ní napsáno:

POISONŮV SKANZEN.
PŘI ODCHODU STISKNĚTE TLAČÍTKO.
DĚKUJEME ZA NÁVŠTĚVU.
PŘÍPADNÉ ŽÁDOSTI O NÁHRADU ŠKODY
ADRESUJTE PODATELNĚ MĚSTSKÉ RADY.

Nemůžu říct, že by mě to právě uklidnilo, a Wang si docela věrohodně povzdychl. "Jaké škody jsou míněny, pane?" zeptal se. "Pokousáni klysami?"
"Spíš vyrtnutá noha," řekl jsem.
"A ten pan O'Donaghue, o němž se pán ráčil zmínit… Mezi splávami, ktelé si nahlávám do hlavy, aby byly pánovi stále k dispozici, se jeho jméno vyskytuje ve spojení s některými podivnými událostmi -"
"Vím o tom. Mám s ním udělat interview."
"Och," na to Wang. "To nebude tak plosté, pane."
Zeptal jsem se, proč si to myslí.
Odpověděl, že cítí něco divného, a jak se vzdalujeme od vrat, cítí to stále víc.
Na to jsem řekl, že taky cítím všelicos, ale že to nejspíš bude stará kanalizace.
Wang jenom starostlivě zavrtěl hlavou a oči mu blikaly, jak přeostřoval na různé vzdálenosti. "Cítím něco," řekl, "co je pánovými smysly nepostižitelné."
Řekl jsem mu, že z toho mám ohromnou radost.
Šli jsme tou ohavnou ulicí a naše kroky se na chodníku rozléhaly jako rány na plechový buben. Od založení skanzenu jsem tady byl poprvé a musel jsem konstatovat, že se tu postupovalo s takovou pietou, že až na naprostou absenci randálu, který tady dělávaly projíždějící kamiony, se tu změnilo jen málo. Pořád tu visely otlučené reklamy, tu a tam mrkal neon nad vchodem nějaké té špeluňky, herny nebo obchodu a zůstaly tady typické telestěny, na kterých se střídaly staré reklamy (třeba říct, že i ty měly intenzitu zvuku staženou napůl). Tu a tam nějaký automat (vlastně android, ale jenom s omezeným speciálním programem) předstíral dědka, co se chichotá nad nějakým časopisem, dítě, které hází šutráky, nebo dvě drbny s nákupními taškami a desoundery na uších. Wangovi se to samozřejmě nelíbilo a prohlásil, že mezi ním a zdejší populací je rozdíl jako (s odpuštěním, podotkl) mezi mnou a Dartovým Taungs-baby, a že zneužívání androidů tímto způsobem je přinejmenším neetické. Nechtěl jsem se s ním hádat, tak jsem kývl a vysvětlil mu, že ten problém zřejmě vězí v tom, že návrh na skanzen pocházel od republikána. Což pro něj asi nebylo žádné vysvětlení, ale tvářil se, že mu to tak stačí.
Na některých vybraných budovách byly připevněné diskrétní tabulky s informacemi.
U dvoupatrové ruiny se zabedněnými okny, označené jako Dům Lowoodských sirotků, jsem si přečetl:

TENTO DŮM BYL VYBUDOVÁN
JAKO ÚTOČIŠTĚ OSAMĚLÝCH DÍVEK
A SVÉMU BOHULIBÉMU ÚČELU VZORNĚ
SLOUŽIL. PŘI POLITOVÁNÍHODNÝCH
UDÁLOSTECH ZNÁMÝCH JAKO "VZPOURA
ANDROIDŮ" BOJOVALY STATEČNÉ

OBYVATELKY AŽ DO KONCE.

Div že mě to nerozplakalo; ten barák jsem si pamatoval jako něco poněkud jiného, i když to také souviselo s děvčaty. Ta ale nebyla osamělá nikdy a v době vzpoury byl dům už nějaký čas zatlučen prkny stejně jako teď - protože po bitvě s fanatičkami z pošahaného sdružení Dobrovolných ochránců morálky, v níž dívenky použily zapálené polštáře, drobátko vyhořel. Jelikož odtud přitom někoho odvezli rovnou na soudní pitvu, už si nepamatuju, zda některou slečnu či nějakou z těch závistivých krůt, policie rázně zakročila.
"Tím je míněno, pane, že mí blatši ty dámy povlaždili?!" řekl Wang. "To je vskutku politováníhodné a plo mě takška neuvěřitelné."
"Kecy," já na to. "Za prvé to nebyly dámy a za druhé byl ten barák dávno prázdný, když se tví kolegové zbláznili."
Třeba říct, že Wanga to tehdy nepostihlo; při prvních příznacích, které ucítil, mi napsal pár slov na vysvětlenou a vypnul se.
O kousek dál jsme narazili na skupinku dalších jednoúčelových androidů, kteří pod ušmudlaným platanem provozovali cosi jako pouliční koncert. Měli zelené provázkové paruky, basu, dvě dvoukrké kytary a buben a pěli k tomu celkem obstojným sborem (tedy obstojně naprogramovaným):

"Jak lilie, jež hříchu nezná
od jednadvacátého března
vedeš mou duši za ruku
a máš zelenou paruku…"

A když se dopracovali k refrénu, zavyli jak v extázi: "Vida, vida, vida, vida, morální je Antarktida!"
Do toho se vložila blízká telestěna s reklamou skutečně historickou: JEN STŘIK - FLEK PRYČ! vyvolávala univerzální hospodyňka nad poskvrněnou košilí. JEN STŘIK - FLEK PRYČ! KDYŽ MANŽEL PŘIJDE S PROSÍKEM, ZLIKVIDUJ SKVRNU PUCÍKEM! A do třetice: JEN STŘIK - FLEK PRYČ! Svérázná kapela si reklamu pozorně vyslechla a spustila znova od začátku. Na platanu visela tabulka s nápisem:

VIOLATE BILL & HIS BOYS.
POPULÁRNÍ HUDEBNÍ SKUPINA 3. OBVODU.

Zasmál jsem se nahlas, jelikož text písně byl mírně upravenou hymnou DOM, přičemž skutečný Violate Bill a jeho kámoši bývali postrachem okolí a jako jediný hudební nástroj používali břitvu. Buď tady pan radní Poison za starých časů v životě nebyl, nebo ten povedený skanzen dal úmyslně nalakovat narůžovo, aby metropoli South Victoria Landu nedělal mezinárodní ostudu. Přesto tu a tam nějaký detail nedotáhli; jeden z těch kašparů, když viděl, že se směju, přestal zpívat a řekl:
"Trhni si nohou, vole."
Obešel jsem to pošahané panoptikum okolo špinavé výkladní skříně s atrapami kompotových konzerv, zeleniny a chcíplých vos pod firmou GROCERS, a šel jsem se podívat na dům za platanem, ve kterém jsem měl kdysi dávno co dělat. Tabulka na něm pravila:

V TOMTO DOMĚ ŽIL A TVOŘIL
HARALD SVENSSON,
ZNÁMÝ MALÍŘ ANTARKTICKÝCH SNŮ.
VÝSTAVA REPRODUKCÍ JEHO CYKLU
"DLOUHÉ HLEDÁNÍ"
V PŘÍZEMÍ BUDOVY. RAČTE VSTOUPIT.

Ke slovu TVOŘIL nějaký srandista připsal kouskem cihly PI; z chodníku to vidět nebylo, ale zblízka jste si mohli přečíst, že v tomto domě žil a pitvořil…
"Pane," řekl Wang, když jsem vzal za kliku, "tady cítím nebezpečí natolik, že by nebylo moudlé chodit dovnitš. Lituji, že nelze blíže ulčit, co pánovi hloží."
"Počkej venku," já na to. "Rád bych se na ty obrazy zase jednou podíval. Viděl jsem je na výstavě v Mirném a zanechaly ve mně tenkrát hluboký dojem."
"Jak si pán pšeje," řekl Wang a vzdychl.
Ten barák musel být jen kulisa. Uvědomil jsem si to hned, jak jsem vešel a zavřel za sebou dveře…
Bohužel než mi to došlo, stačil jsem ujít pár kroků a ještě k tomu zakopnout o kdovíco (marně jsem se pak po tom rozhlížel), takže jsem byl v tu ránu kus od dveří - a jelikož zeď měla zevnitř zřejmě dokonalou kamufláž, vůbec jsem ji za sebou nevnímal. Hulákání Violate Billa a jeho music-bandu ztichlo a místo toho jsem začal vnímat zvláštní ševelení; přicházelo jakoby odevšad - a já si najednou uvědomil, že prší.

3
Můžete si říct: no a co? Jenže ve městě Vanda v Jižní Viktorii, přátelé, pokud má paměť sahá, nepršelo nikdy - dokonce by se dalo dost přesně (plus minus nějaká ta desítka miliónů let) určit, kdy tu pršelo naposled; bylo to někdy před sto padesáti milióny lety; v té době byla Antarktis součástí prakontinentu Pangey a pobíhali tu lystrosauři v hájích

přesliček.
Teď jsem to ale musel vzít jako hotovou věc; buď pršelo, nebo na mě shora pouštěli sprchu. Ať to bylo jedno nebo druhé, nestálo to za nic.
Navíc jsem před sebou neviděl nic z toho, co jsem předpokládal, že uvidím. Přede mnou běžela do dálky jakási ulice; ale nebyla to ulice ani Poisonova skanzenu, ani někdejšího třetího obvodu - ale ani současného Vanda City. Připomínalo to spíš ulici odněkud ze staré čtvrti Bostonu nebo Philadelphie. Řadové domy měly úzké předzahrádky lemované ploty z umělecky kovaných mříží a k domovním dveřím vedly schody, kamenné, příkré a s litinovým zábradlím.
Chodník lemovala řada ozdobných kandelábrů, které nesly skleněné, ornamentálně zadrátované hrušky s blikajícími světly pod stínidly připomínajícími stříšky chrámků v uličkách Chinatownu.
Vyhrnul jsem si límec a ohlédl se.
Když jsem se ohlédl poprvé, byla za mnou jen tma; teď jsem viděl stejnou ulici s poblikávajícími lampami, která se perspektivně ztrácela v nedozírné dálce… Nebylo mi jasné, co tam může být, ale pršelo tam stejně jako tady.
"Wangu," zavolal jsem.
Nikdo mi neodpověděl.
Udělal jsem to, co by na mém místě nejspíš udělal každý; pokusil jsem se vrátit. Jenže namísto nějakého zrcadla, supervizní plochy či kdovíjaké jiné vymyšlenosti, kterou jsem (jak jsem ještě pořád svatosvatě věřil) neprozřetelně prošel, jsem ušel dobrých deset, dvacet, snad padesát kroků - a pořád jsem byl v té zatracené deštivé ulici procovských domů a nazelenale svítících pouličních lamp…
A potom jsem si všiml ještě něčeho: Mezi dešťovými kapkami kolem světel klikatě poletovaly můry. Díky nim jsem se jen utvrdil v přesvědčení, že všechno kolem je klam; že je to virtuální ulice, supervizní trik, který tu zřídili; proč by konečně Poisonův skanzen nemohl předvádět ukázky ulic starých měst. Teď dojdu k nároží, říkal jsem si, a tam určitě najdu tabulku s vysvětlujícím popisem, třeba:

BOSTON 1870
PRVNÍ PLYNOVÉ POULIČNÍ OSVĚTLENÍ
NA 92nd SW AVENUE.

Jenomže tam žádná podobná tabulka nebyla, ostatně tam nebylo ani to nároží. A tak jsem se dal na pochod, čím dál rychleji, v dešti mě to přestávalo bavit, protože voda byla pravá, zatímco výše zmíněné můry pravé zcela jistě nebyly; v podnebí Antarktidy nemohly existovat, a že by je někdo choval uměle jen proto, aby kličkovaly v dešti kolem luceren, to mi připadalo naprosto nerentabilní a vůbec šílené.
Vyhlížel jsem cokoli a v botách mi čvachtalo.
Nikde nic a nikde nikdo.
Nakonec jsem se zastavil, obrátil a pustil se zpátky, protože jsem jaksi podvědomě chtěl být poblíž místu, kde jsem opustil Wanga a šel si prohlížet výstavu obrazů Haralda Svenssona.
Wang mě varoval před nebezpečím. Tady žádné nebylo. Vlastně tu nebylo nic. Ani nebezpečí, ani bezpečí. Tady prostě jen pršelo do staré bostonské (nebo jaké) ulice osvětlené plynovými (nebo jakými) lampami. Ta ulice byla docela stejná tady i tam a ještě o kus dál; napadlo mě, že může měřit pouhých pár desítek metrů a posouvat se neznatelně pod nohama chodce, který tak vlastně pochoduje na místě, zatímco kolem něj ubíhá klamný obraz deště a domů… Každý, kdo se nachytá a vleze sem, takhle připitoměle kráčí deštěm a dá se opájet rekvizitami ve městě Vanda nevídanými: chodníkem dlážděným jakousi tříbarevnou mozaikou, černým pletivem plotů, ohrádek a zábradlíček, schody lesklými deštěm a žlutavě nazelenalým poblikáváním plynových plaménků s kroužícími můrami… No promiňte, dámy a pánové, povídám si; já přece nejsem takový pitomec, a když už jsem tady, podívám se tomu na zoubek - i kdybych se do toho měl nabourat a zaplatit škodu.
A zahnul jsem k jednomu ze schodišť.
Při pohledu z ulice se nezdálo, že by se v některých oknech domu svítilo. Ale když jsem stoupal ke dvoukřídlým domovním dveřím po mokrých schodech, jako by za nevelkými kosočtverečnými okénky ve dveřích kdosi zvolna otáčel reostatem; mohlo to být tím, jak jsem se blížil hustým deštěm, nebo změnou úhlu pohledu - světlo za dveřmi nebylo nijak silné, jako by do chodby padalo pootevřenými dveřmi nějaké vzdálenější místnosti nebo ze schodiště někde za rohem.
Došel jsem ke dveřím a sáhl na ně.
Byly stejně skutečné, jako byly skutečné dlažba ulice a kámen schodů. Staré, změnami počasí ošlehané a mnohokrát napouštěné a natírané a kdovíjak konzervované dřevo, snad mahagon, snad palisandr; a k tomu ohmataná mosazná klika, okénka nakoso zasklená neprůhlednými, jen průsvitnými tabulkami skla a po straně dveří táhlo a rukojeť mechanického zvonku (to už byl vrchol) - ale když už tu byl a já k němu došel, byl jsem důsledný a zatáhl za dřevem obloženou rukojeť… V chodbě za dveřmi se v tu chvíli rozsvítilo naplno a na skle okének se zakmital stín někoho, kdo se blížil z hloubi domu…
Pak dvakrát cvaklo v zámku a dveře se otevřely.
Ten chlápek se sem hodil náramně, pokud jste si odmysleli Antarktis, Vanda Town, Moseho Aarona, Poisonův skanzen, Wanga, který na mě čeká za nějakou těžko pochopitelnou, ale docela jistě geniálně vymyšlenou virtuální přehradou, guvernéra, policii a vůbec všecko, kvůli čemu jsem se sem dostal. Pokud jsme zůstali u zmoklého starého Bostonu z roku 1870, kde můry kolem luceren jsou tím nejpřirozenějším jevem, hodil se sem i ten člobrdík v golfkách, bílých punčochách, střevících s přezkami a pruhované vestě. Měl docela sympatický růžový ksichtík s našpulenou pusinkou, řádné kotlety po stranách a nakrátko střižené stříbrné vlásky, ačkoli byste si v jeho případě paruky s copem

ani nevšimli. To se ví, nenapadlo mě, co honem říct; jelikož jsem nechtěl dělat e-e-e, nechal jsem případné plky na něm. Zřejmě se s tím počítalo. "Pane…," řekl mi a s mírnou úklonou otevřel dokořán.
"Počkejte," povídám, "jsem tady dočista náhodou a nehodlám účinkovat v téhle praštěné atrakci."
Vzápětí mě napadlo, že se chovám praštěně sám.
Jestli jde o atrakci, řekl jsem si, měl bych z ní přece vypadnout, pokud mě nebaví (což bych byl samozřejmě rád udělal, kdybych věděl jak), a nediskutovat o tom s její součástí, kterou tenhle andy musel být. Jenže všechno v onom virtuálním deštivém Bostonu (nebo Philadelphii) mi poněkud paradoxně začalo připadat přirozenější, než představa toho, v čem jsem se narodil a kde jsem byl doma; v reálném antarktickém městě Vanda v Dry Valley, městě, které má metro vykutané do ledovce a místo ulic nezvládnutelnou spleť soutěsek mezi mrakodrapy, které se nikdy nedotknou skutečných mraků, protože celé město je přikryté izolační bublinou a jakžtakž dýchá rourami trčícími do blizzardů od pólu…
"Je to pochopitelné, pane," řekl andy a zdvořile se pousmál. "Prostředí je zajisté poněkud… Ale nebyla jiná možnost. Bylo to takhle jaksi, ehm… nejrychlejší. A ten dopis, kterým jste sem byl pozván -"
Já na to, že pozvání už nedostávám hezky dlouho, a že jsem tu kvůli rozhovoru s nějakým O'Donaghuem; taky povídám, že mě posílá Mose Aaron, a že jsem samozřejmě trochu překvapen, že tu prší. "Jste snad vy O'Donaghue?" zeptal jsem se nakonec.
Byla to pitomá otázka; ale kdo by se mi divil.
"Je mi líto, pane," odpověděl. "Třeba jste ten dopis dostal, ale ještě neotevřel; chápu, že máte mnohé povinnosti, kvůli kterým se mohlo stát, že -"
Vzpomněl jsem si na balíček došlé pošty, který mi v kanceláři předal Wang, a já ho nečtený zastrčil do kapsy. "Někdy na to prostě není čas, rozumíte," řekl jsem a sáhl pro něj. "To mě opravdu mrzí, jestli jsem snad…" Přehraboval jsem se v obálkách i složkách a mezi účty a reklamními prospekty jsem posléze našel podlouhlou bledě modrou obálku s něčím jako erbem vytlačeným v levém horním rohu. V heraldice se nikterak nevyznám a nic mi neříká - v SVL aristokracii nemáme. Obálku jsem tedy otevřel, vytáhl z ní a rozložil list přeložený nadvakrát a četl:

Vážený pane,
jste znám nejen jako investigativní novinář, ale i jako neoficiální soukromý vyšetřovatel a hlavně pak neohrožený gentleman. Obracíme se na vás ve víře, že neodmítnete pomoc ve věci, v níž se nelze obrátit na oficiální místa.
Jste očekáván o osmé večerní; předpokládá se, že pozvání k večeři se Vás nikterak nedotkne.

Podpis žádný.
Taky tam nenapsali, kde jsem očekáván, ale jestli to mělo být tady, tím líp. Na mou duši, najednou mi to ani nepřišlo.
Moje hodinky ukazovaly kdovíco (stejně jsem na ně neviděl), ale z hloubi domu se ozvalo zvonivé odbíjení nějakého muzeálního orloje. Odbil osm a já zastrčil dopis do obálky a obálku zpátky do kapsy.
"Dobrá," řekl jsem. "Pozvání k večeři se mě samozřejmě nedotýká, pokud se hostitelů nedotkne, že na sobě nemám oficiální večerní oblek, kamaráde." (Což jsem řekl hlavně proto, že jsem hned za dveřmi na věšáku zahlédl cylindr a cosi jako přepychový saténový havelok s dlouhým bílým šálem.)
"Jmenuji se James," řekl komorník. "Večerní oblek se neočekával, pane."
Pozvání na večeři se mě skutečně nedotklo, ale napadlo mě, jestli by se mě nemělo dotknout, že večerní oblek se neočekával. Očekávalo se snad, že Christy Bigs, onen známý investigativní novinář, neoficiální soukromý vyšetřovatel a hlavně neohrožený gentleman přikluše v tulením battle-dressu s kožišinovým límcem, kalhotech z kostičkovaného sukna double-mix a křídlaté čepičce, nemluvě o tříbarevných kotníčkových střevících s dvojitou vložkou a magnetickým zapínáním? Neboť o něm je obecně známo, že jakožto vyhlášený dekadent se obléká podle poslední módy, kdyby na sůl nebylo? A kdo by se mu divil, odpověděl jsem si sám, když kamarádí s nej-nej modelkou Antarktidy… Vtom jsem si uvědomil, že jsem jí už čtvrtý den nezavolal; a jak jsem se zamyslel nad Mary Robinsonovou, nějak mi vybledl obraz bližšího okolí; šel jsem za Jamesem kamsi do nitra domu (nezbylo než připustit, že je to opravdu dům!), aniž bych si nějak zvlášť pamatoval cestu… Jenže i kdybych se byl o to snažil, stejně bych to nejspíš zapomněl hned po tom, co jsem byl uveden do jídelny s oválným stolem a hořícími svícemi.
James mě ohlásil mnohem vznešeněji, než bych byl očekával; nebyl jsem přece v žádném paláci, pouze v obyčejném řadovém třípatrovém domě z osmdesátých či snad devadesátých let devatenáctého století a ne ve Windsoru (je s podivem, že mě napadl právě ten - v životě jsem v něm nebyl!).
Překročil jsem práh a napřed si všiml připostaršího vašnosty stojícího před krbem, kde plápolala tři čtyři polena, podle vůně pravá a smolnatá.
Chlápek byl ve fraku; mohlo mu být tak šedesát - i když dneska se v odhadu snadno spletete -, měl stejné stříbrné vlásky jako James, ale podle pikové vesty a zlatého řetězu kolem krku (viselo na něm něco jako dvojitý kříž) měl do sluhy dost daleko. Podobné paďoury jsem vídal v Mayfairu, vesměs na velvyslaneckých rautech, pokud mě na ně pozvali; tenhle páprda by se mezi nimi ztratil jako nic. Cylindr s hacafrakem v předsíni mu nejspíš patřily.
Pokročil mi vstříc a řekl s lehkou úklonou: "Můžete mi říkat Mr. Smith." Načež se obrátil do šera za sebou a dodal: "Drahá sestřenko… panBigs. Slečna Jonesová. Jen pro pořádek. Jména tu nejsou důležitá."
Neřekl jsem nic. Ani mě nenapadlo spustit svůj spy-hasselblad v klopě; tak jsem byl zkoprnělý.
Na vzdálenějším konci stolu seděla dáma ve stříbřitě modrých večerních šatech s rozsáhlým dekoltem, ve kterém se třpytila trojitá šňůra perel. Medově zlaté vlasy měla vysoko vyčesané, a tu a tam v nich taky jiskřila svým vnitřním svitem nějaká narůžovělá kulička, každá bratru za padesát táců. Z oválné tváře zářily fialkové oči a pod rovným nosem, pro americký vkus možná trochu delším, sídlil úsměv poněkud melancholický, zato však přenádherný.

Starého čerta Jonesová - a jakýpak div, že nejlepší reportér Antarktidy zkoprněl; bylo to Její Veličenstvo Mary Elisabeth II., královna Velké Británie.
-
James mi odsunul židli a já se na ni skácel.
"Jsem ráda, že jste přišel, pane Bigsi."
Její oxfordská angličtina byla bez vady, tudíž tu zazněla jako trochu vzdálený antarktoamerický dialekt. Nevědět, kdo je, tipl bych ji na Australanku. Tak jsem to vyautoval, povídám, že potěšení je na mé straně, jelikož mi bylo jasné, že je tu na zapřenou a nestojí o to, aby se její společenské postavení bralo přehnaně na váhu - zvlášť při večeři. Odkýval jsem Mr, Smithovi (taky to jistě byl přinejmenším vévoda z Hopper-Dogsů) langustu s majonézou, želví polévku (nepravou), studený rostbíf (sójový) a na závěr i ten ohavný stilton a banán. Když jsem viděl, jak se panstvo v jídle nimrá, nimral jsem se taky; ale nakonec jsem stejně snědl všechno; od rána, pominu-li střídmou snídani, jsem zkonzumoval jen tu falešnou kaparovou omáčku s nějakým planktonem v policejní jídelně.
Obsluhoval nás James a během jídla jsme nemluvili; sotva jsme na sebe tu a tam koutkem oka mrkli, dokud se neobjevilo jakési pitivo v broušené karafě.
"Předpokládám, že portské vám nevadí?!" zeptal se Mr. Smith. "Vím, že je to u vás zakázané, ale nepředpokládám, že je to zákaz natolik striktní, abyste… No prostě - aby vám bylo portské neznámé."
"Je mi líto," řekl jsem, "ale vzhledem ke svým běžným úkolům si o něčem takovém, jako je portské, nenechávám ani zdát."
"Proč byste si konečně nemyslel, že se vám to zdá," navrhla mi slečna Jonesová a v očích jí zajiskřily veselé plamínky.
"Řekla bych, že má osoba je tu pro vás stejně neobvyklá."
"Pst, pst, pst," udělal Mr. Smith. "Sestřenko…"
"Myslíte - neobvyklá jako portské?!" řekl jsem.
"Nestává se vám snad docela běžně, aby vás pozvala na večeři královna Velké Británie," řekla a stařičký Mr. Smith obrátil oči v sloup.
"Myslel jsem si, že Vaše Veličenstvo bude trvat na inkognitu," řekl jsem. "Všecko je tu pro mě těžko uvěřitelné."
"Přece jste mě poznal, ne?"
"Ano. Viděl jsem váš obrázek ve zprávách."
"Dobře. Pozval vás tady - strýc. Jistě je vám od začátku jasné, že ani on se nejmenuje Smith. Jména tu ostatně nejsou důležitá - ani tituly. Víte, pane Bigsi… Obřadnosti, oficialit, ceremoniálů… mám doma dost. Říkejte mi radši slečno Jonesová; snad bych dokonce snesla, kdybyste mi říkal Mary nebo Elisa - dovolíte-li, abych vám říkala Christy, jak vám prý říkala i jedna moje přítelkyně… Přítelkyně ovšem značně neoficiální; takové dvorská etiketa nepřipouští. Supervizní herečka, která kdysi bývala první dámou vašeho," pousmála se, "snad poněkud komického státečku. Vy jste ovšem spíš - kolonie, nikoli stát?"
I když mi málem nabídla tykání, byla pyšná na svou Velkou Británii, která by se do Antarktidy vešla dvacetkrát jako nic. Dokonce není o nic větší než pouhý Rossův šelfový ledovec.
"Aha," řekl jsem. "To ona vám dala tip."
"Vlastně ano. Chudinka Gladys…"
"A vy snad máte nějaký podobný problém, slečno - ehm - Jonesová?"
"Myslíte - jestli mě vydírají?!"
"Nemyslím nic. Čekám, až mi to povíte."
"Ale no tak, sestřenko…," řekl Mr. Smith, "neměla byste nechat jednat mě? Proto jsem přece vážil tuhle cestu, která, jak víte, nikterak neprospěla…"
Samozřejmě. Měl podagru, Parkinsona, Alzheimra, marasmus, paralýzu, potíže s prostatou a revmatismus. Byl to aristokrat, pravý a ještě k tomu britský, což znamená aristokrat na druhou. Nechal jsem jeho poznámku být a pokračoval jsem v rozhovoru s Jejím Veličenstvem: "Proč by vás nevydírali? Kdyby vás ten váš James prodal nějakému grázlovskému fotografovi… A co takhle rovnou tady strýc Smith? Není snad pro vás zábavné večeřet při svíčkách s duchaplnými mládenci a málem jim nabízet tykání? Když to nějaký paparazzo šikovně zmáčkne, abyste byla na obrázku jen vy a dejme tomu já -"
Zasmála se. Její smích, natřikrát lemovaný perlami, byl vskutku královský. Starý Hopper-Dogs by se mu nevyrovnal, i kdyby měl platinovou zubní protézu a cenil ji jako populární klaun Hiho z reklam na Odol.
"Poslyšte, pane Bigsi," řekl, "pominu-li vaše poněkud - urážlivé podezření… Zdalipak jste někdy slyšel jméno Tweedle?"
"Tweedle…?" já na to, "Dum nebo Dee?"
"Takže slyšel."
"Ano. Slyšel jsem o obou."
"Co o nich víte?"
"Dělají občasné poradce guvernérovi."
"Ovšem… Něčeho takového se bylo co bát."
"Co o nich víte vy, pane - Smithi?"
"Jména, pod nimiž vystupují, jsou přezdívky. Dum je zkrácené dům-dum. Nevíte-li, o co jde -"
"Nemyslíte snad střely s upilovanou špičkou?" řekl jsem. "Ty, co se užívaly, když se ještě střílelo kovovými projektily?! Ale to bylo, myslím, zakázané už za první světové války před sto padesáti lety."
"A přece jde právě o to… On snad podobnou historickou zbraň s upraveným střelivem používá dodnes. I oproti QD - myslím gas-guns s trvalými následky - je to barbarské. Zatímco Dee prý má svou přezdívku podle doktora Dee,

anglického alchymisty z přelomu šestnáctého a sedmnáctého století. Je chemik - a zneužívá svou profesi ve prospěch zločinu."
V krbu prasklo a kousek žhavého dřeva vypadl na podlahu. "Jamesi," řekl Mr. Smith a sluha okamžitě vešel, sebral uhlík na lopatku a vrátil do krbu, posunul pohrabáčem polena, aby lépe hořela, a vytratil se.
Netrvalo to ani půl minuty; během té chvilky jsem se podíval na Její Veličenstvo a zdálo se mi, že na mě mrká. Jako by říkalo: "Jen počkejte, za hodinku bude strejda namol a pak si teprv dáme do nosu." Což byl zcela jistě výplod mé choré mysli, stejně jako předtím ta deštivá ulice v Bostonu.
"Dovolte mi otázku, pane Smithi," řekl jsem. "Dokázal byste mi přijatelně vysvětlit " (chtěl jsem se ho zeptat na tu deštivou ulici, ale v poslední chvíli jsem otázku změnil), "jak se mohlo stát, že dva gangsteři, navíc dvojčata, takže musí být Interpolu dobře známí, dělají poradce guvernéru Jižní Viktorie?!"
"Jak víte, že jsou dvojčata?"
"Řekl mi to sám guvernér."
"Anoanoano," na to Mr. Smith, "oni jsou skutečně dvojčata, a bývaly časy, kdy se příliš nemilovali." Zasmál se. "Dokonce se o nich v music-hallech a kabaretech v Soho zpívalo: Tweedle Dum a Tweedle Dee si vyhlásili válku…"
Zpíval třaslavým tenorem a Její Veličenstvo se připojilo příjemným altem ve druhém hlasu: "Řek' Tweedle Dum, že Tweedle Dee mu zlomil novou pálku…" Nato Mr. Smith přestal zpívat, jako kdyby mu někdo řekl: pamatujte se, pane vévodo, a dodal: "Umíte si jistě představit, o jakou pálku asi tak mohlo jít, a při jaké příležitosti -"
"Samozřejmě," řekl jsem, "baseballové pálky často posloužily jako vražedné nástroje."
"Byla kriketová a zlomil ji o hlavu jistému - ale to konečně není důležité. Nevydržela pálka, stejně jako nevydržela hlava. Ten člověk je od toho času nebožtík, a pokud vím, rodinu neměl."
"Člověk vesměs nějakou tu rodinu má," povzdychlo Její Veličenstvo. "Pak vám přijde smutné, když někdo zemře a nemá ho kdo oplakávat."
"Neměl sice rodinu," pokračoval Mr. Smith, "zato patřil do gangu vedeného Rookem. Však to v té písni taky je: Tu přiletěl Rook of the Village…"
"Rook of the Hamlet," řeklo Její Veličenstvo.
"Tak jak tak, drahá sestřenko," na to Mr. Smith, "se jedná o jedno a totéž. O Havrana z Dědiny. Jak se říká v cockney, vyšlápl si na bratry Tweedlovy, že na svůj spor zapomněli. Nu nevím… Kdyby se jim bývalo nepodařilo včas opustit Anglii…"
"Nemyslím si, že jde o totéž," stálo si na svém Její Veličenstvo. "Village může být jakákoli vesnice třeba v Cornwallu, Sussexu nebo v Kentu, zatímco Hamlet váhal v Elsinoru nad vlastní existencí."
"Jistě…," na to Mr. Smith a shovívavě se pousmál. "Ale to na věci nic nemění, drahá sestřenko. Pan Bigs se nebude zabývat panem Rookem, ale pány Dumem a Deem Tweedlovými."
Nějak mi uniklo, že James nalévá portské z čerstvě naplněné karafy. Nebo to byla už třetí? Vysoké hodiny ve tmavém koutě jídelny odbily deset; nebyl bych věřil, že už tu sedím tak dlouho, ale vzhledem k tomu, že jsem absolvoval celou britskou večeři od předkrmu až po sýr a ovoce, přitom jistě uběhla nejmíň hodina. A diskuse s Mr. Smithem taky nebyla nejkratší… Pak jsem si řekl, že bych spal. Zvenku se neslo tiché šumění deště, v krbu praskalo a Mary Elisabeth II. ve svém křesle vypadala čím dál víc jen jako obraz jakési dámy v modrém s perlami…
"Abychom přešli k věci," řekl najednou Mr. Smith, a jak zacinkal prázdnou sklenkou o karafu, vytrhl mě z té podivné letargie. "Ne, nic jsem si nepřál, Jamesi…" (Sluha vešel, když sklenka cinkla). "Či vlastně ano; dones panu Bigsovi kávu."
"Omluvte mě," řekl jsem. "Je tu na mě příliš teplo a portské je přece jenom droga."
Mr. Smith se zasmál. "Alealeale," řekl, "jak jste vy Antarktoameričané zchoulostivělí tou svojí absurdní zdravotní osvětou! Co všecko je u vás tabu; jistě bych vám způsobil šok, kdybych si zapálil doutník."
"Vydržel bych to kvůli Jejímu Veličenstvu - promiňte, myslel jsem slečnu Jonesovou. Ale vy jste chtěl přejít k věci, pane Smithi."
"Dobrá." Sáhl někam za sebe, odkud vytáhl kožené desky; otevřel je a mezi dalšími papíry nalistoval kopii novinové stránky - byly to londýnské The Times. "Prosím, podívejte se."
Šlo o snímek skupinky ofrakovaných a vyplašených mužů seskupených okolo čehosi na dlažbě; monumentální schodiště za nimi vedlo ke kolonádě vysokých řeckých sloupů, mezi nimiž taky z pozadí vybíhali rozmanití vytřeštěnci. Nad tím byl palcový titulek:
GENERÁL GORDON OBĚTÍ ATENTÁTU!
"Hm," já na to, "o tom jsem něco slyšel. Nestalo se to před nějakým ministerstvem?"
"Stalo se to," řekl Smith, "po tom, co vyšel z ministerstva obrany - těsně před tím, než nastoupil do své pancéřové limusiny. Vrah zřejmě střílel z balkónu protější budovy."
"Střelou dům-dum?"
"Zřejmě ano, protože lebka generála Gordona byla úplně zdevastována. Eh… Promiňte, sestřenko."
H. M. Mary Elisabeth II. neřekla nic. Vypadala, že ji jen tak něco nerozhází.
"Ví se, proč ho zabili?" zeptal jsem se.
"Sílící globalizační terorismus, pane Bigsi. Generál Gordon měl určitý plán, jak se definitivně vypořádat s jistými… Ale to není podstatné. Nyní je podstatné to, že předpokládaný pachatel opustil Londýn přímou linkovou vzducholodí. Rozumíte? Z Heathrow přímo do McMurdo, s jediným mezipřistáním v Antananarivo. A teď tedy, pane Bigsi, jak tohle všechno souvisí s tím, že jsme si dovolili vás požádat -"
Přerušilo ho nepříliš hlasité BŘINK a PLESK. Uprostřed čela se mu objevila díra jako pěst a všechno za ním bylo naráz kropenaté krví a mozkem. Vteřinu jako by balancoval na zadních nohách židle; potom se i s ní převrátil vzad a jeho

nohy v lakýrkách s bílými plstěnými kamašemi groteskně vyletěly vzhůru. Složil se na podlahu jako hromádka hadrů, i když tu šlo o hadry dost drahé. Ohlédl jsem se; o dost větší díra, než byla ta uprostřed čela Mr. Smithe, se objevila i ve skle okna. Vzhledem k tomu, že jsem žádné osvětlené okno z ulice neviděl, muselo vést někam na dvůr nebo do jiné ulice. Sáhl jsem po pistoli.
Zubatým otvorem po kulce v okně se protlačila ruka v rukavici hmatající po klice; nato se okno rozletělo a maskovaný chlápek v černém overalu a se starožitnou pistolí s dlouhou hlavní přeskočil parapet.
Plynová pistole QD ve srovnání se střelou dům-dum nezpůsobí krveprolití, ale její paralyzující účinek udělá z člověka dárce orgánů stejně spolehlivě jako díra do hlavy. QD znamená quasi death a já tuhle jakobysmrt neváhal použít, takže vetřelec druhým výstřelem trefil knihovnu: byla to už jen neuvědomělá křeč prstu na spoušti po tom, co jsem já zasáhl jeho. Padl naznak křížem přes tělo Mr. Smithe a znehybněl.
Popadl jsem královnu za zápěstí a strhl ji k sobě. "Rychle, za mnou," křikl jsem na ni a vystřelil po dalším chlápkovi, který jako by svému předchůdci z oka vypadl. Skácel se pozpátku z okna, které zůstalo dokořán. Díky tomu jsem se přesvědčil, že skutečně nevede na ulici; světlo vzdálené pouliční lampy se tam v pruzích prodíralo leskle mokrým listím stromů. Pod nimi stál uzavřený kočár s dvěma zapraženými koňmi. Z kozlíku právě slézal třetí chlápek a nikde nebylo psáno, že dva nebo tři další nevylezou zevnitř.
"Proboha," zašeptala Mary Elisabeth, "zase oni… Souvisí to s tím Rookem, jenom nevím, proč si Tweedlové myslí, že ho podporujeme. Zapletli mě do nějaké vendety, nevím, o co vlastně jde; generál Gordon -"
"Později," řekl jsem a táhl ji pryč.
Vzápětí jí povolila kolena.
Musel jsem si ji hodit přes rameno jako pytel. Na nějaké hrdinské nošení v náručí nebylo ani pomyšlení, potřeboval jsem něčím držet gas-gun - kdyby snad bylo zapotřebí pokračovat v odstřelování padouchů.
Když jsem se vypotácel z jídelny na chodbu, potkal jsem Jamese. "Vaše káva, pane," pravil a mírně ztuhl, když spatřil, co nesu já.
"Někam zalezte," doporučil jsem mu. "V následujících chvílích bude třeba přinejmenším klusat."
"Ano, pane," řekl. "Předpokládám, že Její Veličenstvo je srozuměno -"
"Bětka je ve mdlobách," oznámil jsem mu. "Nebylo možno ji srozumět. V jídelně leží starý Hopper-Dogs s dírou v hlavě a relativně mrtvý Dum Tweedle. Jeho brácha Dee, taky QD, leží na dvoře pod oknem. Zamkněte se v kuchyni, Jamesi."
"Bětka?!" zaševelil zděšeně. "Hopper-Dogs…?! Já - nerozumím, pane. Ale Její Veličenstvo by snad -"
Nechal jsem ho být, rozběhl jsem se ke dveřím na ulici a otevřel je kopancem. Ještě stále pršelo a lucerny žlutozeleně pomrkávaly. Jedinou změnu scény obstaral můj snow-ranger, který parkoval u chodníku. Vedle dvířek stál Wang, a když jsem k němu dovrávoral, otevřel je a s úklonou pravil: "Plosím, pane."
"Ty víš, kam jet, Wangu?"
"Pane," odpověděl, "není tu mnoho možností."
Schválil jsem to a horempádem hodil dovnitř Její Veličenstvo. Pak jsem do kabiny vlezl sám a Wang za mnou zavřel. Byl jsem trochu nervózní, a kdo by taky na mém místě nebyl; zato s Wangem to ani nehnulo.
Nasedl, narovnal si pod sebou svůj čínský kaftan a předvedl zrychlení na pětašedesát mil za pět vteřin.
Někdy není nad to být umělý.
-
Svištěli jsme bostonskou ulicí, jen se lucerny míhaly. Snow-ranger jako by měl potěšení z toho, že si tak pěkně uhání deštěm. Ještě nikdy nic podobného nezažil - ostatně já taky ne a Wang jakbysmet.
Ve světle reflektorů se kapky v nepřetržitém proudu vrhaly na přední sklo a odpařovaly se v neviditelných vlnách termostěračů. Bylo to až idylické - zvláště pro občana South Victoria Landu znalého sněhových bouří, jakým se na zeměkouli v hrůznosti a smrtonosnosti nevyrovnají ani řvoucí čtyřicítky, ječící padesátky nebo svištivé šedesátky. Ve voze bylo příjemné teplo, motor tiše bzučel, Wang si něco pobrukoval (myslím, že starou píseň Home, Sweet Home) a zdálo se, že královniny mdloby zvolna přecházejí v normální spánek.
"Bože můj," vzdychlo najednou to urozené děvče a pohnulo hlavou na mém rameni. "Co se stalo… Kde je sir Raymond - a kam to jedeme?!"
"Vaše Veličenstvo jistě promine, že jsem si dovolil zahalit jeho ramena vlastním battle-dressem," já na to. "Mister Smith ani James tu nejsou, ale ujišťuju vás, že jste v naprostém bezpečí. Já jsem Christy Bigs, ten frajer, co vám o něm vyprávěla kámoška Gladys."
"Váš battle-dress je příjemný." Najednou si vzpomněla. "Oh, sir Raymond… Neměl se do toho pouštět sám. Nebyl to můj strýc, jak jste zřejmě uhádl; byl to jeden z vysoce postavených šéfů I. S. a chtěl rozkrýt celou tu propletenou síť kontaktů korsicko-baskické mafie s litevsko-německými anarchistickými armádními špičkami, s nimiž Tweedlové spolupracovali. Já o tom mnoho nevím; mně šlo hlavně o to, abyste mě chránil během mého pobytu v Jižní Viktorii. Ale teď - obávám se, že se pro vás stávám břemenem."
"Jste královna," řekl jsem.
"Jsem královna… Jako by mě to vydělovalo z lidské společnosti, nemyslíte? Nemůžu se spřátelit s nikým. Zatímco pro vás je přítelem i ten váš nemluvný čínský sluha -"
"Je to android."
"Ach… Nenapadlo mě to. Víte, u nás ve Velké Británii je každý ze sluhů člověk -"
"Kdyby byl člověk," řekl jsem, "asi by ještě teď čekal v Poisonově skanzenu před domem, kde svého času u jisté Dirtje Maanenové bydlel Harald Svensson a maloval tam obrazy své virtuální pouti do země Obrasilské. Tím domem jsem prošel přímo do téhle nekonečné deštivé ulice… Ale ta tu nikdy dřív nebyla. Co mi o tom můžete říct, Veličenstvo?"
Už chvíli jsem nevěnoval pozornost monotónnímu pohledu z oken. Vtom jsem si uvědomil, že Wang brzdí a zastavuje;

nato se ohlédl od volantu (dokáže otočit hlavu o 180°) a řekl: "Pane…?!"
"Ano, Wangu?"
"Nevím kam dál, pane."
"Co tím chceš říct, že nevíš kam dál?!"
"Podívejte se sám, pane."
Za jízdy bylo vidět hlavně předním sklem, na němž stěrače udržovaly potřebný průhled. Zamženými postranními okny bylo sotva znát míhání žlutozelených pouličních světel, jak jsme je ve velké rychlosti míjeli. Teď tu náhle žádná světla nebyla.
"Zůstaňte uvnitř," řekl jsem královně. Nebo slečně Jonesové. Případně Jejímu Veličenstvu. Prostě Bětce, zatraceně.
Najednou jako by se mi všechno, co jsem zažil od osmi hodin (pokud to bylo skutečně osm hodin) zase začalo zdát šílené, nepravděpodobné, jako něco, co se nestalo; a přece jsem stále měl v pravici svůj kapesní gas-gun QD a levicí objímal kolem ramen dámu s perlami a titulem, nad nějž v celém světě nebylo - pokud člověku na titulech záleželo.
"Buďte opatrný, Christy," řekla.
A já na to: "Žádný strach, Eliso."
"Oblecte si svůj battle-dress. Prší."
"Nebude vám zima?"
"Jestli pán dovolí." řekl Wang, "nabídnu Jejímu Veličenstvu skotský pléd z vybavení vozu."
"Vskutku, Wangu," já na to, "ani nevím, že ve voze něco takového máme." A k Jejímu Veličenstvu: "Nebude vám vadit, že je skotský?"
Zasmála se. "Pokud mi nevadí skotská garda, proč by mi měla vadit skotská přikrývka, Christy?!"
"Okej… Eliso."
Neskamarádili jsme se náramně? A jak by taky ne - když jsem nejspíš Její Majestát před chvílí uchránil od kdovíjakého krutého osudu ve zločineckých prackách Tweedle Brothers & Cie (in memoriam).
Zastrčil jsem pistoli do podpaží, oblékl poněkud nezvykle vonící battle-dress, otevřel dvířka a vystoupil.
A zase málem šok. Koukám na všecky strany a co vidím? Nic. Zdaleka nic, zblízka nic… Jenom prostor rozprostraněný do nekonečna. Pršelo, ačkoli zdánlivě nemělo odkud. Podlaha se zdála být plechová, z podobného ocelového plechu s válcovanou křížkovou strukturou jako nejstarší chodníky ve třetím obvodu. Vedla na všechny strany a mizela v deštivé tmě.
Tma tu vlastně byla všude; jen reflektory vozu z ní vykrajovaly dva ostré žlutobílé klíny, které se opodál měnily v oválné terče splývající ve velkou ležatou osmičku; jako by tu někdo promítl na stěnu dvěma světlomety znamení nekonečna…
Jenže: kde je stěna, tam není nekonečno.
Popošel jsem k ní; nebyla daleko, snad jen nějakých deset dvanáct kroků; nesedět za volantem Wang, asi bychom se byli do stěny nabourali.
Dotkl jsem se jí. Byla vlhká a studená a kapky dočervena zbarvené prachem rzi po ní klikatě stékaly a kličkovaly mezi hlavami nýtů a pětihrannými maticemi. Uprostřed mezi světelnými ovály reflektorů trčelo cosi podobného polovičnímu volantu na půlkruhové stupnici se značkami, kterým jsem nerozuměl; jako by to byla nějaká stylizovaná alfabeta.
Napadlo mě zavolat Wanga; ale než jsem se obrátil k vozu, vzal jsem za ten poloviční volant. Zdálo se mi, že se jím i přes viditelnou zrezivělost a nefunkčnost dá otočit - a zkusil jsem to.
Vtom za mnou něco hlučně prásklo.

4
"Jak lilie, jež hříchu nezná
od jednadvacátého března
vedeš mou duši za ruku
a máš zelenou paruku…"

To zpívali Violate Bill & His Band; když se dopracovali k refrénu, zavyli jak v extázi: "Vida, vida, vida, vida, morální je Antarktida!"
Blízká telestěna vyvolávala: KDO NAJDE ZLATOVLASOU MAUD?
Ulicí se blížila výprava uniformovaných studentek ze St. Nicholas College a profesorka v tartanové sukni a univerzitním kokrhelu při skřehotavém výkladu mávala dlouhými kostnatými pažemi: "Architektura raného dobývání antarktického kontinentu stála oběma nohama ve věku…" JENOM TEN, KDO DENNĚ PIJE MORGENSTERNOVO CI-KO! překřikla ji telestěna.

KAŽDÉ RÁNO JEDNO CI-KO
NEZAVŘOU NAD VÁMI VÍKO!
HAHAHA! HAHAHA!
NENÍ TO PŘEC NÁMAHA!

Ecce reklama! Člověk by se málem zasmál.

Vida, vida, vida, vida
morální je Antarktida…

Antarktida mi vůbec nepřipadala morální. Dokonce ani normální ne. Něco se stalo a já bych byl rád věděl co. Vedle mě stál Wang a nezdálo se, že by ho v uplynulých pěti letech (dřív neexistoval) něco překvapilo; jenže na andym to stejně nepoznáte. Kde se tady vzal, když by měl sedět s Jejím Veličenstvem britskou královnou ve snow-rangeru tam někde?
Obrátil jsem se ke dveřím někdejšího domu Dirtje Maanenové, z nichž jsem zřejmě před okamžikem vypadl. "Pane," řekl Wang, když jsem vzal za kliku, "tady cítím nebezpečí natolik, že by snad nebylo moudlé chodit dovnitř. Je mi líto, že nejsem s to blíže ulčit, co pánovi hloží."
Vzpomněl jsem si, že jsem to od něj dnes slyšel už jednou, takřka stejně a témže místě. "Ty, Wangu," řekl jsem a zas kliku pustil, "co se ti vybaví, když řeknu déšť? Když řeknu plynové lucerny ve staré bostonské nebo philadelphské ulici? A vůbec, když řeknu - anglická královna?!"
"Déšť, pane," řekl Wang, "to je pšílodní jev náležící do meteolologie. Jedná se o há dvě ó ve skupenství kapalném, když -"
"Stačí," řekl jsem. "Další."
"Plynové osvětlení," pokračoval Wang jako naučný slovník. "V loce sedmnáctistém devadesátém dluhém začal Angličan pan William Murdock konati pokusy s osvětlením svítiplynem; v loce sedmnáctistém devadesátém osmém zavedl plynové osvětlení v Boultonově továrně v londýnském Soho. Loku sedmnácti stého devětadevadesátého získal patent flancouzský chemik Philippe Lebon -"
"Úžasné, Wangu," přerušil jsem ho.
"Jako bych z pánova hlasu vycítil milnou ilonii," na to Wang. "Jsou snad moje infolmace pšíliš zastalalé? Pokud se pšipojím na univelzál -"
"Ptal jsem se ještě na něco."
"Zajisté, pane. Zajímáte se o histolické osoby, jako byla třeba známá Shakespearova současnice Její Veličenstvo Elisabeth, ktelá dala poplavit -"
Div že jsem nezakňučel. "Wangu," přerušil jsem ho znaveně, "chceš mi říct, že nemáš ani ponětí o šílené jízdě deštivou ulicí jakéhosi historického města s plynovým osvětlením, a že jsi nikdy neměl tu čest vézt Její Veličenstvo Mary Elisabeth Druhou?"
"Je mi líto, pane," na to Wang. "Oplavdu líto… Neboť kdo z mých druhů by se mohl pochlubit něčím podobným?! Plosím pána, kdyby se snad někdy taková pšíležitost naskytla, aby mě neváhal posadit za volant; Její Veličenstvo povezu, jako by jelo ve zlatém kolunovačním kočáže."
Co byste mu řekli? Neřekl jsem nic.
Výprava studentek nevšímavě obešla kapelu Violate Billa (obdivoval jsem v tu chvíli, s jakým nadhledem si dívky dokázaly nevšímat folklórních oplzlých gest a poznámek) a pustila se po schodišti k těm prožluklým dveřím domu Dirtje Maanenové.
Profesorka se zastavila před tabulkou a hlasitě předčítala: "V tomto domě žil a… tvořil Harald Svensson, známý malíř antarktických snů. Výstava reprodukcí jeho cyklu Dlouhé hledání v přízemí budovy." Obrátila se ke studentkám: "Která z vás ví něco bližšího o mistru Svenssonovi?"
"Narodil se v Norsku," řekla jedna. A další: "Zešílel." Jiná se ohradila: "To je ale hloupá fáma!" Dívenka s loknami ji podpořila: "Skutečné umělce má dnes kdekdo za blázny."
"Pojďme tedy zhlédnout výstavu," řekla profesorka. "Snad tam obdržíme i nějaký katalog."
Stáli jsme s Wangem stranou dveří. Když je profesorka otevřela a studentky v zástupu procházely za ní, nahlédl jsem dovnitř. Viděl jsem stůl s hromádkou tištěných katalogů a na stěně za ním část obrazu, který jsem si dobře pamatoval z výstavy v Mirném. Nějaký andy se stejnou čepicí, jakou měl jeho kolega u brány, stál kousek ode dveří s rukama za zády a zdárně předstíral, že se nudí a zároveň hodnotí půvabv studentek.
V žádném případě tam nepršelo a ničím to nepřipomínalo bostonskou ulici s plynovými lampami.
"Pojďme," řekl jsem Wangovi. "Obávám se, že tady dneska O'Donaghua nenajdeme."
-
Myslel jsem, že se ještě jednou poptám u brány, ale při odchodu to zřejmě nefungovalo, nebo to fungovalo jinak. Když jsem stiskl doporučený knoflík, vrata se otevřela, ale víc nic. Okénko venku zůstalo zavřené, i když jsem klepal na sklo.
Povídám Wangovi co on na to a Wang jen pokrčil rameny. "Kdyby teď někdo přišel," řekl jsem, "nedostane se dovnitř, když se to zatracené okénko neotvírá."
"Otevželo by se, kdyby někdo pšišel," na to Wang. "Pán pšece nepšišel, nýblž odchází."
Proti takové třeskuté logice se nedalo nic namítat.
Ve snow-rangeru jsem zkontroloval displej své QD; z nové náplně ubyly dvě maximální dávky.
Vyměnil jsem gas-gun za telefon a zavolal redakci Daily News, oficiálního Morgensternova plátku, dalo by se říct vládních novin, kde dělá kulturně-společenskou rubriku jeden z mála kolegů, na které se můžu spolehnout. Se štěstím jsem ho zastihl asi na čtvrtý či pátý pokus - většinou nesedí za stolem v redakci - a domluvil si s ním schůzku na našem oblíbeném místě: ve veřejné čítárně na rohu 26. ulice. Z jejích oken je daleko vidět a není se tam kudy plížit; navíc není nijak zvláštní, když se právě ve veřejné čítárně dají do řeči dva chlápkové od novin. Někdo by třeba namítl, že jsme se právě tak mohli domluvit dálkově; jenže spojení dráty i bez nich, skleněná vlákna, vlny, gravitace a kdovíco (speciálně na tohle odborník nejsem) jsou vždycky vysledovatelná a tímpádem i odposlouchávatelná, takže se musí kódovat a zase dekódovat - a kdo má na podobné pitomosti čas, zvlášť když mu opravdu o něco jde a má to být šupitopresto.
"Nepovídej, že pro mě máš nějakého ledního medvěda," řekl Gus Cavallo (tak se jmenuje), když jsme se jakoby náhodou potkali u regálu s výběrem severoamerického denního tisku.
Lední medvěd, to je u nás něco jako sólokapr, jak se říkávalo; pro nezasvěcené třeba říct, že v Antarktidě je sice ledu a

sněhu habaděj, ale lední medvědi tu nežijí a nikdy nežili - stejně jako na opačném zemském pólu zase nenajdete tučňáky. Pravda ovšem je, že ten výše zmíněný lední medvěd může pro nás, lidi od novin, znamenat i tak zvanou kachnu.
Povídám Cavallovi, že nevím, jestli pro něj vůbec něco mám, ale že by mě zajímalo, co má společenská rubrika vládního plátku nového o státní návštěvě Jejího Veličenstva Mary Elisabeth II., královny Velké Británie a jejího nevelkého okolí.
"Oho," na to Gus Cavallo. "Co tě tak asi může zajímat zrovna na tomhle, Paparazzo…? Chceš si zajistit flek pro pár skandálních momentek, nejlíp někde, kde fouká stálý vítr odspoda?!"
"No tak, Gusi… Kde je zrovna teď?"
"Co já vím, tak ještě pořád v Queenstownu."
"Víš to jistě?"
"Naprosto jistě. Kamaráde… Myslíš, že by kulturně-společenská rubrika vládního listu nevěděla, že Její Veličenstvo dorazilo do SVL? Jak dlouho děláš noviny, Christy…?"
"Budeš se smát, Gusi," řekl jsem. "Před chvílí jsem s ní mluvil."
"Cože?!" na to Cavallo.
"To je právě ten lední medvěd. Jenže jako vždycky potřebuju, abys o tom mlčel jako díra v ledu. Gusi - pamatuješ na VVPRH?"
"Na tu pohádku -"
"Věrné vylíčení příhod rytíře Haralda -"
"Jasně, jasně; tenkrát se přece vysvětlilo, jak to bylo. Sny uměleckých veleduchů násilně převedené do supervizní hypno-holo… Tenhle vznikl v hlavě toho bláznivého malíře. No a co? Zdálo se ti snad o Mary Elisabeth? Na tom nic není; nejspíš se o ní bude zdát spoustě lidí. Je to holka krev a mlíko a přece jenom je to nejvznešenější královna planety. K tomu ty perly a další šmuky, co si přivezla v kufrech -"
"Gusi, nech mě, abych ti to vyprávěl."
"Je ten tvůj sen hodně pikantní? V tom případě asi budeš vyžadovat nějakou děsivou pirátskou přísahu, že to na tebe neprásknu."
"No, víš…," řekl jsem, "pikantní to není ani trochu, ale i tak dojdeš rychle k názoru, že kdybys to hodil do placu, mohlo by se stát, že by se ani jeden z nás rána nedožil. Jsou v tom Korsičani a Baskové, Němci s Litevci a navíc firma Tweedle Brothers, nyní v likvidaci. Rozumíš, Gusi? Je to o hubu jako máloco."
Díval se na mě s viditelnými pochybami; pak mě odtáhl k automatu na Ci-Ko, načepoval dva kalíšky a ukázal na volný stolek v rohu u okna, kde jsme spolu kdysi rozebírali záhadu Svenssonova Putování.
"Vyklop to, jestli se ti tolik chce," řekl, když jsme se posadili. "Máš moje slovo, že do našich novin se to nedostane, dokud si o to sám neřekneš. Znáš mě dost dlouho, abys mi to mohl věřit."
"Tak poslouchej…"
Začal jsem Mose Aaronem a jeho touhou po interview s O'Donaghuem, abych přes bostonský déšť dospěl až k přestřelce v jídelně a úprku snow-rangerem, s nímž v pravou chvíli předjel Wang. Popsal jsem své předběžné rešerše, jak v budově VTP, tak v Bílém domě u guvernéra. Pak jsem Guse nechal, aby se z toho vzpamatoval, a došel jsem pro ještě jedno Ci-Ko. On to sice Centaur vyrábí z kdovíčeho (praví se, že z pražených polárních slimáků), ale dá se to pít; přinejmenším je to lepší než obyčejná voda z ledovců.
Když jsem se vrátil, Gus se na mě díval zpod obočí a šklebil se. "No dobrá," řekl jsem. "Ale co jsem zažil, to jsem zažil. To se na mě můžeš šklebit do aleluja, kamaráde."
"Říkáš," na to Gus, "že ti guvernér povídal o těch poradcích - a tobě se pak zdálo, že jsi je odbouchl?"
Já na to, že tak nějak jo, i když mám tak trochu pocit, že se mi to snad ani nezdálo. "Opravdu jsem dvakrát vystřelil; sám jistě víš, že u těchhle typů pistolí je chyba zásobníku takřka vyloučená. Jenom na displej počítadla dává výrobce desetiletou záruku."
"Okej," pokračoval Gus, "takže jsi dvakrát vystřelil. Oběť mi tvé lovecké vášně se stali jistý Tweedle, alias Dum, a Tweedle, vulgo Dee; jeden má přezdívku podle střel dům-dum a druhý podle nějakého středověkého mastičkáře."
"Jasně."
"Poslyš, kamaráde," na to Gus Cavallo s podezíravým úsměvem, "a určitě si ze mě nestřílíš?!"
"Nestřílím," řekl jsem. "Bohužel to nemůžu dokázat. Vždyť ani ten Wang si to nepamatuje."
"Ale on si přece pamatuje všechno," namítl Gus.
Měl pravdu; Wang skutečně nemohl na nic zapomenout, protože měl výkonný mozek s vynikajícím softwarem a nic se mu jako u lidí neukládalo náhodně do podvědomí, odkud by to vyplynulo zase jen na nějaký jiný náhodný popud.
"Nechci ti to vymlouvat," řekl Gus Cavallo. "Třeba jsi ty dva opravdu odpráskl a oni předtím zas toho pana Smithe. Ale poslechni si tohle."
Obrátil oči ke stropu, jako by se rozpomínal na nějaký dávno zapomenutý text, a zarecitoval:

"Tweedle Dum a Tweedle Dee
si vyhlásili válku,
řek Tweedle Dum, že Tweedle Dee
mu zlomil novou pálku.
Tu přilít havran z dědiny,
jak noc byl černý, stmělý…
To tak zlekalo hrdiny,
že na spor zapomněli."

"Krucifix," řekl jsem. "Jak to, že to znáš, Gusi?!"
"Ty nevíš, co to je?" na to Cavallo a cenil se přitom od ucha k uchu. "Což neznáš Carrollovu pohádkovou knížku Za zrcadlem a co tam Alenka našla? Neprošel jsi náhodou podobným zrcadlem? Na venkovní straně byl barák báby Maanenové. Naletěl jsi na výstavu obrazů toho švédského poděsa a nedbal varování svého vysoce citlivého Číňana; moc ses nejspíš nerozhlížel a najednou jsi byl v deštivé ulici něčeho, o čem sis pomyslel, že to je Philadelphie nebo Boston. Byl jsi za zrcadlem, ne? Co tam objevila Alenka, to si nepamatuješ? Černého krále s černou královnou a jejich bílé protějšky. Nevzpomínám si, jestli tam byl i nějaký Mr. Smith; ale ty jsi našel přinejmenším jednu královnu - anglickou. Bodejť by ne, když jsou jí plné noviny, telestěny a vysílání ze všech stran. Načež přikráčeli ti dva, že - a projevili se jako -"
Přerušil jsem ho. "Jdi k čertu, Gusi. Matně si vzpomínám, že jsem něco takového četl jako dítě; ale nechtěj mě přesvědčit o tom, že jsem prolezl zrcadlem jako ta autorova neteř - aspoň myslím, že to byla jeho neteř. V tom baráku není žádné zrcadlo; není tam ani žádná pomyslná, iontová, atomová, silopolová, nebo kevšemďasůmjaká neviditelná přehrada, kterou bych byl býval prolezl. Hypnohologrfie to taky nebyla… Hned po tom, co jsem odtamtud vypadl, jsem sledoval celou studentskou výpravu, jak se courala dovnitř za svou profesorkou v kostkované sukni. Za otevřenými dveřmi, do kterých jsem civěl, než jimi celý ten štrůdl prošel, jsem viděl obrazy, katalogy, průvodce a tak dále. Žádnou deštivou ulici starého amerického města. Jenomže já v té ulici královnu skutečně viděl a mluvil s ní. A ne ve snu. Nebyla lehká jako pírko, když jsem si ji hodil přes rameno."
"A co ti teda k tomu můžu říct, Christy?!"
"Chci vědět, co se stalo, k čertu."
"Hm… Možná děláš chybu, že to začínáš rozplétat od nejméně nadějného konce."
"Který to je?"
"Nejméně nadějný konec, kamaráde," řekl Gus, "to je právě ta Mary Elisabeth. Není tady, docela jistě je v Queenstownu; moje informace jsou přesné. Tudíž ji buď pro tebe někdo zahrál - což by asi nebyl problém, protože jsi ji živou a ještě k tomu zblízka nikdy neviděl - nebo jsi měl halucinaci." Vzal mě otcovsky za loket. "Anebo snad právě teď přichází ta chvíle, kdy se zaraduješ, jak ti strýček Gus naletěl?!"
"Ne. Myslíš, že mám začít od Mose Aarona?"
Gus rozhodně zavrtěl hlavou. "Mose chtěl jen rozhovor s O'Donaghuem a ten v té tragikomedii za zrcadlem neměl jediný štěk. Musíš začít od toho místa, kde ses poprvé setkal s čímkoli, co pokračovalo za zrcadlem. Co takhle od audience u guvernéra? Říkal jsi, že mluvil nějak z cesty. Mně se zdá, že právě u něj mají původ ti tví Tweedle Brothers. Někde jsi o nich přece musel slyšet poprvé, když necháme stranou dětská léta, kdy jsi snad četl, nebo ti předčítali tu Carrollovu knížku. Co všechno ti vlastně říkal, Christy?"
"Bylo to dost nezapamatovatelné. Klábosili jsme o slovech a jejich významu…"
"S Morgensternem?!"
"Jo. S Morgensternem."
Zasmál se. A jak by ne; zvlášť mezi námi reportéry a glosátory byl John Lewis Morgenstern se svou rétorikou a sčetlostí proslavený. Nebylo divu, že jsem u něj neuspěl s Dějinami Jižní Viktorie od toho jistého Nuddla či Muddla. Přemýšlel jsem nahlas: "Říkal, že slovesa jsou nějak - vzpurná? Zatímco přídavná jména… Ale já si to fakt nepamatuju."
Náhle se mi vybavil můj odchod od guvernéra podobný spíš vyhazovu. "Nepropustnost?" napadlo mě. "Nějaké takové slovo, kterým prý zkrotí všechna ostatní. Ne… Nebyla to nepropustnost, ale neprostupnost. Přitom se na mě šklebil a ukazoval mi vajíčko. Možná jako symbol neprostupnosti."
"Vajíčko…?!"
"Jo. Snad mu tam zbylo od snídaně."
"Humpty Dumpty," řekl Gus Cavallo triumfálně.
"Kruci!" Najednou jsem si vzpomněl. "No jasně…! Humpty Dumpty, chlápek-vajíčko, který seděl na zdi, a když z ní spadl, nedovedlo ho dát zpátky celé královo vojsko - jelikož se rozkřápl. Ale, Gusi - co je to za pitomosti? O co tady vlastně jde?!"
"Co guvernér říkal o těch dvou?"
"Kdybych si vzpomněl. Že jsou bratři… Dvojčata. Poradci… Doporučili mu, aby podepsal povolení pro O'Donaghua. Prý jsou specialisti na… Vlastně nevím na co. Na Iry? Na druidy? Na třetí obvod? Já nevím. Jako bych chvílemi nedával pozor, Gusi."
"Podle nebožtíka Mr. Smithe jsou to gangsteři."
"Pokud to byli ti dva, co ho odbouchli -"
"Odbouchli ho skutečně?"
"Viděl jsem tu díru uprostřed čela a taky všechno, co z opačné strany hlavy vychrstlo na zeď. Věř mi, už bych to nechtěl zažít."
"Christy…," řekl Gus, "chceš mi tu namluvit, že to všecko nebyla hypnohologrfie? Tak by to snad bylo jakžtakž uvěřitelné; ale jinak… Pánbu s tebou, kamaráde. Na tvém místě bych s tím za Mose Aaronem nešel, i kdybych byl o sobě stokrát - a nejen sám sebou - přesvědčený, že jsem nejlepší reportér Jižní Viktorie. A taky budeš muset nechat na mojí vlastní úvaze, jak s tvými informacemi naložím. Uvědomuješ si, že ti dva chlápkové jako poradci guvernéra mohli mít zájem na něčem docela jiném?"
"Na čem myslíš?"
"Na samotném guvernérovi."
"No - ať už takový zájem mají nebo ne, napřed se po nich nenápadně poptej. Jestli jsem jim opravdu dal čichnout z

kjúdýčka, bude po nich v Bílém domě brzy sháňka. Pokud ne, měj se na pozoru; a když použiješ mé informace, vynech mou osobu. Tuhle slávu ti s radostí přenechám - mně ten Witzinger stačí."
-
Inspektora Polenskiho jsem zase potkal na chodbě, a stejně jako minule mě hned zatáhl do toho pošmourného separé osvětleného žlutozelenočervenými blikajícími signály křižovatek. Zdálo se mi, že by celý ten zašmodrchaný dopravní uzel s chutí přesekl vejpůl, jak to prý udělal kdysi dávno někde v Gordijsku car Alexandr, ani nevím kolikátý, ale to je ostatně jedno. "Ještě vy mi sem noste nějaké takové… tyhlety," bručel Polenski a přehazoval přitom cosi jako pomyslné výhybky. "O jaké problémy že vám to zase jde?"
"V podstatě stále o tytéž," řekl jsem. "Jak jste našel O'Donaghua?"
"Věděl jsem přece, kde bydlí."
"Ve třetím obvodu?"
"Samozřejmě že ve třetím obvodu. Kde jinde?"
"No tak; přece jste tam nepřišel a nenašel ho rovnou za bránou. Musel jste se po něm ptát, ne? Tam přece žádné normální adresy dávno neexistují."
"Divte se, že platí ta první možnost," na to Polenski. "Přišel jsem tam a se štěstím jsem ho našel rovnou za bránou. Hodilo se to; samozřejmě nebylo v našem zájmu, aby o tom, že se po O'Donaghuovi sháněla VTP, šly kdovíjaké fámy; guvernérovi by se nemuselo líbit, že se takhle staráme o jeho chráněnce." Nenápadně se rozhlédl a dodal: "Taky bych o tom s vámi nemluvil, kdybych vás neznal."
"Druid je guvernérův chráněnec?"
"Nechytejte mě za slovo."
"Okej. Tak jak jste ho našel?"
"Prokázal jsem se jako městský zaměstnanec od deratizace. Otevřeli mi bránu. Hned za ní jsem natrefil chlapíka ve slamáku, okopával tam, zaléval, hnojil… Nebo tak něco. Zkrátka pracoval na záhonech. Povídám mu, jestli takhle náhodou neví, kde bych našel jistého O'Donaghua; on na to, že O'Donaghue je on. Vidíte, že to bylo jednoduché."
"A tomuhle chlápkovi jste kontroloval -"
"Jistěže."
"Nosí guvernérovo povolení s sebou?"
"A proč ne?"
"Co zaléval - nebo tak něco - na těch záhonech?"
"Myslím že mrkev. Je to záslužné - mrkev je přece zdrojem vitaminu C."
"A karotenu," řekl jsem. "A tohle byl chlápek, který vám prozradil pobyt vaší dcery…?"
"Ovšem."
"Ten druid, který poradil jednomu obyčejnému černochovi, jak získat bez práce pětkrát sto tisíc?!"
"No jo. Byl to on, to mi věřte. I když jsem ho zastihl na těch záhonech s mrkví."
"Byly to velké záhony?"
"Záhony, to jsem jenom tak plácl," na to Polenski. "Byly toho lány. Konečně přece není od věci, když se tam teď nebydlí, ani tamtudy nevedou žádné dopravní trasy, využít to takhle. Pokryje to spotřebu vitaminu C pro osmnáct procent obyvatelstva Vandy."
"To jste mi minule neřekl."
"Neptal jste se."
"Mrkev člověka nenapadne, to víte. Jo - a jakpak se má naše milá návštěva, inspektore?"
"Jaká návštěva?"
"No tak… Jako byste nevěděl. Myslím Její Veličenstvo Mary Elisabeth, toho jména Druhou."
"Předpokládám, že se má dobře. Zatím si zvyká na chladnější podnebí na Pobřeží prince Luitpolda; tady to pro ni bude o něco drsnější, to se ví."
"S naší klimatizací a golfovými hřišti?"
"Aha, vy nevíte… Nedá si říct a chce se vypravit na pól po té staré Shackletonově štrece; cestou prý chce položit věnec tam někde - rozumíte, těch čtrnáct mil na jih od místa, kde stál jednotunový sklad; nedá si říct, že mohyla, pod kterou tehdy nechali Scotta s Bowersem a Wilsonem, je už dávno docela jinde, než ji před sto padesáti lety zaměřili, pokud už neskončila v moři - vždyť to k němu tehdy bylo jen něco přes sto mil daleko a dnes je to ještě blíž. Jenomže jak má taková devatenáctiletá anglická svéhlavička, odmalička chovaná v růžovém batistu a perlách, pochopit, že led teče? Ještě něco, Bigsi? Jak vidíte, s vylaďováním některých křižovatek je to mnohem horší, než štrikovat svetr sedmkrát hladce a třiapůlkrát obrace s vynecháním na zip."
"Netušil jsem, že štrikujete."
"Kdo říká, že štrikuju?!"
"Já bych si to nedovolil. ? propos - co víte o dvou gangsterech, kteří se možná nastěhovali k nám, když je z anglického působiště vyhnal konkurenční gang?"
"Má to být nenápadné upozornění? Jestli ano," přestal si všímat blikajících světýlek a podíval se na mě, "pak je vaší povinností neschovávat si to pro svou novinářskou slávu a promptně informovat VTP. Ale to je vám snad jasné?!"
"Nevím nic," řekl jsem. "Jen jsem zaslechl nějaké hlášky v jedné hospodě. Prý bratři, dost nebezpeční… Dum a Dee. Tweedlovi." "Ha, ha, ha," řekl Polenski.
"No dobře, utahovali si ze mě. Vyznáte se v okruhu guvernérových poradců, inspektore?"
"Nemá jich zase tak moc. Možná se občas zeptá na mínění bratra. Přece ho znáte; nejlíp si poradí sám - aspoň tomu věří. Zvlášť když mu do toho už nemluví manželka. To se ví, občas si poradí špatně; jelikož to ale nepozná, nevadí mu to - a

občanu je to jedno. To, co se občana týká, se stejně nepeče u guvernéra."
"Mohl byste mi jmenovat aspoň některé? Myslím ty poradce, inspektore."
"Ti jsou notoricky známí. Gray, Tysson, Murray… Joliett, ten inženýr… Geolog Westermann… Na víc si asi nevzpomenu. Jo - možná ještě Lambertová, ta je přes glaciologii. To je vlastně všechno a vy je znáte líp než já. S každým jste jistě dělal minimálně jeden rozhovor."
"S kým z nich - dejme tomu podle vašeho názoru - by se guvernér radil ohledně toho povolení k pobytu pro O'Donaghua?"
"Ani s jedním," řekl Polenski.
"To rád slyším," já na to. "A abych taky potěšil já vás: za hlavní bránou Poisonova skanzenu jsem široko daleko ani nezahlédl žádné lány vlnící se zelenou mrkvovou natí. Pořád jsou tam jen ty rezavé plechové baráky a díry do kanálů."
"Alealeale, Bigsi… Nechcete mi snad tvrdit, že jste tam žádnou mrkev neviděl?!"
"Nechci. Stejně byste mi nevěřil."
Zavrtěl hlavou. "Vaše informace," řekl, "někdy skutečně šokují." Zasmál se. "Takže já tam stál po kolena v zeleném mrkvoví, a vy mi tady najednou chcete tvrdit, že tam žádné neroste… Prosím vás."
"A co takhle, inspektore," řekl jsem, "o někom, kdo střílí ze starého typu pistole s tlumičem střelami dům-dum, náhodou nevíte?"
"Vy jste snad někde něco takového viděl?"
"Nejspíš to budou jenom řeči."
"Či řeči?"
"Inu, to víte," řekl jsem, "v naší branži jsou drby a fámy stejně užitečné jako seriózní informace. Jen si je člověk musí umět přebrat. Někde jsem to prostě zaslechl, snad u Amundsena; tam chodí spousty kecalů. Ani nevím, jak na to vlastně přišla řeč."
"Když to říkáte…," na to Polenski. "Mezi námi, něčím takovým by dneska mohl střílet leda machr, který by si do toho dokázal sám vyrobit munici." Zkontroloval si čas. "Ještě něco? Promiňte, ale mám naspěch."
Rozloučil jsem se a sjel výtahem do vstupní haly se sochou Jižní točny. Když jsem kabinu dole opouštěl, zahlédl jsem Polenskiho na protější straně haly; překvapilo mě to, ale vzápětí mě napadlo, že mě předjel nějakým služebním rychlovýtahem; zaměstnanci i členové Vanda Town Police tu jistě měli a používali řadu vymožeností a patentů veřejnosti nepřístupných.
Vyšel jsem ven, nastoupil do vozu a řekl Wangovi, že jedeme domů. Potřeboval jsem si to všechno srovnat v hlavě, jestli se to vůbec nějak srovnat dalo.
V pořádku jsme dojeli.
Když jsem se v šatně převlékal, našel jsem na vnitřní straně límce battle-dressu dlouhý zlatý vlas.
-
Můžete mě mít za cvoka; poslužte si. Měl jsem se za něj sám. Jenomže - čí sakra mohl být dlouhý zlatý vlas na vnitřní straně límce mého battle-dressu?
Já sám mám vlasy celkem neutrální a krátké. Nikdo jiný než já na sobě v posledních pár hodinách ten battle-dress neměl - jenom ta jistá dáma, která se mohla jmenovat různě (pro mě za mě třeba i Miss Jones), ale Jejímu Veličenstvu Mary Elisabeth II., královně Velké Británie, jako by z oka vypadla.
Rychle jsem do sebe hodil dva trepangové chlebíčky, které mi Wang dělá do zásoby, zapil jsem je vlažným umělým mlékem s ústřicovou příchutí, znova se oblékl a vrátil se do vozu. Wanga jsem pro tentokrát nechal doma, aby se věnoval úklidu, luxování koberců, větrání a podobně; věřte mi nebo ne, měl jsem najednou pocit, že příště slečnu Jonesovou dovezu rovnou sem. I já jsem někdy idealista, i když byste to do investigativního novináře, řečeného Paparazzo, jistě neřekli ani omylem. Díky tomu občasnému idealismu jsem si taky mohl myslet, že bude nějaké příště.
Sedl jsem si za volant a jel. Ani jsem se nepodíval, jestli mi někdo nedal pod vůz bombu nebo do kabiny plynový balónek spojený se startérem, poslední to vymoženost horší poloviny lidstva. Jako bych si řekl, že pro jednou se mi nic nestane. Podobných kliďasů jsou plné hřbitovy, pokud je ovšem dokázali identifikovat.
Jel jsem zpátky k Poisonovu skanzenu, zaparkoval vedle busu s firmou ST. NICHOLAS COLLEGE, za jehož volantem seděl v haptáku uniformovaný andy, šel jsem k okénku, ukázal průkaz a otevřenou bránou napochodoval rovnou do širých lánů mrkve, které tady před pár hodinami určitě nebyly. Naskýtala se tudíž otázka, jestli jsem měl halucinace minule - nebo teď.
Chlápek v montérkách a slamáku na mě vystrkoval obšírnou zadnici, jak se skláněl k porostu a popotahoval rostlinky. Namířil jsem si to přímo k němu, a když jsem se přiblížil tak na dva tři kroky, povídám bodře: "Šinfajn, kamaráde."
Hekl, narovnal se, obrátil ke mně obtloustlý ciferník a zeptal se, jako by byl nahluchlý: "Cože?!"
"Pan O'Donaghue?" já na to.
"To jako já?!" Připadalo mi, že se diví. Navíc se mi zdál povědomý, ačkoli toho zdejšího druida jsem v životě neviděl ani na obrázku.
"Vy nejste O'Donaghue?"
Zpomaleně zavrtěl hlavou. "Já jsem nějaký Ahasver Dumb," řekl a šmátral přitom v obsáhlé kapse, kterou měl přišitou na břiše jako klokan. "Kšeftuju v zelenině, a aby bylo jasno - s každým šupákem se teda nebavím." Načež z té klokaní kapsy vytáhl pistoli Sweet Dream, jediný model gas-gun, jaký se před časem (jelikož nebyl QD) prodával bez omezení. Dnes už ne.
"Ten kvelb naproti baráku staré Maanenove vám zůstal i po asanaci?" zeptal jsem se.
"Copak víte o mým kvelbu?"
"Jednou jsme tam spolu udělali kšeft."

Podrbal se za uchem. "Kšeft…? Takhle kdybyste mi připomněl za kolik."
"Dvacet babek na dřevo a dvacet doplatek."
"Jo tak. Tak to už jsem doma. Informace o tý krasotince, co praštila Violate Billem o pumpu. No jo, jak by ne… A vy jste od novin, že jo. Briggs."
"Bigs. Ale to je jedno."
"Přišel jste zase pro nějaký tohleto… Informace?"
Zamnul přitom palcem o ukazovák a prostředník, což je na celém světě srozumitelné gesto; v Jižní Viktorii dokonce mnohem srozumitelnější než jinde, jelikož zůstala jednou z mála zemí, kde k absolutnímu zrušení mincí a bankovek nedošlo pro silný odpor veřejnosti.
"Přijde na to," řekl jsem. "Mluvil jste tu s nějakým inspektorem Polenskim, který měl průkaz deratizační komise a byl od policie?"
"Však víte, že s poldama se nebavím."
"A jistý Abe L. Black -?"
"Nedělejte si srandu."
"Myslím to smrtelně vážně."
"Nikoho takovýho já teda neznám, ale čet jsem vo ňom v novinách. To je přece ten černouš, kterej vyhrál v loterii půl melouna." Vrátil gas-gun do kapsy a odplivl si do lánu mrkve. "Na tom zatrackaným světě už není žádná spravedlnost, pane. Takovej balík pro černou tlamu! Aby vyhrál poctivej udřenej živnostník, to ne. Kdepak. Tomu zbejvá jenom to věčný pinožení od slunka do slunka."
"Koupil jste si los, Ahasvere?"
"Prdlajs jsem si koupil. Nemám na vyhazování."
Další maník s třeskutou logikou.
"Ale jestli znáte nějakého O'Donaghua -"
"Každýho podělanýho Irčana neznám."
"Ani jste o něm neslyšel?"
"Slyšel neslyšel… Nepovídalo se tu o nějakým kšeftu? Za padesát babek bych si určitě vzpomněl na ledacos, Briggsi."
"Ale co," já na to. "Zeptám se jinde."
Obrátil se ke mně zády a sehnul se do mrkve.
"Tak se mějte," řekl jsem a šel.
Stačil jsem udělat sotva pět kroků, když za mnou zavolal: "Hej, Briggsi!" Zastavil jsem se a ohlédl. "Třeba by to spravilo i deset babek…," řekl. "Abysme se rozešli v dobrým. Co vy na to?!"
Tak jsem se tedy zase těch pět kroků vrátil a vytasil svou obyčejnou portmonku; ještě pořád nemám žádnou tu hypermoderní elektroniku, která by mi jednou, až sáhnu pro drobné, ucvikla prsty. Našel jsem desetidolarovku a podal mu ji.
Zastrčil ji do té klokaní kapsy. „O'Donaghue, říkáte, jo?!" Přikývl jsem, že říkám O'Donaghue. "Tak o nějakým O'Donaghuovi jsem se doslech, že tý černý tlamě prásknul, který numero vyhraje těch půl melouna. Všecko je to jeden jedinej velkej švindl a já se teda divím, že to vláda trpí. Jenomže holt od těchhle demokratů se dá těžko čekat, že by něco udělali pro sedřený ho živnostníka; spíš cpou peníze vytahaný daněma z kapes řádnejch občanů všelijakejm negrům." Ušklíbl se. "No - za deset babek už jsem toho napovídal, až pánbu brání. Tak holt zase do práce."
"A ten O'Donaghue…?!"
"Nic víc o něm nevím. Nikdáž jsem ho neviděl a nikdáž jsem vo ňom nic jinýho neslyšel, víme?"
Jak se sehnul do té své mrkve, měl jsem tisíc chutí ho do objemného pozadí nakopnout; neudělal jsem to, protože do brány vpochodovala menší uniformovaná jednotka, kterou jsem nejdřív měl za pohotovostní oddíl, pak za hasiče… Stejnokroje měli olivově zelené, lodičky jim seděly frajersky na jednom uchu a na zádech měli krátké enfieldky na kombinované střelivo. V té chvíli mě nijak nepřekvapilo, že ty zbraně znám; ve své branži se samozřejmě setkávám s ledasčím a je na mně, abych si zapamatoval co nejvíc.
Mužů bylo deset, šli ve dvojstupu stejným, odhodlaným krokem a vedle nich pochodoval švihácký důstojník v ploché brigadýrce s hnědým štítkem a zlatou šňůrou. Jeho vysoké boty se leskly, až přecházel zrak; na prsou důstojnického saka měl barevnou stužku jakéhosi vyznamenání, na opasku pouzdro s pistolí a na druhém boku navíc ozdobnou stříbrnou dýku.
Zajímalo mě, co jsou zač; nikdy jsem ve Vandě podobné uniformy neviděl. Pustil jsem se blíž, abych je zachytil svým hasselbladem. Sešli jsme se na hlavní cestě vedoucí k náměstíčku s platanem a kapelou Violate Billa a já se na důstojníka chápavě zacenil, znáte to, s úsměvem dojdete daleko - pokud si ovšem ten druhý nemyslí, že se smějete jemu.
Důstojník si to zřejmě myslel.
"Zastaviiit - stát!"
Krach, krach.
"K nozeee - zbraň!"
Krach.
Zastavili se ve chvíli, kdy jsem se vyhýbal trčícímu hydrantu, a důstojník mi zastoupil cestu z druhé strany. "Stop," řekl. "Vaše doklady."
"Jak lilie, jež hříchu nezná…," spustil Violate Bill & His Band.
"Seržant Rowe," křikl důstojník.
"Ano, pane?!" nato jeden z vojáků.

"Udělejte tady sakra pořádek," velel důstojník a komicky přitom poskakoval. "Pořádek naprostý, pořádek totální. Než se mi občan prokáže, chci tu mít absolutní ticho. Jasné?! Ticho - a za každou cenu!"
"Rozkaz, pane poručíku," odpověděl seržant. "Čelem vzad, nastoupit v řad. Nabíjet: tříštivou." Závěry enfieldek nadvakrát cvakly. "K palbě připravit."
"Počkejte," řekl jsem. "To přece nemusíte -"
"Nemluvte do mých rozkazů," řekl důstojník. "Hoši už vědí, co mají dělat. Ostatně tohle tu nikdo nepotřebuje… Nebo snad ano?!"
Chtěl jsem ještě něco namítat, ale vojáci už se pustili do práce; seržant křikl další povel a devět karabin spustilo naráz. V poslední chvíli jsem si povšiml, že ze dveří domu s výstavou vyšla profesorka v kostkované sukni, ale karabiny zarachotily v témže okamžiku; nestačil jsem ani vykřiknout. Viděl jsem, jak se Violate Bill se svou kapelou i nástroji rozletěl na kusy - i když to byli androidi, a k tomu nikterak sympatičtí, bylo mi jich líto. Mnohem horší bylo, že jedna ze střel proletěla mezi nimi a zasáhla profesorku, která se groteskně pomalu začala koulet ze schodů, nechávajíc za sebou na schodišti krvavou stopu.
V tomtéž okamžiku se ve dveřích objevily její studentky… "Och, ach, ó, bože!" Vytřeštěné zraky, bílé prstíky na děsem otevřených ústech -
"Pane…?!" vykřikl seržant Rowe.
"Jste vojáci," odpověděl důstojník. Připadalo mi, že potlačuje smích. "Kupředu, chrabří hoši, konejte svou povinnost!"
"Pane důstojníku," řekl jsem, "jakým právem?! To nejsou androidky! Jsou to občanky Jižní Viktorie, přišly sem na exkurzi, v domě je výstava -"
"Pane," řekl důstojník, "hnal bych snad své muže na zteč proti androidkám? Co by si s nimi počali? Zajímají snad opravdové muže gumová prsa nebo plastová stehna? Tohle, milý pane, je něco jako válka. Bereme v plen, co nám právem vítězů náleží. A vy, pane, se považujte za našeho zajatce."
Z domu, kam se vřítila celá důstojníkova jednotka, se ozval zoufalý jekot a vřískání studentek. Protože jsem jim pomocí nemohl, rozběhl jsem se k profesorce. Bohužel byla mrtvá; střela ji zasáhla do hrudníku a nechala po sobě díru, kterou by prošla paže.
"Co jste to za lidi?!" křikl jsem na důstojníka, který si prohlížel svůj odraz ve špinavém skle výkladní skříně Ahasvera Dumba a kapesním hřebínkem si přitom pročesával knírek. "Odkud jste přišli, kdo vám dovolil, abyste v Poisonově skanzenu ničili, vraždili, znásilňovali -?"
"Vaše základní informace postrádá upřesnění," odpověděl důstojník a zastrčil hřebínek do zadní kapsy kalhot. "Dnes nejste v Poisonově skanzenu. Až do odvolání je každé úterý a čtvrtek tento prostor cvičištěm armády Jejího Veličenstva královny Velké Británie - God save the Queen! Musel jsem vás zajmout; nemáte tu co pohledávat." Usmál se, plný falešné vlídnosti. "A stále ještě jsem neviděl vaše doklady."
"A ty studentky?!"
"Neblázněte, člověče. Snad si nemyslíte, že to jsou skutečné studentky? Jsou jen cvičné. Stejně jako tady ta stará krůta na zemi. Díra se zalepí fleklepem -"
Profesorka se najednou opřela rukama o dlažbu, obrátila se a toporně vstala. Dírou v jejím hrudníku bylo vidět na druhou stranu ulice, ale jako by si toho nebyla vědoma; odněkud vytáhla píšťalku a zapískala.
"Takhle je to v pořádku." řekl důstojník. "Moje píšťalka má trochu jiný zvuk."
Ze dveří domu se jedna za druhou potácely studentky; byly potrhané, uválené a rozcuchané, ale nezdálo se, že by byly postižené i jinak. Naopak; chichotaly se a jako by si navzájem svěřovaly své zážitky. Seskupily se kolem profesorky, aniž by si povšimly jejího zdánlivě smrtelného zranění, seřadily se do dvojstupu a na další hvizd profesorky vykročily ulicí. Jedna z nich, připadalo mi, že rozverně, odkopla stranou utrženou hlavu v zelené paruce a ostatní se rozhihňaly.
"Co kdybyste si k tomu ještě zazpívaly?!" Důstojník vyprskl smíchy, až se přitom prohnul v pase.
"Zpívat!" zavelela studentka v první dvojici. "Ráz, dva; ráz-dva, tři-čtyři!"
Ulicí se nesl sbor dívčích hlasů, ale jaksi podivně nevyladěný:

"Tweedle Dum a Tweedle Dee
si vyhlásili válku
řek Tweedle Dum, že Tweedle Dee
mu zlomil novou pálku."

"Ráz, dva; ráz-dva, tři-čtyři!" velela studentka znova. A zpěv pokračoval, stále stejně falešný, slaběji a slaběji, a zvolna se ztrácel na konci ulice:

"Tu přilít havran z dědiny
jak noc byl černý, stmělý
To tak zlekalo hrdiny
že na spor zapomněli…"

"Nu, co naplat…," povzdychl důstojník, "mám své povinnosti. Ale abych pro vás nebyl jenom anonymní osobou…" Cvakl podpatky: "Poručík Cecil Hieronymo Usher. Budete tak laskav a půjdete přede mnou - bohužel musím dodržet protokol, pane."
Nato vytáhl z pouzdra pistoli a hnal mě před sebou do schodů k osudným dveřím, za nimiž byla výstava reprodukcí obrazů Haralda Svenssona…

Když jsme vešli, ocitli jsme na deštivé ulici osvětlené žlutozelenými plamínky plynových lamp.

5

Mlčel jsem, protože jsem z toho byl dočista odrovnaný. Přemýšlel jsem, kam ta ulice může vést. Když jsem tudy šel poprvé, zdálo se mi, že nevede nikam. Její relativní nekonečnost jsem posléze zrušil až tím, že jsem odbočil k jednomu domu - shodou okolností to byl ten jediný, k němuž bylo třeba odbočit, abych z něj mohl zachránit… Koho? Miss Jonesovou, Elisu, Mary, Její Veličenstvo?

Déšť ševelil a naše kroky se rozléhaly; moje byly o dost tišší než kroky poručíka Ushera uvyklého rázné chůzi, navíc v kožených vysokých botách.

"Kam mě vlastně vedete?" zeptal jsem se, když už mlčení trvalo příliš dlouho a ulice byla stále stejná.

"Přijde na to…," odpověděl. "Tady, jak vidíte, není nic, co by mě donutilo k zastavení." Zasmál se. "Navíc," pokračoval, "rozkazy, které mám, pocházejí ještě od generála Gordona. Ten, pokud to nevíte -"

Dovolil jsem si ho přerušit. "Ten, pokud vím," řekl jsem, "byl zastřelen střelou dum-dum, když vycházel z ministerstva obrany, těsně před tím, než nastoupil do své pancéřové limusiny. Vrah opustil Londýn přímou linkovou osobní vzducholodí; byl to nejvhodnější spoj z Heathrow přímo do McMurdo - s jediným mezipřistáním v Antananarivo."

"Odkud můžete tohle všechno vědět?!" Zastavil se, zastrčil pistoli do pouzdra a dal si ruce v bok. "Kdo vůbec jste, člověče? Ještě stále jste se mi neprokázal. Ale já vás také nenutil; to byste nemohl říct."

Povzbudilo mě, že zastrčil pistoli. "Ptáte se mě, kdo jsem, poručíku?" řekl jsem a vševědoucně se přitom šklebil. "Spíš byste se měl ptát, proč tu jsem. Protože jdu po stopě atentátníka už z Heathrow. Nemám čas zdržovat se na cvičišti jednotek Jejího Veličenstva, když samotnému Jejímu Veličenstvu hrozí nebezpečí. Takže - máte-li k tomu co říct -"

"Mám-li co říct!" zvolal dotčeně. "Mám-li co říct, o to se teď nejedná. Mohl bych mluvit hodiny a hodiny, kdybych chtěl porušit vojenské tajemství. Tak jsem na tom já, pane… Třeba mám co říct, třeba nemám. Ale tak či onak, vy se to nedovíte; aspoň ode mě ne."

"Nechme toho," řekl jsem. "Znáte pána, který vystupuje jako Mr. Smith?"

Mimoděk srazil paty. "Vojenské tajemství."

"Ten pán je sir Raymond, jeden z vysoce postavených šéfů I. S. Chtěl rozkrýt celou tu propletenou síť nelegálních vztahů mezi Tweedle Brothers, korsicko-baskickou mafií a litevsko-německými anarchistickými armádními špičkami. Byl zastřelen oknem střelou dům-dum při večeři u Jejího Veličenstva, které bylo samo zachráněno na poslední chvíli -"

"- a to jedním z našich nejtajnějších agentů," přerušil mě. "Pst, pst a ještě jednou pst. Vojenské tajemství s nejvyšším utajením." Přistoupil ke mně a zašeptal mi do ucha: "Je to agent Iks."

"Přede mnou to tajit nemusíte," řekl jsem. "Agent Iks jsem já, poručíku."

"Vskutku? Potom byste měl znát heslo."

"Znám je," řekl jsem. "Neprostupnost."

Poručík cvakl podpatky a vysekl dokonalý vojenský pozdrav. "Pane…," řekl, "prosím, abyste mi prominul případné ústrky z mé strany. Ne, nemohl jsem tušit… Kdybyste byl heslo použil ihned… Je kolem nás stále tolik nepřátelství; ať přijdeme kamkoli, nikdo nás nemá rád. Přitom bezostyšně narušují naši splendid isolation…!" Tón jeho hlasu se náhle stával plačtivým. "Já sám, pane," vzlykal, "jsem otcem šesti dětí, které jsem celá léta neviděl. Jsem posádkou tu, a hned jsem zas posádkou tam. Dům nám spadl, dům nám spadl - kdopak nám ho postaví? Dávno už ani netuším, co je láskyplné objetí milované ženy -" Odmlčel se. když pro vytrysknuvší slzy nemohl dál.

"Přestaňte s tím, Ushere, a osušte si knír," řekl jsem. "Litujete sebe - a jiných vám líto není? Kam jste mě chtěl dovést, dokud jste nevěděl, kdo jsem?!"

Několikrát polkl; pak vytáhl z kapsy kapesník barvy khaki a otřel si oči a nos. "Dokud jsem nevěděl, kdo jste, pane," řekl a hlas se mu stále třásl, "byl bych vás dovedl do vězení. Ovšem teď… Pokud si přejete, mohu vás uvést do jisté poměrně vznešené společnosti; stejně tak vás ale mohu opustit a ponechat vás sobě samému. V tom případě si ale dovolím ještě jednou požádat o jistý… ehm - pardon z vaší strany… Kdybyste si jisté věci, které se staly, nechal pro sebe, nebudete mít nikoho, na koho byste se mohl spolehnout víc." Zdálo se mi, že se nějak vytrácí a jeho hlas slábne. "Pokud se ještě někdy potkáme…" (teď už vyloženě drmolil a stával se nesrozumitelným) "pochybuji… omyl… příště nikoli… urazili…"

Světlo lucerny, pod kterou stál, náhle zesláblo natolik, že jsem jeho rysy přestal rozeznávat; pak už jsem nerozeznal ani uniformu, viděl jsem sotva obrys jako vystřižený z černého papíru - a pak už nic. Jeho silueta vybledla, až úplně zmizela, a v místě, kde ještě před pár vteřinami stál, bylo vidět jen svislé šňůrky deště (jako všude, kam zasahovalo světlo luceren), a za nimi nejasně fasádu domu s ozdobnými římsami pod složitými okny s neprůhlednými tabulkami skla zasazenými do olova… Pravděpodobně ale nešlo o žádný zázrak; byl to jen klam unaveného zraku, jelikož jsem ještě chvíli zřetelně slyšel klapot důstojníkových podpatků, jak tichne v dálce… Až ztichl docela.

Kdyby se nedal na takový splašený útěk (asi proto, že se přede mnou zesměšnil, když se rozplakal), byl bych mu řekl: "Dobrá, vzhledem k mému poslání mi velice záleží na získávání nových kontaktů. Tudíž se rád podívám na tu vaši poměrně vznešenou společnost, budete-li ochoten mě do ní uvést." A že nejlepší reportér Antarktidy není o nic horším reportérem ani kdekoli jinde (třeba i v Bostonu nebo Philadelphii) a je samozřejmě přinejmenším stejně zvídavý jako Iks, tajný agent Jejího Veličenstva, byl bych na jeho dotaz, koho má ohlásit, s naprostým klidem řekl: "Jeho Excellenci hraběte Cagliostra."

Stále jsem si totiž byl vědom - možná i díky Gusi Cavallovi - že jsem tak jako tak (byť nevysvětlitelně) kdesi mimo svět, tam, kde je možné všechno.

A taky jsem už postrádal trochu humoru.

Později jsem přemítal, co by se bylo stalo, kdybych řekl třeba Julius Caesar nebo Olivier Cromwell - případně ještě něco

mnohem horšího. Co takhle Jeho Veličenstvo Herodes, král judejský, nebo Charlie Chaplin? No ano, zajisté, mohl jsem říct ledacos, protože jsem neměl tušení, že i všechno ostatní, kupodivu mimo mě -
Leč to není podstatné, protože jsem neřekl nic.
Byl jsem tu sám a zatékalo mi za krk.
Zamyslel jsem se nad tím, zda bych se neměl pokusit dojít na konec ulice, tam, kde ústila do zrezivělé haly; zůstal tam přece někde Wang a můj snow-ranger, v jehož kabině se choulilo do skotského plédu to nádherné, hrdé a nadmíru urozené děvče, které mi říkalo Christy a přálo si, abych mu říkal Elisa. Jenomže podle rychlosti, kterou jsme tam uháněli, a času, po který cesta trvala, bylo to místo vzdálené mnoho mil a pěšky bych tam jistě šel celý den, navíc bez záruky, že tam Wanga, snow-ranger a Elisu zahalenou skotským plédem skutečně najdu. Automobil jsem přece nechal prázdný na parkovišti u Poisonova skanzenu, co má paměť sahá, nikdy jsem v něm nevozil nic podobného skotskému plédu, a Wang právě doma gruntoval pro případ vznešené návštěvy.
Déšť jako by nehodlal ustat nikdy.
Dávala se do mě zima.
Myšlenka hodit si čtvrťákem přeletěla jako sen. Pak jsem udělal vpravo v bok a vystoupil po schodišti nejbližšího domu k těžkým dubovým dveřím.
Když na ně dopadl můj stín, rozsvítila se nad nimi lampa s prostým plechovým stínidlem a já si v jejím ostrém světle přečetl na smaltované tabulce připevněné na dveřích čtyřmi mosaznými šrouby:
AVIATIC CLUB
Vedle dveří bylo ve výši oka velké kulaté tlačítko s drobným nápisem: Recepce 1x, AC 2x.
Vyrozuměl jsem z toho, že AC pravděpodobně znamená Aviatic Club, a zazvonil jsem dvakrát.
Vzápětí se dveře otevřely.
-
I když je to má profese, není pro mě ani trochu jednoduché popisovat, jak snadno jsem v případu H. M. Mary Elisabeth II. přecházel z času do času, ze světa do světa a z jednoho prostředí do jiného, třeba i docela odlišného. Chci se o to aspoň pokusit; ale tam, kde se mi to nepodaří, ať mi laskavý čtenář odpustí častou rozvláčnost, váhání nad pojmenováním jevů, matnost popisů, nepříliš duchaplně tlumočené dialogy - a hlavně naprostý nedostatek autentických důkazů, snad vyjma toho notoricky známého závěru, ke kterému je sice důkazů dost (až na nějaké víceméně osobní detaily), ale na kterém nic obzvlášť metafyzického není, připustíme-li - a to jsme už stejně před časem udělali - možnost existence Wholunghů.
Mužík, který stanul ve dveřích na moje zazvonění, byl možná poněkud komický. Mohlo mu být padesát, možná i šedesát; podle jeho ošlehané vrásčité tváře by se bylo dalo soudit na námořníka, ale jeho zaolejovaný žlutavý overal svědčil spíš o strojníkovi, montérovi, mechanikovi. Zřejmě jsem ho vyrušil z nějaké práce, ještě si otíral ruce do chuchvalce cupaniny, ale usmíval se široce a brada se mu pohybovala, jak přemílal v zubech žvýkací gumu. Protože mlčel a jenom se na mě díval s tázavým úsměvem, řekl jsem: "Rád bych navštívil Aviatic Club." A protože jsem neviděl důvod ke kdovíjakému tajení či skrývání, vytáhl jsem průkaz SVLN, který mi dal Mose Aaron.
"Nemá pán navštívenku?" zeptal se mužík.
"Je mi líto," řekl jsem.
"Pak by bylo nejlepší, kdyby mi pán svůj průkaz na okamžik půjčil. Sám rozhodnout nemůžu - to pán jistě chápe. Ale pánové jsou vesměs přítomni, takže pokud pán dovolí -"
"Je mezi pány taky pan O'Donaghue?"
"Je mi líto, pane… Ale snad bude lépe, zeptáte-li se pánů aviatiků. Ehm… Pán jistě promine, že před ním na tu chvilku zavřu dveře."
Obrátil se ke mně zády a odešel; jak za sebou zavíral, zaslechl jsem cosi jako zvuk harmoniky a útržek nějaké rozmarné písničky: "…jó, nemám žádné štísko dneska zrááána -" Pak se dveře zavřely.
Třeba to vypadá naivně, mohl jsem takhle o průkaz přijít; ale jeho cena pro mě nepřevyšovala zvědavost, kam jsem se vlastně dostal, a co znamená onen podivný AVIATIC CLUB v nekonečné deštivé ulici, která logicky nemohla existovat, ale v níž jsem přesto stál v promáčených botách, mokré čepici a se zuby pomalu ale jistě už drkotajícími.
Byl jsem rád, že je nad dveřmi stříška, a že na mě díky ní neprší. Z ulice znělo nepřetržité tiché bublání, jak voda prýštila z okapů a po chodnících stékala na vozovku a z ní zase do zamřížovaných otvorů kanalizace. Nečekal jsem dlouho; dveře se znova otevřely a mužík v overalu mi vrátil průkaz. "Račte, pane…, jen račte," opakoval a dělal široká gesta. "Pánové nemají námitky, dokonce je to snad těší. Vaše jméno je přece věhlasné a oni…," zachichotal se, "proti popularizaci svého sportu nic nemají. A kdo by taky měl, že; byli by sami proti sobě."
"To jistě, příteli."
"Říkejte mi Smythe," odpověděl. "Dělesloužící seržant Smythe, pane. Od šestistéšestašedesáté eskadry."
Jako by mi to něco říkalo… Pak mě napadla určitá shoda s pseudonymem zavražděného sira Raymonda od I. S. - ale to byla zřejmě náhoda.
Následoval jsem seržanta Smytha, který mi vzápětí otevřel dokořán široké dveře do většího sálu. Bylo tam až příliš teplo a mnoho kouře i hluku a hostů, kteří posedávali i postávali, vesměs se sklenkami v rukou. Byla mezi nimi i jedna dáma v historické, velice vzdušné róbě (v odívání i módě se vyznám dost slušně a řekl bych, že šlo o raný empír) a se stuhou vpletenou do uzlu vlasů; seděla na vysoké barové stoličce u nevelkého výčepu vpravo od vchodu a - což mě překvapilo - pokuřovala cigaretu z dlouhé špičky, což se mi zdálo vzhledem k jejímu obleku z doby kolem roku 1820 dost anachronické.
Muži u blízkého stolu hlasitě zpívali a jeden je doprovázel na foukací harmoniku:

"Jo, když jsme provázeli letku dvacet pět
to nás teda všecky musel děsně mrzet svět
že z recese jsme sestřelili špáááda…
a taky hamiltóna číslo pět - bum, bum!
Ne, neměl žádný štísko dneska zrááána!"

Při slovech "bum, bum" nejen oni, ale i všichni ostatní přítomní zabušili sklenicemi či pěstmi do stolů, případně zadupali na podlahu, někteří furiantsky, jiní zase jakoby shovívavě; některé dvojice či skupinky u stolů dokonce jenom na ten krátký okamžik přerušily rozhovor, a když svým bum, bum náležitě projevily sounáležitost s ostatními, klidně v rozhovoru pokračovaly. Dáma s cigaretou sotva lehce zacinkala svou cigaretovou špičkou o vysokou sklenici. Jenom jeden z mužů, rozložitý a s vousem, jaký se nosíval v Americe možná někdy za občanské války, nezpíval a nedupal, ani do ničeho nebušil; opíral se zády o zeď, ruce měl založené na prsou a zdálo se, že přemýšlí o něčem velice vzdáleném.
Když jsem vešel a seržant Smythe v pozoru ohlásil: "PanBigs ze South Victoria Land News," zpěv utichl. Jen foukací harmonika ještě chvilku preludovala na motivy hymny Jižní Viktorie.
Jeden ze zpěváků za stolem, světlovlasý a poměrně mladý, sedící na židli obráceně s pažemi složenými na jejím opěradle, pohlédl ke dveřím a řekl: "Dobře, dobře, seržante, odchod. Pane Bigsi… Zatím sice nevíme, s čím nebo za čím jste mezi nás přišel, ale jelikož máte pověření South Victoria Land News, a jak je nám známo, jste taky nejen nejlepší reportér Antarktidy, ale svým způsobem i vzdušný hrdina…"
"Nevím, na co narážíte," řekl jsem. "Snad ne na to, že jsem přežil zkázu Roaring Forty?!"
"Nepřežil jste přece sám. Byli tam další, kteří se zachránili díky vám."
"Hm… Víte, pane - prostě jsem se snažil pomáhat. Nebyl jsem zas tolik úspěšný… Skutečně ne. A pokud se týče mých vzdušných hrdinství vůbec - jen když si vzpomenu, jak mě ten mizera Jack Carno nechal šplhat z helikoptéry dobrých devadesát stop po provazovém žebříku, a jak se mi přitom třásla kolena, pane -"
"Major Bigglesworth," řekl ten mládenec. "Přátelé mi říkají Biggles."
"To mě opravdu těší," já na to. "Jako kluk jsem čítal vaše příběhy a samozřejmě jsem viděl i ta všechna supervizní zpracování. Myslel jsem si ale, že jste smyšlená postava."
"Tam ano, tady ne," odpověděl.
Ostatní se zasmáli - kromě mlčícího muže s historickým vousem opřeného o stenu.
"Dovolte mi otázku, majore…," řekl jsem Bigglesworthovi. "Znáte nějakého O'Donaghua?"
"O'Donaghue… Je to letec?"
"To ne, majore. Spíš jasnovidec… Sám o sobě říká, že je poslední druid."
"Bohužel, takoví sem nechodí," odpověděl a vstal ze židle tak, že svižně přehodil nohu přes opěradlo. "Dovolte, abych vám představil ostatní. Nejprve dámu… Pan Bigs - madame Blanchard."
Protože ke mně natáhla paži, ale nejspíš nehodlala opustit svou židli, došel jsem k ní a potřásl jí rukou. Měla stisk jako muž a pod okrajem sukně jí vyčnívaly vysoké šněrovací kožené boty s polovysokými podpatky. Podívala se na mě bledýma očima zpod dlouhých řas a řekla: "Naše osudy se poněkud podobají, nemyslíte?!" Její pohled byl dost koketní, na to že nebyla právě nejmladší.
"Naše osudy…?!" řekl jsem. "Já, madame, hledám jistého O'Donaghua…"
"Já ne… Myslela jsem ty skutečně osudové osudy, m'sieu." Obrátila oči v sloup a jako by hlavou naznačila zrychlující se pád čehosi. "Sšš…," dělala přitom. "Šššš - bááác. Chápete, m'sieu? Zkrátka nemít žádné štísko dneska zrána."
Někdo se zasmál. Byl to ten mlčenlivý muž se starožitným vousem kolem celého obličeje, ale bez kníru. "Madame myslí své i vaše pády s aerostaty," řekl. "S těmi komickými vaky naplněnými plynem, které se začasté stávají hříčkami větrů."
"Provedla jsem sedmašedesát výstupů," řekla madame Blanchard.
"A při osmašedesátém jste přistála na střeše domu, kde vám komín obrátil gondolu dnem vzhůru. Jaký to směšný závěr letecké kariéry…! Absolvovat výstupy míle a míle - a pak se zabít pádem ze střechy!"
"Jděte k čertu, Robure," odsekla. "Mon Dieu! Vás jednou zahubí vaše domýšlivost, když už to nedokázal spravedlivě rozhořčený Američan se svou primitivní bombou."
"Pah," udělal muž s americkým vousem a přestal si madame Blanchardové všímat.
Bigglesworth využil odmlky a pokračoval: "Ano, to je inženýr Robur… Jeho Albatros nejspíš znáte."
Robur mi silně stiskl ruku a řekl: "Můj názor na letadla lehčí vzduchu je obecně znám. Samozřejmě jsem ochoten udělat jistou výjimku pro vzducholodi antarktických linek; jejich heliová náplň, za dob madame Blanchardové neznámá, a jejich motory, které se motorům Albatrosu vyrovnají, pokud je dokonce nepředčí - což je ovšem dočasné - opodstatňují jejich přechodnou existenci. Ale budoucnost, pane Bigsi, ta zcela jistě a naprosto nezvratně náleží letadlům těžším než vzduch!"
"Můžu to takhle publikovat?" zeptal jsem se.
"Dokážete-li to doslova, proč ne?!"
"Vynasnažím se, inženýre. A rád vám článek pošlu k autorizaci."
Jen pokývl hlavou - snad mu na tom tolik nezáleželo. Své řekl, a jak jsem si ho pamatoval ze své dávné četby, kromě rozkazů a proklamací nepronesl za celý život jediné zbytečné slovo.
"Nelze ignorovat vynikající úspěchy letadel těžších vzduchu," ozval se od vysokých kachlových kamen drobný, snědý a elegantní stařík v lakýrkách a s vlasy docela bílými. "Ale také je třeba uznat, že v jisté době bylo třeba podvodu, aby takové letadlo dosáhlo oblasti severního pólu o pár hodin dřív než poloztužená vzducholoď mé konstrukce." Ačkoli jeho oči jiskrně žhnuly, byl asi dost zimomřivý; i přes vlněný raglán s vyhrnutým límcem, který měl na sobě upnutý až

po bradu, se ještě zády opíral o kamna. "Povšimněte si," dodal, "že jsem řekl oblasti; nikoli přímo točny."
"Generál Nobile," představil mi ho Biggles.
"S tím podvodem pomalu," vmísil se do rozhovoru muž ostříhaný nakrátko, prošedivělý a jaksi posmutnělý. "Richard Byrd je Američan jako já." Obrátil se ke mně: "Lindbergh, pane Bigsi; Charles Lindbergh. Předpokládám, že jako novinář jste o mně přinejmenším slyšel. Přiznávám, že bych celou svou popularitu vyměnil - ale ne, o tom jsem mluvit nechtěl. Promiňte. Budu vám vděčný, když mě vynecháte."
Věděl jsem, že svého času jistý zločinec chtěl vydělat na popularitě "Lindyho", celou Amerikou milovaného leteckého přemožitele Atlantiku, a jelikož jsem případ únosu jeho dítěte dobře znal, shledával jsem slova soustrasti; než jsem je ale stačil vyslovit, ozval se stařec s bílým knírem a snad kapitánskou čepicí, který se vynořil ze dveří v pozadí: "Ty vaše věčné diskuse…! Nemám nic proti vzducholodím poloztuženým, jako byly ty vaše, generále," obrátil se k Nobilemu, "ani proti neztuženým, i když," pousmál se, "inu, nechci se dotknout Francie, zvlášť když pan Santos-Dumont tady dnes není." Obrátil se ke komusi, kdo pronesl tichou poznámku: "Jistě, on je Brazilián; ale Paříž ho dávno vzala za svého." Nato se znovu obrátil do pléna a zesílil hlas: "Ale kdo," řekl, "může doložit větší úspěchy, než jaké měly moje celokovové stroje? Od dvacátého třetího srpna roku devatenáctistého desátého do začátku války - to jest za čtyři roky - přepravily pro firmu Delag třicet pět tisíc cestujících."
Bigglesworth se ke mně naklonil a tiše řekl: "To je hrabě von Zeppelin. Nevítáme ho tu s nadšením, je to přece jen Hun a ty jeho hliníkové jitrnice si dovolily pustošit i Londýn. Ale že nejsme ve válce, pane Bigsi, musíme tu snášet kdekoho." Tiše se zasmál. "Někdy bych měl válku radši, věříte? Ostatně my, Britové, k ní máme svůj jistý, řekněme romantický vztah. Jako vy, Američani, bojujete za svobodu, demokracii, nějaká ta lidská práva, která zároveň porušujete, kde se vám hodí - nerad bych vás urazil…"
"Mě tímhle neurazíte," řekl jsem. "Narodil jsem se v Jižní Viktorii a za Američana se nepovažuju. Nanejvýš za Antarktoameričana, jak se nám říká."
"Jak kde…," usmál se Bigglesworth. "Například ve Francii se vám často říká pingouins, pane Bigsi."
"To zavinil Anatole France. Ale dopovězte mi, majore, za co bojujete vy, že máte rád válku? K tomu přece musí být zatraceně pádný důvod!"
"Já, pane," řekl Bigglesworth a zesílil hlas, "bojuji za Její Veličenstvo Mary Elisabeth II., královnu Velké Británie, ať ji bůh chrání!"
"Nedivím se vám," řekl jsem, "bojoval bych za ni se stejnou radostí jako vy. K její osobě mám dokonce jisté závazky. Jenomže…"
"Tak moment," na to Bigglesworth. "Tohle byste mi měl vysvětlit." Rozhlédl se. "Pojďte, zajdeme si k baru na skleničku. Když odtamtud vypadla ta sufražetka Blanchardová, nikdo nás tam poslouchat nebude - leda barman, a ten se nepočítá."
Ostatní návštěvníci se v opačném koutě o něco vášnivě přeli; zřejmě už nešlo o balóny a vzducholodi, ale o cosi zásadnějšího. Mluvili všichni najednou, nejrychleji generál Nobile, nejhlasitěji hrabě Zeppelin a nejvyšším hlasem madame Blanchardová. Jenom inženýr Robur se dál se založenýma rukama opíral zády o stěnu a ironicky se ušklíbal.
Z dalšího seznamování sešlo, ostatně mnozí z přítomných snad o mou osobu ani neměli zájem - kromě dvou mužů, kteří se k nám připojili u barového pultu. Jeden z nich byl chlapík s monoklem, na pohled možná trochu snobský, a druhý, ohnivě zrzavý, byl onen mládenec s foukací harmonikou.
"Sir Bertie Lissie… Pan Hebblethwaite," představil je Bigglesworth. A zrzek s harmonikou dodal: "Mně říkají odjakživa Ginger; Rudý jenom v Riopressu."
Lissie se zasmál. "Předpokládejme, že pro Riopress pan Bigs nepíše - jestli rozumíte, co tím myslím?!"
"Jsem tady pouze za SVLN," řekl jsem. "Riopress patří brazilskému sektoru; to je konkurence."
Potřásli jsme si rukama.
"Dolej nám sklenice," obrátil se major k barmanovi. "A tady panu Bigsovi -"
"Ne, ne, děkuju," řekl jsem. "Nebudu pít."
Obával jsem se, že třeba takové fredo-frigo s modrým ledem je tu naprosto neznámé a podobným přáním bych jenom vzbudil nežádoucí pozornost. To, co pili ti tři letci, bych si nedovolil ani ochutnat; bylo to určitě něco o dost silnějšího než portské u královny.
"Jak si přejete, pane."
Barman byl andy. Vypadal na Havajce, ale právě tak to mohl být Japonec, snad trochu nepodařený, jak se to v Antarctic Electronics někdy stává. Postřehl, že si ho prohlížím, a mírně se uklonil. Zeptal jsem se, jestli se odněkud neznáme; s obvyklou úslužností androidů odpověděl, že sice zatím neměl tu čest, ale že se zná s Wangem, který o mně často vypráví.
"Odkud se s ním znáš?"
Tenhle andy přece žil ve světě za zrcadlem, jak to nazval Gus Cavallo; a jestli se skutečně znal s Wangem, mohl se znát (pokud se ovšem nepohyboval po obou stranách zrcadla jako já a vlastně i Wang) jedině s tím Wangem, kterého jsem zanechal v tom deštivém a rzivém bezhraničnu včetně svého vozu (nazvěme ho dejme tomu snow-ranger B) a hlavně včetně Elisy… Musel jsem se nad tím pousmát, když jsem si uvědomil, že ji bych taky mohl označit jako B, jelikož Maty Elisabeth II. (A) byla právě v Queenstownu a docela jistě neseděla zahalená do skotského plédu v kabině mého vozidla někde opodál, pokud ovšem opodál bylo tím pravým slovem, kterým se to dalo vyjádřit - a pokud to všecko nebylo přesně obráceně.
"Znám ho od Mitherní Goresmy," odpověděl Havajec; ale než jsem se stačil zeptat, co to u všech všudy má být, ta Mith… a tak dále, někde vzadu za závěsem z rozmanitě obarvených bambusových trubiček navlečených na šňůrkách zazvonil telefon.

"Pardon…," omluvil se a zmizel se zachřestěním té bambusové záclony.
"Zdejší obsluha," řekl lord Lissie, "se nikdy nevyznačovala rychlostí, jestli víte, co tím myslím."
"Času dost." řekl Bigglesworth. Vytáhl z kapsy ploché kovové pouzdro a otevřel je; uvnitř za pružnými páskami měl srovnané cigarety. Svého času jsem něco podobného zahlédl v muzeu Vanda Town Police mezi rozmanitými pomůckami a rekvizitami narkomanů. Bigglesworth nám nabídl; oba letci si vzali, já s díky odmítl. Se zájmem jsem sledoval podivný obřad zapalování a dýmání, který jsem znal jen ze starých černobílých filmů… Bigglesworth si cigaretu nezapálil; zamyšleně si poklepával jejím koncem na zápěstí, zatímco lord Lissie zapálenou cigaretu odložil na kuřácký popelník se žlábky na okraji (podobné jsem také viděl v muzeu), z kapsičky na saku vytáhl bílý kapesník a začal si jím pečlivě leštit monokl.
"Co to plácal ten Kamehameha?" zeptal se Ginger. "Koho že to zná od jaké interní chorezmy?"
"Není to Kamehameha," řekl Lissie. "Je to Hirohito Banzaj. Trochu podezřelý Jap, jestli mi rozumíte."
Barman se vynořil z pozadí a začal dolévat sklenice. "Wang, pane," navázal na náš předcházející rozhovor, "je můj sériový blíženec. Velmi často spolu nakupujeme v potravinovém oddělení marketu AFY - on pro vaši domácnost, já pro náš klub. Poskytl mi vynikající recept na přípravu trepangových chlebíčků, pane." A když letci s jakýmsi pijáckým gestem pozvedli své čerstvě dolité sklenice, naklonil se přes pult ke mně a zašeptal: "Pane… Právě jsem od něj obdržel zprávu."
"Od Wanga?!"
"Od Wanga. Telefonoval nazdařbůh po svých kolezích - tím myslím nás, pane, proto jsme tady… a ptal se po vás, pane. Zřejmě nemohl mluvit dlouho a hovor navíc rušily zvuky, hluky, lomozy - jakoby z nějakého skladiště… Mám vám vyřídit, že se dostali do obležení nějakých… Obávám se, že on sám neví, co to je, a jak to nazvat… Říkal něco jako ‚sharkmeni' -za přesnost neručím. Prý se před nimi skrývají ve voze, ale dlouho tam asi nevydrží."
Všiml jsem si, že Bigglesworth pozorně naslouchá. Mezi prsty mnul cigaretu, kterou si stále ještě nezapálil, a drobil z ní tabák na vlastní kolena.
"Kudy se k nim dostanu?" zeptal jsem se.
"To místo, kde právě jsou," odpověděl barman, "se jmenuje Tahoaohe. Ano… Tahoaohe. Cesta tam je obtížná a vzdálenost je značná."
"Pardon," vložil se do rozhovoru Bigglesworth. "Je tu snad nějaký problém?"
Rozhodl jsem se okamžitě. "Ten problém, Bigglesi," řekl jsem, "spočívá právě v tom, o čem jsme si spolu ještě nestačili promluvit. Týká se to nejen Jejího Veličenstva. Musím vás ale napřed seznámit s okolnostmi, za kterých k současné situaci došlo."
"Lze do toho zasvětit i lorda Lissie a Gingera?"
"Protože vím, že za ně ručíte," řekl jsem, "bude mi jejich účast jen vítaná. Přivítal bych i pana Algernona Laceyho. Ostatně kde je, že ho tu nevidím?!"
Bigglesworth se usmál. "Těší mě, že Algyho znáte; bohužel má právě dovolenou." Obrátil se ke svým kolegům. "Hej, chlapci - hlavy dohromady; poslechněme si pana Bigse."
"Pro přátele Christy," řekl jsem.
"Dobrá," kývl Bigglesworth. "Tím líp."
"Bertie," zamumlal lord Lissie a stiskl mi ruku.
Nato jsem jim v sevřeném hloučku stručně vylíčil svůj příběh. Samozřejmě jsem popisoval jenom děj "za zrcadlem", nemělo smysl komplikovat vysvětlení absurditou mého procházení mezi dvěma světy, které jsem ostatně sám nechápal - a z nichž ten můj, tady opačný, by zas nejspíš nepochopili oni. "Bohužel nevím," končil jsem, "jak se dostat do Tahoaohe. Pokud je to místo, kde jsem je opustil…"
"Sám mi asi těžko vysvětlíte," řekl Bigglesworth, "jak to, že o té dámě - pokud jde skutečně o Její Veličenstvo - tvrdí oficiální zprávy, že se právě teď nalézá ve svém New Windsoru v Queenstownu. Ale jistě mi můžete mi popsat toho Mr. Smithe, jehož Její Veličenstvo nazvalo sirem Raymondem od I. S."
Učinil jsem to, co nejpřesněji jsem dokázal, a nijak jsem ho tím nepotěšil. "Zatraceně," klel a tloukl přitom pěstí do dřevěné obruby pultu, "stokrát zatraceně. Jako by nevěděl o nás! Pánové -"
Ginger jako by měl najednou slzy v očích. "Já vím," vzdychl. "Pochopil jsem to hned."
Lord Lissie řekl: "Mám tomu snad rozumět tak, že náš starý dobrý generál Raymond je na pravdě boží - pokud jsi tím nemyslel něco jiného, Bigglesi?!"
"Je mi líto, chlapci," řekl Bigglesworth. "Byl to docela jistě on - a jeho vrahy vzápětí odpráskl Christy." Všichni tři letci mi postupně stiskli ruku. "Jedno nám ale generál přece jen zanechal," pokračoval Bigglesworth. "Jeho chování neomylně potvrzuje identitu dámy, která u toho byla. Pánové: bylo to docela jistě Její Veličenstvo královna a její současný pobyt v Queenstownu je tedy jen kamufláž."
"To je nadělení," řekl Lissie a vzdal čest.
"Nadělení?" na to Ginger, salutuje. "Malér to je."
"Hrají v tom roli nějaké vyšší zájmy, o nichž nemáme ponětí," řekl Bigglesworth. "A vy říkáte, Christy, že jste Její Veličenstvo nechal v Tahoaohe ve společnosti svého čínského sluhy? Proč jste to udělal?"
"Hledal jsem kudy ven a zabloudil jsem."
Podívali se po sobě. "V Tahoaohe se to snadno může stát, jestli víte, co tím myslím," řekl lord. A Ginger dodal: "Je to něco jako Bermudský trojúhelník - ztratila se tam už spousta letadel i lodí. Není se co divit, když se tam ztratí neobeznalý chodec."
"Je ovšem zcela nepřijatelné, aby se tam ztratilo Její Veličenstvo," řekl Bigglesworth. "Teď, kdy je nechrání generál Raymond, ale jen Christy, který příliš nezná poměry ani celkovou situaci, nám nezbývá, než se k němu připojit a

poskytnout mu jakoukoli pomoc. Tudíž, pánové - startujeme za dvacet minut. Na kontrolu benzinu a kulometných pásů a k nahlédnutí do mapy víc času nepotřebujeme. Christy…? Věřím, že se nebojíte letu na křídle. Půjčím vám rukavice."
Z rozpaků (a proč neříct přímo z úděsu) mě vyvedlo, když se za námi ozvalo: "Pánové… A což použít můj Albatros jako mateřský letadlový aeronef?"

6

Docela mě překvapilo, že vzadu za domem je rozsáhlé letiště. I tady pršelo, ale pod skleněnou střechou obrovského hangáru mezi rozmanitými létacími stroji bylo příjemně.
Všem tady kraloval Roburův Albatros, svým způsobem unikát. I když se nakonec stal jen jednou ze slepých uliček vzduchoplavby (neuznáme-li helikoptéry za jeho potomky), teď vyhlížel vskutku impozantně se svým elegantním lodním trupem na přídi i na zádi zakončeným tažnými vrtulemi a s lesem stěžňů nesoucích několik desítek, ne-li stovek vrtulí stoupacích.
Impozantní byly ovšem i vodíkový balón madame Blanchardové, zdobený malbami vavřínových girland a heraldických zvířat, pak šedožlutá vzducholoď generála Nobileho, prý replika kdysi ztracené hrdinské Itálie, Lindberghův Spirit of St. Louis - a v neposlední řadě i stříbrný zeppelin, nejméně třikrát tak dlouhý jako Albatros. Dvojplošníky britských stíhačů se vedle něj vyjímaly jako pouhé hračky.
Když letištní personál vedený seržantem Smythem nalodil a ukotvil na palubě Albatrosu letadla majora Bigglesworthа, lorda Lissieho a Gingera (jak jsem se dověděl od Gingera, šlo o staré dobré velbloudy, prý spolehlivé, jednoduché a s výtečnými letovými vlastnostmi, byť proti modernějším strojům dost pomalé), nastoupili jsme i my.
Musel jsem svoje náhlé a nečekané soudruhy obdivovat; s nimi i Robura, protože on byl konstruktérem tohoto vzdušného mnohostěžníku s palubou z teakového dřeva a se zábradlím jako na výletní jachtě, přes které přepadnout by nebylo žádné umění. Dokonce i propadnout jím. A přesto se mi druzi o tohle zábradlí nenucené opírali, nahýbali se přes ně ledabyle a daleko se vykláněli, aby zhlédli to či ono dole na zemi, ukrývající se za vzdutým trupem a ostrým kýlem Albatrosu. Při pohledu na ně se mi točila hlava a chvěla kolena.
Před startem jsme s Roburem a Bigglesem studovali leteckou mapu. Tahoaohe bylo značně rozsáhlé území vzdálené prý (sám jsem to nedokázal přečíst, měřítko mapy bylo uvedeno v nějakých mně zcela neznámých jednotkách) asi čtyři hodiny letu.
Když jsem si uvědomil, že čtyři hodiny nejpomalejšího letu Albatrosu představují tři sta mil, měl jsem o čem přemýšlet a zmocnily se mě pochyby o správnosti barmanovy informace. Pokud jsem totiž královnu, Wanga a vůz opustil opravdu v Tahoaohe, jak jsem se odtamtud mohl ocitnout tři sta mil daleko, když z téže ulice (vezmeme-li jako fakt, že dům, kde jsem večeřel s Jejím Veličenstvem a dům Aviatic Clubu od sebe jsou vzdáleny nanejvýš pár minut chůze) jsem do Tahoaohe dojel snow-rangerem snad za nějakých dvacet či pětadvacet minut? A ještě jedna otázka mě trápila: Jak to, že jsem do stejné deštivé ulice pokaždé vešel domem Dirtje Maanenové, přičemž opačně jsem právě jím opustil Tahoaohe…?!
Asi po hodině letu nad jakýmsi pustým krajem různobarevných skal bez jakéhokoli porostu (už jsem se ani nedivil, že nevidím led a sníh) nás kapitán pozval do kajuty na malou přesnídávku, a já si tam nad šálkem čaje a sendvičem dovolil otázat kapitána, kde to vlastně jsme.
"Zajímavé," bručel Robur a svými mohutnými čelistmi přitom uhryzával obrovská sousta obloženého chleba, "zajímavé, bezesporu. Tohle všechno se přece vyučuje už ve druhé třídě reálných gymnasií, Bigsi… Nevím, jaké vzdělání máte -"
Namítl jsem, že to se vzděláním nesouvisí. "Narodil jsem se v Antarktidě a jsem řádný občan Jižní Viktorie, investigativní novinář, svým způsobem soukromý detektiv; jako takový jsem byl najat - či měl být najat, protože vinou nepředvídaných okolností k tomu oficiálně nedošlo - k ochraně Jejího Veličenstva královny Velké Británie. O to se také celou dobu snažím, jinak bych s vámi přece neletěl do kdovíjaké Tramtárie; což ale nic nemění na tom, že o nějakém Tahoaohe jsem nikdy neslyšel, ani ho na mapě neviděl… a že v celé Západní Antarktidě neznám takhle rozsáhlé suché údolí, oázu, či jak jinak to k čertu nazvat, aby se nad ní dalo letět hodinu a nezahlédnout přitom ani kus ledu, ani kus moře, ani zasněžený řetěz vrcholků Churchillových hor - eventuálně aspoň trochu čoudu z Erebusu."
"To je opravdu problém," řekl Bigglesworth. "Víte, je těžké vysvětlit, jak vlastně - alespoň pro vás -"
"No dobře, dobře," řekl jsem, "nechte to být. Čaj je naštěstí normální a sendviče dokonce vynikající. Už dlouho jsem nejedl tak výtečně udělané hovězí; je to snad nějaký nový výrobek?"
"Je to obyčejné hovězí," řekl Robur.
Chvíli jsme se dohadovali, než jsem pochopil, že to není speciální Morgensternův hamburger na bázi sóji a planktonu, ale skutečné mleté maso ze zabitého dobytčete. Mělo se mi udělat špatně, ale neudělalo; snad proto, že jsem se nechtěl zesměšnit před ostatními.
"Měli bychom vám ozřejmit alespoň princip toho všeho," řekl Robur. "Snad kdybyste se zamyslel spíše nad společností, se kterou jste se seznámil, nikoli nad charakterem krajiny, nad kterou Albatros letí…"
"Nerozumím," řekl jsem.
Lord Lissie na mě mžoural monoklem. "Lidé dost často nerozumějí," řekl. "Proto se vždycky raději zeptám, jak dalece mě pochopili - jestli chápete, co tím myslím."
"Já opravdu nevím…," řekl jsem. "Zamyslet se nad společností?!"
"Copak vás nad osobami přítomnými v klubu vůbec nic nezarazilo?" zeptal se Robur.
Pokrčil jsem rameny. "Připadali mi bezprostřední a byli mi vcelku sympatičtí. Stejně jako vy."
"I madame Blanchard?!"
"Proč by právě ona -?!"

"Uvědomujete si, Bigsi, že madame Blanchard zahynula po pádu ze střechy, na které přistála a kde se jí převrátila gondola, v roce osmnáct set devatenáct? Jestli vám tahle čísla nic neříkají -"
"Říkají mi, že rok osmnáct set devatenáct zřejmě ještě nenastal." A když ostatní na mě pohlédli poněkud útrpně (lord dokonce s lítostí), dodal jsem: "Leda že bych se v něčem mýlil… Ale v čem, to nevím."
"I kdyby ten rok nenastal a měl přijít dejme tomu napřesrok," řekl Bigglesworth. "znamenalo by to, že bychom vzhledem ke svým možnostem mohli odvézt Napoleona ze Svaté Heleny a zasloužit si tak nehynoucí vděk francouzských bonapartistů. Napoleon totiž, milý Christy -"
"Ale vždyť já to vím, k čertu," řekl jsem. "Zemřel v roce osmnáct set dvacet jedna."
"To jest dva roky po madame Blanchard, pokud se nemýlím," řekl lord Lissie, vrtě hlavou. "Tyhle časové fenomény, tyhle časové fenomény… Tedy jestli mi rozumíte."
"Proto jsem vás od vzezření světa odvedl k podstatě společnosti," řekl mi Robur. "Dokázali jsme si tedy přinejmenším nemožnost setkání madame Blanchard s některými dalšími členy Aviatic Clubu. Tak příkladně s generálem Nobilem by se nemohla zcela jistě nikdy sejít. Stejně tak s hrabětem von Zeppelin."
"Nebo s vámi," řekl jsem.
"Se mnou ano," odpověděl Robur.
"Proč s vámi ano? V tom roce, kdy tak tragicky zahynula, jste se nanejvýš právě narodil!"
Bigglesworth se připojil: "Dokonce ani to ne… Pokud vám, inženýre, bylo dle vašeho vlastního tvrzení čtyřicet v době, kdy jste způsobil ten skandál ve Weldonově klubu a posléze unesl strýce Prudenta, Phila Evanse a Frycollina, musel jste se narodit ještě o dvacet let později."
Robur blýskl svými dravčími zuby. "Tohle všechno je žertovné, což? Ale mně šlo hlavně o to, aby investigativní novinář pochopil, že časy máme rozmanité, dokonce třeba i každý z nás má čas svůj, jeho nevyjímaje; stejně tak máme možnost s ním libovolně nakládat, podle chuti si ho vybírat… a tak dále." Obrátil se ke mně: "Bigsi, příteli - nehloubej nad tím, jak vypadá kraj pod námi. Možná je to Antarktida před dvaceti tisíci lety; nebo před miliónem let… Co na tom záleží, když nebohá královna - byť to přece jen není královna, která by vládla celému světu - úpí v Tahoaohe v obklíčení jakýchsi sharkmenů chráněna jenom nespolehlivým androidem a oddělena od netvorů sotva tenkými stěnami vozidla typu Ford Snow-Ranger? Promiňte, pánové," řekl k ostatním a povstal, "myslím, že je na čase, aby Albatros dokázal, co dovede."
Když odešel z kabiny, řekl lord Lissie: "Není on tak trochu mišugé, jestli rozumíte, co tím myslím?"
"Jo," na to Ginger, "občas mu stoupne sláva do hlavy a pak se snadno stane, že se považuje za monarchu většího než kdejaký skutečný panovník."
Bigglesworth, jak jsem si povšiml, mě zamyšleně pozoroval; jako by čekal, jak se zachovám po Roburově podivném vysvětlení oněch nesrovnalostí.
"Chvílemi se mi zdá," řekl jsem upřímně, "jako by to bylo všechno vymyšlené jen kvůli mně."
Všichni tři letci se hlasitě zasmáli.
Pak Ginger vytáhl harmoniku a Bigglesworth s lordem (který si opět nasadil monokl) se unisono přidali:

"Jó, když jsme provázeli letku dvacet pět
to nás teda všecky musel děsně mrzet svět
že z recese jsme sestřelili špáááda…
a taky hamiltóna číslo pět - bum, bum!
Ne, neměl žádný štísko dneska zrááána!"
-
Albatros jako by visel nad rezavě hnědou rovinou.
Zdálo se, že všude kolem se buď setmělo, nebo obzor zahalil dým - což mi hned vyvolalo myšlenku na Erebus, který jsem celou dobu letu postrádal. Ale stejně jako jeho sopečný kužel bych byl musel vidět ještě vyšší Mount Lister i Churchillovy hory. Neviděl jsem nic a teď se mi obzor dokonce přiblížil natolik, že jsem viděl jenom tu hnědou okrouhlou plochu.
"Co je to?" zeptal jsem se Gingera, který se ke mně připojil u zábradlí. Zdál se mi z Angličanů nejpřístupnější, snad pro tu svou harmoniku, ale i pro slzy prolité za generála Raymonda. "Co je to vlastně tam dole, Gingere?!"
"Tahoaohe," odpověděl. "To je Tahoaohe."
"Myslel jsem, že Tahoaohe je nějaká - země?!"
"Však je. Jenomže pod tím rezavým deklem."
"Takže to je - střecha…?!"
"Co by to bylo jiného."
"Dobrá, rozumím… Ale jak to, že tam uvnitř prší? Aspoň tam pršelo, když jsem tam byl."
"Copak jsem neříkal, že je to něco jako Bermudský trojúhelník? Všecko naruby. Tak. Všecko je tam naruby." Zasmál se.
"Klidně bych uvěřil, že tam pršelo zezdola nahoru."
"Jak se tam dostaneme?"
"Nějak jistě. Biggles se o tom právě dohaduje s Roburem. Já si teda nemyslím, že Robur je tak úžasný, jakého ze sebe dělá; spíš se jen naparuje. Ale zkřížit škuner s helikoptérou se mu podařilo. Ono to sice není k ničemu a s velbloudem bych mu z toho nadělal kůlničku na dříví, než by to stačil otočit, ale jako letadlová loď se to osvědčilo. Takže by se to teď mohlo osvědčit i jako bombardér."
"Otevřít střechu bombou?"
"Jak by ne. Není to přece žádný sezam na kdovíjaké tajuplné heslo. Bum! A je to."

"Nevíme přece, kde -"
"Hej," ozvalo se za námi.
Obklopili jsme Bigglesworth a Robura. Na palubě samozřejmě byla i posádka - kormidelník jménem Turner, jakýsi kuchař a nějací strojníci, ale ti všichni se starali jen o hladký chod - ať už letounu nebo kuchyňských kamen.
"Pánové," oslovil nás Bigglesworth, "ve shodě s inženýrem Roburem upouštíme od násilného vniknutí. Mohli bychom sice střechu snadno prorazit bombou, ale jelikož neznáme přesné místo současného pobytu Jejího Veličenstva, nebylo by to bezpečné. Nabízí se nám tedy jediné řešení: prozkoumat střechu z paluby Albatrosu, a pokud objevíme jakoukoli možnost vstupu, vystoupit na střechu a spustit se dovnitř. Další už bude záviset na okolnostech a na tom, jak se s nimi vypořádáme. Nějaké připomínky, pánové?"
"Zbraně?!" zeptal se Ginger.
"Osobní," odpověděl Biggles. "Ale protože máme zprávy o sharkmenech, připravíme se k odmontování lewisů z letadel."
Zeptal jsem se, kdo jsou sharkmeni. "Neviděli jsme je," řekl lord. "Snad jsme o nich slyšeli, jestli víte, co tím myslím. Částečně to jsou pohádkoví gryfové -"
"Kdepak, Bertie," přerušil ho Ginger. "Pokud vím, je to něco jako swenderští trondi."
"Swenderský trond," zasmál se Bertie. "Gingere, o těch ti vyprávěla chůva, když tě uspávala!"
"Já neměl chůvu, Vaše Lordstvo," řekl Ginger.
"Ach, ano… Promiň, Gingere."
"Co jsou to tedy sharkmeni?" zeptal jsem se znova. "Čím jsou nebezpeční, na co se musíme připravit, než se mezi ně dostaneme?"
"Sharkmeni," řekl Bigglesworth, "by podle různých náznaků měli být žralokolidé. Nebo lidožraloci, jestli se vám to tak líbí víc. V obou případech to zní pošetile, ale něco pravdy na tom nejspíš bude. Čím že jsou nebezpeční? Hlavně tím, že co vidí, sežerou."
-
Scenerie pod námi se nějaký čas neměnila; Albatros se vznášel nad hnědou plochou, a protože letěl značně nízko (snad jenom deset stop nad povrchem), daly se skoro počítat nýty, jimiž byly plechové pláty spojeny. Chvílemi Robur zvedal loď výš, aby dohlédl dál, ale dlouho to nemělo žádný výsledek. Pod kýlem se stále rozprostírala hnědá bezútěšná plocha, po které propelery Albatrosu prohánělyrzivý prach.
Teprve po skoro celé hodině letu se na obzoru objevilo cosi jako věž trčící do výšky možná padesáti či šedesáti stop. Když jsme se k objektu přiblížili a přeletěli ho, viděli jsme, že je nahoře otevřený jako komín o průměru snad deseti nebo dvanácti stop. Uvnitř nebylo nic; jen tma. Zato se odtamtud nepřetržitě nesl šelestivý zvuk, který ani bzukot našich vrtulí zcela nepřehlušil.
Jako déšť, řekl jsem si v duchu, jako déšť…
Co jiného by to bylo?
Jak Albatros komín zvolna oblétal, zahlédl jsem najednou cosi jako písmena - nápis na okraji obrovské roury, který jako by sem někdo spěšně napsal křídou chvíli před tím, než jsme doletěli:
MITHERNÍ GORESMA|
A šipka směrem dolů.
"Co to k čertu je?" řekl Ginger. "Nemluvil právě o tomhle ten Kamehameha v klubu?"
"Hirohito?!" připojil se lord Lissie. "Banzaj?!"
"Ať je to, co je to," řekl Bigglesworth, "šipka ukazuje dolů -"
"Mitherní Goresma," řekl jsem, "je místo, odkud se barman zná s Wangem. Jelikož Wang je právě ve společnosti Jejího Veličenstva v Tahoaohe, dá se ten křídový nápis považovat za vzkaz pro mě. Pánové, jistě chápete, že se musím dostat tam dolů - doufám, že mi pomůžete."
"Jsme poddaní Jejího Veličenstva," řekl lord Lissie, "a navíc vojáci. Tudíž je na nás, abychom šli před vámi, jestli mi rozumíte."
Chtěl jsem něco namítat, ale Bigglesworth i Ginger byli téhož názoru jako lord. Nebyl bych to do nich řekl, ale náhle se projevili jako paličatí a tradicemi sešněrovaní Britové, pro které vrhnout se přede mnou po hlavě do té příšerné roury bylo zřejmě to jediné, co odpovídalo jejich vojenské cti, co bylo zkrátka gentlemanlike. Nemělo smysl se s nimi přít. Ostatně proč bych se přel - bylo mi mnohem milejší, že půjdou se mnou, než kdyby to odmítli.
"Okej," řekl jsem. "Jak to chcete provést?"
"Nejdřív změříme hloubku," řekl Bigglesworth.
"Dobře. Jak?"
"Spustíme z paluby lano."
To jsme také udělali - přesněji řečeno to udělali dva muži posádky na Roburův rozkaz. Vyklonili přes bok dlouhé rameno a spustili elektrický naviják. Bylo na něm tenké, ale pevné ocelové lano, na konci opatřené jakýmsi zvoncovitým závažím, které zmizelo v rouře a klesalo dolů, táhnouc za sebou lano napjaté do dokonale svislé přímky. Trvalo dost dlouho, než se závaží někde dole dotklo dna; a velice nás překvapilo, když jsme odečetli délku rozvinutého lanka: 9427 stop!
Zdálo se mi to neuvěřitelné.
"Je to rozsáhlá proláklina," řekl Robur. "Ale při té nadmořské výšce okolí je přijatelná. Dno leží zhruba na úrovni mořské hladiny."
"Skoro devět a půl tisíce stop," řekl Bigglesworth.
"Vešel by se tam i ten miloučký stařičký Erebus," řekl lord Lissie. "Jestli chápete, co tím myslím."

"Mám návrh," řekl Ginger.
Všichni jsme se na něj vyčkávavě zadívali.
"Máme přece padáky," pokračoval. "Je tu jen jediný problém - nevíme, co tam dole je. Nebylo by nijak příjemné přistát třeba do moře."
"A jak bychom se vrátili?!" namítl Biggles. "Tam dole třeba nebude vůbec nic a my tam zůstaneme; tím bychom nikomu a ničemu nepomohli. Má někdo jiný návrh?"
"Zapomněl jste," řekl jsem, "že pokud je tohle místo, kde jsem nechal stát snow-ranger se svým čínským sluhou a Eli-," málem jsem se podřekl - "Jejím Veličenstvem, znám odtamtud zkratku, která nás jednoduše a hlavně naráz vyvede nejen z Mitherní Goresmy, ale i z celé Tahoaohe."
"Jste si jistý?" zeptal se lord Lissie. "Jelikož kdybyste si jistý nebyl, riziko by bylo obrovské - tedy jestli chápete, jak to myslím. Asi bychom se odtamtud dost těžko vraceli na ten náš stařičký miloučký Albatros."
"Víte, Bigsi," řekl Ginger, "dvě a půl míle svisle je s padákem hračka; ale jenom dolů."
Neměl jsem na vybranou. Musel jsem riskovat a věřit, že všechny náznaky, se kterými jsem se v posledních hodinách setkal, jsou podstatnější než to, co skutečně vidím. Dokonce je možné, říkal jsem si, že by se nic nestalo, i kdybych se tam dolů vrhl po hlavě bez padáku. Protože tenhle svět nemůže být skutečný.
Ale riskovat se mi to přece jen nechtělo.
"All right," řekl Biggles. "Já první, po mně Ginger. Pak Bigs a nakonec Bertie. Dodržíme desetivteřinové rozestupy, otevření padáků nechte na automatice. Bereme tři lewise… Christymu půjčíme karabinu. Lehká polní, tři nouzové dávky, láhev s vodou… Tam dole okamžitě zalehnout, zaujmout obranu do trojúhelníku. Christy bude uprostřed. Dál: Každý si připevní svítilnu na přilbu. Rozsvítit dřív, než skočíte. Musíme vidět, kam padáme, a zároveň jeden druhého."
"Mohl bych vám posvítit světlometem," řekl Robur. "Možná by dosvítil až na dno."
"Ne, oslnil by nás."
"Máme na vás čekat?"
Bigglesworth se podíval na mě. Zaváhal jsem sotva vteřinu. Pak jsem řekl: "Nečekejte, Robure. Vraťte se na klubovní letiště. A - díky."
"Tak tedy zlomte vaz," řekl Robur a všem nám po řadě stiskl pravice. "Pokud by bylo třeba, zavolejte… Ani v Tahoaohe jistě nechybí telefonní automaty."
"Hlavně se nám postarejte o letadýlka," řekl Ginger a Robur se pousmál.
To bylo naposled, kdy jsem ho viděl.
-
Když to dnes montuju dohromady pro svůj vlastní archiv (s vědomím, jak exkluzivní reportáž pro South Victoria Land News by to byla, a jak nadšeně by ji přebíraly tiskové kanceláře celého světa, kdybych měl jediný důkaz), skoro bych si byl neuvědomil, že jsem v téhle chvíli o Wholunzích ještě stále nevěděl vůbec nic. Ale o co víc o nich vím dnes? Nevím ani, jak vypadají - a zda vůbec nějak vypadají. Zní to nesmyslně, ale je docela pravděpodobné, že vůbec nemají těla… Že si pro všechno musí najít "výkonný orgán", s nímž dokážou navázat i jakýsi přátelský vztah…
Klesal jsem tmou.
Přiznávám, že to byl můj první seskok padákem, ale na to jsem nesměl myslet. Zatížen vakem s výstrojí a těžkou karabinou s municí (ostatně ani přilba s připevněnou lampou nebyla nejlehčí) jsem klesal temnotou. Světla Bigglese a Gingera jsem viděl nehluboko pod sebou, zatímco nade mnou se houpal a otáčel paprsek Bertieho svítilny a zmenšoval se kotouček otvoru, kterým jsme se vrhli do temných útrob Tahoaohe. Brzy jsme se ponořili do mraku, ve kterém se světla mých druhů docela ztratila; ale po několika minutách se zas objevila a ocitli jsme se v silném dešti, který z mraku padal.
"Hej," volal shora lord Lissie, "jestli se nemýlím, tak prší, pokud rozumíte, co tím myslím."
A dole pode mnou se po chvilce ozval Ginger: "Šéf zdola Bertiemu: Buď zticha."
Předal jsem to nahoru.
Klesali jsme dál; zdola se neslo a sílilo nepřetržité šumění, jak tam déšť padal na plechovou podlahu. Ta zvuk zesilovala jako napjatá blána bubnu.
Pak se pod námi najednou objevil odraz svítilny na podlaze, k níž jsme klesali, jako matný kotouč světla; na něm se zakomíhal stín Bigglesworthа, který přistál, a jeho padák klesl vedle něj. Vzápětí byl dole i Ginger a já začal mít starosti, co všechno vlastně musím udělat, abych dopadl zdárně… Nešlo mi ani tak o to, abych se nezesměšnil, jako o případný vyvrtnutý kotník nebo něco podobného. Samozřejmě než jsem si to stačil promyslet, ocitl jsem se v kontaktu se zemí… Podešve bot mi uklouzly a mokré hedvábí padáku mě málem zadusilo, když se mi složilo na hlavu; nakonec jsem ale stál na obou nohou a nezdálo se, že bych utrpěl něco vážnějšího než naražený loket a snad i trochu natržené kalhoty.
Viděl jsem, jak se světla kolem mě shlukují. Trvalo sotva pár vteřin, než jsem se ocitl uprostřed trojúhelníku, z jehož vrcholů vyzývavě trčely do okolí hlavně Lewisových kulometů.
"Dobře, pánové," řekl tiše Bigglesworth. "A teď mi hlaste, co vidíte. Ginger?!"
"Jenom tmu, šéfe. Moje světlo dosvítí odhadem na dvě stě stop. Ztrácí se v dešti. Není tam nic."
"Bertie?"
"No, víš, Bigglesi," odpověděl lord Lissie, "já vidím něco jako osvětlený stánek s novinami, jestli mi rozumíš, co myslím. Ale právě tak by to mohl být ten starý dobrý automobil našeho přítele Christyho. Tyhlety snow-rangery mají vnitřní osvětlení jak tropický skleník v londýnské botanické zahradě."
Ohlédl jsem se. Bylo to dost daleko, ale skutečně to mohl být můj vůz. Dokonce jsem viděl i odraz jeho světel na stěně…
"Myslím, že je to on," řekl jsem.

Zmocnilo se mě rozechvění - a jak by ne; jestli je Elisa ještě ve voze - a proč by konečně nebyla - čeká nás oba přemáhání a předstírání. Uvědomil jsem si také, že za dobu, která uběhla od našeho posledního - a vlastně i prvního - setkání, jsem si zvykl na myšlenku, že k sobě patříme, a že našemu (dejme tomu) blízkému přátelství nestojí nic v cestě; to ale mohl být jen klam. Že mi položila hlavu na rameno, že mi říkala Christy a přála si, abych jí říkal Elisa či Mary, že jí bylo dobře s mým battle-dressem na obnažených ramenou (taktak že jsem nahlas nepovzdychl při vzpomínce na jejich růžovou a vlahou oblost) - to všecko pro ni zkrátka nemuselo znamenat vůbec nic. Ale ať už to bylo, jak bylo - naše druhé setkání se ve společnosti britských letců mohlo stát trapnou záležitostí pro obě strany - pokud ne pro všechny tři.
Tohle všecko se mi honilo hlavou, zatímco jsme na Bigglesworthův povel postupovali k osvětlenému vozidlu… Nic se tam nehýbalo, ačkoli naše čtyři světla musel vidět přinejmenším Wang svýma širokoúhlýma očima. Začaly se mě zmocňovat neurčité obavy.
Přesnější obrysy dostaly vzápětí, když jsem zahlédl obrys lidské postavy stranou vozidla a stín další osoby, která přešla mezi reflektory a stěnou. Ti lidé byli oblečeni do nějakých uniforem…
"Hej!" vykřikl tam někdo. "Heslo!"
"Jsme přátelé," zvolal Bigglesworth. "Angličtí letci… Seskočili jsme dolů s padáky."
"Bez hesla nesmíte dál," řekl hlas.
"Neprostupnost!" zvolal jsem, protože jsem poznal hlas důstojníka, který mi svého času sliboval - co mi to vlastně sliboval? Najednou se mě zmocnil podivný pocit… To všechno se přece nestalo. Snad je to jenom sen. Všechno je to až příliš absurdní. Celý ten Aviatic Club, před jehož dveřmi mě tenhle důstojník jakoby úmyslně opustil; klub, ve kterém jsem zastihl dávno zesnulé i zcela vymyšlené osoby, mezi nimiž byl skutečný snad jen android za barovým pultem - jenomže právě ten mi řekl o Mitherní Goresmě v Tahoaohe…
"No ne," zaznělo od vozu. "To je přece agent Iks!"
Byl to poručík Usher, který jako by zapomněl, co se při našem posledním setkání nadělal cirátů s vojenským tajemstvím. "Jdete nám na pomoc, pane - nebo jdeme na pomoc my vám?"
"Obávám se, že je ten člobrdík poněkud mišugé," zaslechl jsem lorda Lissie. "pokud je vám jasné, pánové, co tím myslím."
Sešli jsme se u automobilu. Nebyli tam jen poručík Usher a seržant Rowe, ale i devět mužů s enfieldkami. S mou karabinou a hlavně třemi leteckými kulomety Lewis to byla velice slušná palebná síla - pokud by ovšem bylo třeba po někom pálit.
Představil jsem poručíka svým průvodcům.
Před majorem Bigglesworthem se postavil do pozoru a pozvedl ruku ke štítku čepice. S lordem Lissiem a Gingerem si potřásli rukama.
"A - Její Veličenstvo…?!" zeptal se Bertie.
Snad poprvé za dobu, co jsem se s ním znal, nedodal své typické jestli víte, co tím myslím.
"Pst," na to poručík. "Myslím, že usnulo."
Lord Lissie ukázal na můj snow-ranger a jeho rty se neslyšně otázaly: "Tam…?!"
Třeba říct, že okénka vozu byla zakryta zatažením záclonkami (udivilo mě to, jelikož jsem si nepamatoval, že bych byl ve snow-rangeru nějaké záclonky kdy měl) a světlo uvnitř bylo také ztlumené.
Bigglesworth nás gestem odvedl o pár kroků dál od vozu. "Pánové," řekl, "snad bychom si měli vysvětlit, kdo jsme a co sledujeme. Nevím, odkud se sem dostal poručík Usher se svou jednotkou; pokud jsem byl informován Christym -"
Poručík se přihlásil o slovo a řekl: "Prosím, aby pan major ctil vojenská tajemství. Já sice chápu, že letečtí důstojníci žijí v poněkud volnějším režimu, ale jmenovat agenty… To ne, pane majore, to ne."
"Pokud jsem byl informován agentem Iks," opravil se Bigglesworth s potutelným úsměvem, zatímco lord Lissie mumlal své povídám, že je mišugé, "zanechal agent Iks Její Veličenstvo pouze ve společnosti svého čínského androida. V žádném případě tu nebyla jednotka pěšáků se seržantem a poručíkem."
"Právě tak bych se mohl ptát já, pana majore -"
"Nemohl byste se ptát. Subordinace -"
"To ne!" vykřikl poručík Usher hystericky a mně se zdálo, že už má zase pláč na krajíčku, "to prosím ne! Mým úkolem je střežit, střežit, střežit! Pořádek udržovat! Nešvary odklízet - a kontrolovat, kontrolovat, kontrolovat! Osoby, zvířata, vozidla, domy, věci! Ale jak si mám ověřit, že jste skutečně major, když nemáte distinkce, pane? Máte jen kuklu a brýle… Zatímco já, pane, poručík Cecil Hieronymo Usher - a to mohu snadno dokázat - jsa otcem šesti ratolestí, které jsem už léta neviděl, jsem posádkou tu, posádkou tam. Dům nám spadl, kdopak nám ho postaví? Nevím už, co je to láskyplné objetí milované ženy -"
"Pamatujte se, poručíku!"
"Je mišugé, jestli víte, co -"
"Propánajána…! Já z toho snad -"
"Žádný Usher nikdy nedovolí, aby -"
Vypadalo to na pořádnou hádku - najednou jako by na klidném spánku Jejího Veličenstva (v nějž jsem já příliš nevěřil) nikomu nezáleželo… A snad by se byli i poprali, kdyby je najednou nevyrušil seržant Rowe výkřikem: "Pánové… Jsou tady!"
"Myslím, že jste mluvil o jakémsi východu z téhleté zatr… díry," řekl mi Bertie. "Bylo by víc než na místě, kdybyste nám ho ukázal právě teď. Předpokládám, že chápete, co tím myslím."
Chápal jsem docela dobře a vrhl se k mokré plechové stěně, kde mezi dvěma světelnými ovály trčel poloviční volant; minule mi otevřel cestu do normálního světa "před zrcadlem" - až na to, že jsem tudy prošel jenom já sám… Zaváhal

jsem, ale pak jsem uchopil studený kovový polokruh a zkusil jím pootočit.
Nepohnul se. A nepohnul se ani na opačnou stranu.
Nestalo se vůbec nic.
Ohlédl jsem se a viděl, že Biggles organizuje obranu; kolem vozu naráz stály tři kulomety, za nimi jako střelci leželi letci a vedle nich nabíječi - pěšáci z jednotky poručíka Ushera. Zbylí muži s puškami v pohotovosti obstoupili vůz a poklekli…
Couvl jsem mezi ně a připravil si karabinu, ačkoli jsem valně nevěděl, jak se s ní zachází. Teprve potom jsem se rozhlédl po nějakém nepříteli.
Nejprve jsem neviděl nic; potom nějaké pohyby ve tmě, odraz světla na čemsi lesklém…
A pak mě přepadla hrůza.
Představte si třímetrového žraloka, kterému jako by narostly lidské údy… Ta monstra k nám kráčela pleskajíce na mokrý plech širokými ploutvovitými chodidly žabích nohou; za sebou vláčela rybí ocas a malé ruce s dlouhými drápy držela před sebou, jak to (prý) kdysi dělali dinosauři; trochu to připomínalo velociraptory oděné do černých gumových kombinéz - leč daleko nejstrašnější byly jejich typické žraloci tlamy a naprosto lhostejná studená očka ne nepodobná kulatým ocelovým knoflíkům.
"Ještě ne," slyšel jsem Bigglesworth.
Plesk, plesk, plesk…
Kromě zvuku kroků nebylo slyšet žádný hlas; netvoři nejspíš žádný neměli.
Plesk, plesk, plesk, plesk…
"Palte," řekl Bigglesworth.
Kulomety zarachotily. Spustily i pušky.
Také jsem stiskl spoušť, ale zřejmě tu došlo k politováníhodnému nedopatření: karabina nebyla nabitá. V dýmu ze střelného prachu jsem neviděl, jaký měla palba účinek, ale pravděpodobně nevelký; slyšel jsem znovu a znovu povel k palbě a lewisy nepřestávaly krákoravě rachotit. Pak jsem zaslechl pár srdcervoucích výkřiků,..
Nevydržel jsem. Nevím, mám-li se za to stydět. Gus Cavallo mi řekl, že devět set devadesát devět lidí z tisíce by udělalo totéž. Ne že by mě to nezamrzelo; jakožto nejlepší investigativní reportér Antarktidy jsem měl být právě tím jedním, který by to neudělal.
Ale udělal jsem to.
Odhodil jsem pušku, otočil se na patě, otevřel dvířka snow-rangeru, vrhl se dovnitř a spustil motor. Nato jsem se prudce rozjel (právě kvůli možným trhlinám v ledu skrytým pod tenkými sněhovými mosty akcelerují snow-rangery jako rakety), přičemž jsem docela zapomněl, že přede mnou je kovová stěna…
Vozidlo do ní vrazilo jako buchar. Slyšel jsem třesk a řinkot plechů; na okamžik se mi zdálo, že kolem šumí vodní příval, pravděpodobně to byl vzduch nafukující ze všech stran záchranné vaky…
Ještě mi hlavou kmitla myšlenka na Elisu - a pak jsem ztratil vědomí.

7

Byl to nepatrný okamžik, kdy jsem o sobě nevěděl; vzpamatoval jsem se vzápětí a snažil se přes okraje nafouklých airbagů nahlédnout do světa okolo. Tedy pokud to vůbec ještě byl ten normální svět, který jsem znal (v té chvíli jsem vůbec neměl jistotu, jestli nějaký takový svět někdy existoval!).
Zahlédl jsem venku něčí tvář; byla mi povědomá, napadlo mě, že je to Ginger - ale nebyl to on. Byl to nějaký jiný ryšavý mladík v uniformě, v tu chvíli jsem dost dobře nechápal, jaká uniforma to je, jestli uniforma pěchoty H. M. Mary Elisabeth II., posádky Roburova Albatrosu, či snad nějakého - nějakého - a náhle jsem si uvědomil s konečnou platností, že je to uniforma dopravního strážníka.
Stál jsem na křižovatce ulic 76thN s 37thW, kde bývají odjakživa největší bouračky a z nich vznikající dopravní zácpy, ze kterých mají na dopravním oddělení VTP častá bolení hlavy, když jim veřejnost spílá, jako by za to mohli.
Nemůžou za to, to se ví; například když na tuhle křižovatku vletí nějaký (byť slavný a nejlepší a podle poslední módy oháknutý) chlápek se snow-rangerem a ještě k tomu odněkud odjinud a naboural se jim rovnou do obří cisterny s hydroponií pro Morgenstema, takže se celá křižovatka brodí div ne po kolena v živném roztoku, jakpak by za to mohla policie? Vlastně ani nemůže nic dělat, leda si toho chlápka podat a zavolat odtahovku, jestli se (teda ten chlápek) nedokáže se svým auťákem odklidit sám.
Snow-Ranger je naštěstí stavěný na mnohem horší crashe, i když jsem to zatím neměl možnost vyzkoušet. Mohl jsem tedy odjet sám, podaří-li se mi vyprostit - jen co se airbagy srolují tam, kam patří. Zdálo se mi, že jim to trvá nekonečně dlouho a hydroponie kolem přitom se šuměním a bubláním mizela v odtokových stružkách a kanálech.
Tu me napadlo: Elisa!
A hned nato: Wang!
Ohlédl jsem se, ale vzadu nikdo nebyl. "Hej, strážníku," povídám, "podívejte se pořádně dozadu, jestli mi tam někdo neleží na podlaze."
Zavrtěl hlavou a připadal mi nějak mimo sebe.
Pochopil jsem proč, když airbagy zmizely a nějaký zuřivec na mě zahulákal: "Odkud jste sem spad, krucinál?! Křižovatka byla volná, vjedu na ni a vy se mi sem najednou napasujete jenom tak z ničeho! Vy jste to snad neviděl, strážníku? Viděl? Tak proč už kruci nevoláte někoho kompetentního, aby to zdokumentoval? Nemyslíte si náhodou, že si tady pořádáme vodní slavnosti? Já přece nezaplatím plnou cisternu živinu, frťan po sedmnácti centech?!"
Nestalo se toho tak moc; jenom jsem uprostřed cisterny udělal díru, kterou její obsah vytekl na ulici a z ulice do kanalizačního systému, budiž mu ledovec lehký. Zeptal jsem se, kolik toho bylo, a dověděl se, že 350 000 proof-gallonů,

což při ceně sedmnáct centů za panáka dělá WA-$ 2 261 000 - člověk se chtě nechtě musí ptát, co do toho svinstva míchají, a jak dalece to jde z peněz poplatníků. Už jen co musí stát reklama TO SE TEDY DIVÍM, ŽE NEZNÁTE ŽIVÍN, co na nás juká z telestěn a bilboardů na každém rohu.
Neškodilo by o tom napsat, samozřejmě až nebude nic zajímavějšího.
Než jsem si námět stačil uložit, ze všech čtyř světových stran se vytvořily kolony troubících a rámusících vozidel dlouhé na tři míle, větrací věže zvýšily výkon, udělala se zima, následně přidala na výkonu klimatizace a odněkud shora se jako deus ex machina snesl na koštěti inspektor Polenski. Koště není fór; je to přezdívka policejního jednosedadlového vrtulníku-vznášedla, bez kterých by dopravka často neměla ani kousek šance dostat se do centra havárky. Jako koště to samozřejmě nevypadá, spíš to připomíná židli. Proč to nespadne a jak to udržuje rovnováhu nemám ponětí a docela by mě zajímalo, jak by se na to asi tvářila celá ta parta z Aviatic Clubu.
Polenskiho jsem mohl jen uvítat; kdyby se na mě vrhl Tracy nebo nějaký jiný polda, který považoval za svou povinnost povozit se trochu po někom od novin (kromě Tracyho to byl například seržant Rivero nebo jistý Balmore)…
Polenski měl ještě pořád plnou hlavu toho nevyladěného dopravního systému (jak by ne, i tohle konečně dokazuje, jak je nevyladěný), a s tím souvisejících starostí, aby prý Její Veličenstvo a tak dále, a já mu povídám: "Poslyšte inspektore, a to bude královna Velké Británie kontrolovat, jak nám v Jižní Viktorii fungujou křižovatky? Nebo se tady snad chce poučit a zavést takový binec i v Londýně?!"
Zatímco jsme spolu takhle klábosili, ten mladistvý dopravák, co tu byl, dělal zápis se šoférem od cisterny, a jelikož se mi mezitím podařilo vycouvat poněkud nabouraným čenichem snow-rangeru z díry v té nešťastné cisterně, nechal to Polenski sakumprásk na starost tomu zrzavému poldíkovi včetně svého koštěte a přisedl ke mně; mládenci to nějak zdůvodnil, jak, to jsem neslyšel, nahoru nad přední sklo mi připlácí světelnou značku přednosti VTP a jen se přikšíroval, povídá: "Vypadneme odtud, Bigsi. S tím výstražným blikadlem smíte bezpečnostním nouzovým tunelem. Támhletudy. Rád bych si s váma promluvil."
Hlava se mi trochu motala, a kdo by se divil; když je vaše rychlost naráz zrušena ze startovacích osmdesáti na nulu a ze všech stran se na vás vrhnou airbagy. aby udržely vaše vnitřnosti tam, kam patří, vyvolá to ve vás nemilé následky hned, nanejvýš za pár minut. Tedy jak u koho; někdo se třeba sesype až hodinu dvě nato, když už si kdekdo okolo myslí, že je na čase dát si jedno dvě FF a na tu pitomou bouračku co nejrychleji zapomenout.
Já měl chuť na FF takřka hned; ani mě nenapadlo, že bych se snad složil, když už se mnou rovnou nešvihlo, co jsem zažil za posledních pár hodin.
Polenski že nic proti tomu; ale že prý by radši zašel někam, kde… a tak dále, chápete; prostě nemá rád, když ho se mnou přistihne někdo, kdo to vzápětí vykecá Tracymu. Já si myslím, že do toho, jaké techtle-mechtle má jeho parťák s nějakým chlápkem, Tracymu nic není; jenže, pravda - pokud je ten chlápek investigativní novinář a ještě k tomu něco jako privátní očko, pro poldu je lepší s ním nejen nemluvit, ale držet si ho hezky daleko od těla, nejlíp tak od sta mil výše. Samozřejmě nemám ponětí, proč si Tracy myslí, že se s Polenskim bavíme zrovna o něm.
Ten hnusně vymrzlý nouzový policejní tunel vyústil nahoru jakoby z nějaké garáže kousek od nákupního centra. Zastavil jsem u AFY; tam je rozlehlé parkoviště, na kterém parkuje tolik odřených snow-rangerů, že by musela být zatracená smůla, aby si tam někdo všiml zrovna toho mého. Vyjeli jsme na střechu, kde je pár bufetů i výčepů, a zalezli k Flintovu papouškovi, což je něco jako exotika pro ty chudší. Chodí sem studenti s kolegyněmi z nižších ročníků, když je chtějí ohromit svým světáctvím, a popíjejí levné tasmánské pivo, do kterého jim jednoocí a jednonozí androidi v pirátských kostýmech se spikleneckými úšklebky cmrndají "kubánský rum", což je limonáda na bázi historické coly s rumovým aroma. Děvčata o tom samozřejmě nevědí a jejich průvodci jim v očích vyrůstají v úžasné hrdiny, které jen tak něco neporazí. Výhoda té putyky je v umělém čoudu pirátských fajfek a příšeří; když jsme se usadili v rohu pod falešnou palmu, od dveří by nás nikdo nerozeznal od Pipa & Pupa, hudebních clownů. Dali jsme si pivo, FF neměli.
"Něco k zakousnutí?" zeptal se mě Polenski. "Bohužel pokud vím, mají tu leda karbanátky, které jim dodává zdejší centrální kuchyně jako do celého hypermarketu. Sója, plankton, umělá vláknina."
"Díky," řekl jsem. "Posvačil jsem pravé hovězí ani ne před dvěma hodinami."
Podíval se na mě s nedůvěrou. "Cože? Co tím myslíte - pravé hovězí?!"
"Ale… Myslel jsem tím hovězí vcelku, ne mleté."
Propána, řekl jsem si v duchu, splývá mi to. Jak že se jmenovala ta rezavá díra, kde pršelo a prohánělí se tam žraloci s žabíma nohama? Alohaoe? Talohahoe? A to další, ten forenzní audit, nebo jak je to… U věčně zmrzlé půdy! Napadlo mě, abych to všecko vyklopil inspektorovi a nechal se převézt do cvokárny, nejlépe rovnou vězeňské. Místo toho jsem se zeptal, jestli se od něj konečně dovím, co má vlastně společného Její Veličenstvo britská královna s tím bincem na našich dopravních zauzleninách.
"Zatím nic, dokud tu není," řekl Polenski. "Ona má takové dost - lidové zvyky, víte. Snad to má po svém prastrýci; byl to ten Edward, kterému se říkalo Simpson. Umřel někdy před sto lety a v manželství s tou rozvedenou Simpsonkou prý vydržel až do smrti - asi nějakých padesát let. Je se co obávat, že si Její Veličenstvo Mary Elisabeth bude chtít vyrazit incognito po městě kvůli té své zatracené charitativní činnosti - bude tu hledat slumy a černošské dětičky s břišky nafouklými hladem…"
"Jak jste zajistili, aby je nenašla?"
"Ale no tak, Bigsi… Víte nejlíp, že tady nic takového dávno není. A kdyby bylo, nebyla by to naše věc."
"Jasně. Byla by to věc charitativní činnosti Jejího Veličenstva. Myslíte, že by se kromě těch nafouklých černých břišek pozastavila i nad nějakou havárkou?!"
"Znáte tu anglickou upjatost. Nemyslím její, samozřejmě; myslím velvyslance a tak zvanou suitu neboli dvůr, či jak se tam tomu nadává. Kdyby se ten štrůdl celebrit měl dostat do něčeho takového, jako jste před chvílí způsobil vy… Ostatně jsme ještě pořád nedošli k tomu, jak jste to vlastně způsobil. Ten šofér od cisterny prohlašuje, že jste se na něj

vyřítil z ničeho. Jak tomu mám rozumět?"
"Jak jinak, než že myslel zničehožnic?" řekl jsem. "Nevšiml jste si, jakou měl ten jeho vehikl barvu? Šedozelenou. Fasáda baráku za ním byla taky šedozelená. Já tu cisternu prostě vůbec neviděl, stejně jako její řidič do poslední chvíle neviděl mě. Ale něco vám navrhnu: Povolte jen určité barvy - jak pro baráky na křižovatkách, tak pro automobily."
"Jaké barvy myslíte?"
"To je jedno. Hlavně ať je to pořádný kontrast… No na mou duši, inspektore - kdybych byl tu cisternu viděl, v žádném případě bych do ní neudělal díru."
"Díru za dva a čtvrt miliónu."
"Jsem pojištěný proti všemu."
"S těmi barvami to není špatný nápad. Jenže -"
"Jenže - co?!"
"No, víte - je to jisté omezení občanských svobod. Republikánská opozice to nepustí. To, co jste mi říkal, radši necháme plavat - i když vám nezaručuju, že na rekonstrukci nebude trvat soud a pojišťovna. Tomu se tak jako tak nevyhnete. Ale vy jste se asi chtěl zeptat ještě na něco jiného?"
"Zajímalo mě, jestli u nás Mařka Bětka už náhodou není. Myslím na zapřenou. Sám říkáte, že má podobné eskapády ve zvyku."
"Věděl bych to mezi prvními."
"Takže ne jenom křižovatky…?!"
"Prosím vás… Jako byste neznal, jak to u nás chodí." Ohlédl se přes rameno; v poslední době to dělal každou chvíli. "Komisař chodí na ministerské porady a přenáší úkoly na nás. Co z toho myslíte, že dělá můj parťák?"
"Dám se podat."
"Dohromady nic. V poslední době je tak nevrlý, že se mu komisař bojí zadat práci."
"Helder - se bojí Tracyho?! Prosím vás."
"Třeba se nebojí, ale nebaví ho to. Taky nejspíš nevěří, že by Tracy akci nějak prospěl. Máme na to dost agentů, natolik dobrých a také natolik utajených, že jste o nich zaručeně v životě neslyšel. Nemůžeme si dovolit zveřejňovat takovéhle věci, a bude vám ke cti, když si necháte pro sebe i to, co jsem vám teď řekl."
"Neřekl jste mi dohromady nic," já na to. "Ale tyhle korunované hlavy se rády nechají chránit svými vlastními lidmi. Nebude tu Její Veličenstvo mít nějakou menší policejní jednotku? Nebo aspoň někoho od I. S. ve funkci vyslaneckého rady?"
"O tom nic nevím, Bigsi."
"A věděl byste to, kdyby -"
"Měl bych to vědět."
"Ještě jedno pivo?"
"Ne, díky." Jako by se zamyslel, ale byla to jen hra; od začátku dobře věděl, o čem se mnou chce mluvit. Věděl jsem to taky. "A propos, Bigsi," řekl, "a co ten O'Donaghue? Byl jste už za ním?"
"A, ten… Byl jsem za ním, jo. Nebyl doma."
"Jak to myslíte - že nebyl doma?"
"Tak jak to říkám. Povězte mi - když jste ho tam zastihl v té mrkvi, jak vypadal? Můžete mi dát jeho policejní popis?"
"Vždyť jsem vám už jednou říkal, že je to takový obyčejný chlápek… Ostatně vám můžu ukázat kopii toho jeho povolení s guvernérovým podpisem."
Sáhl do kapsy a vytasil se s tím, čemu u VTP říkají verity-book; je to elektronický notes, který kromě odhalování padělků všeho druhu umí i ledacos jiného. Na jeho malém displeji jsem si prohlédl věrný portrét Ahasvera Dumba, obchodníka zeleninou.
Někam jsem Polenskiho odvezl a vysadil ho tam.
Pak jsem zajel k Polárníku Amundsenovi, kde dělají ty úžasné tulení lívance, co o nich všude básním, a slézá se tam sedmá velmoc. Chcete-li sehnat kohokoli nesehnatelného, seženete ho tam, případně se tam dovíte, kde ho máte hledat. Pokud potřebujete informace o čemkoli, u Amundsena je získáte; pokud je nezískáte, jistě tam bude někdo, kdo vám dá tip za kým jít, aby vám je poskytl. A tak dále.
-
Ani jsem nečekal, že se tam setkám s Gusem Cavallem; spíš jsem si myslel, že bych tam mohl nachytat Dr. Thomase Harrisona, NGM Correspondenta (jak to má napsané na dveřích svého bydliště v ulici Floyda Benneta).
Prosklenou stěnou, která odděluje hospodu od parkoviště, viděl Gus moji mírně pomačkanou karosérii a vypadal, že ho to víceméně pobavilo. Tak jsem si na něj dal FF (modrý led jako na potvoru neměli, což se u Amundsena stane tak jednou za rok; musel jsem se spokojit s fialovým) a požádal ho o chvilku pozornosti. Načež jsem vybalil další pokračování svého dobrodružství tam. Kde, to jsem nemohl říct; byl bych to rád pojmenoval, ale nemohl jsem si vzpomenout; jako by mi tam, kam jsem si to uložil, někdo vybrakoval šuplík a nechal mi v něm jen ten prastarý ozdobný papír připíchnutý napínáčky, kterým jsem si dno zásuvky vyložil před osmnácti lety.
"To je neuvěřitelné," řekl Gus Cavallo (nikoli o šupleti, ale o mém vyprávění). "Kamaráde - to by chtělo nějaký exaktní mozek; ty se přece znáš s tím Harrisonem, co píše pro N. G. Magazine. Co kdybys zašel za ním a tuhle záhadu mu předhodil?"
"Myslel jsem, že ho zastihnu tady," já na to. "Ne že bych snad věřil, že mi vysvětlí všecko, ale bude možná vědět, kde se v Antarktidě berou takové absurdity, jako je Tahoaohe."
"Tahoaohe? Co to má být?!"
Nepršelo tady a nikdo z lidí, kteří se u stolů kolem nás cpali tuleními lívanci, se ani vzdáleně nepodobal

Bigglesworthovi, lordu Lissie, Gingerovi nebo poručíku Usherovi… Snad stačilo, abych se řádně soustředil (nebo co jsem to vlastně udělal), vrátil se v duchu kousek zpátky v čase i prostoru a prázdná zásuvka se zaplnila dočasně ztracenými daty…
"No jo, Gusi," řekl jsem, "Tahoaohe, to je ta země pod plechovou střechou. Zní to havajsky - a ten andy, od kterého jsem to slyšel poprvé, vypadal jako Havajec. Ginger - nebo vlastně Hebblethwaite - mu říkal Kamehameha, zatímco lord Lissie Hirohito Banzaj." Byl jsem z toho takřka nadšený, jak se mi všechna ta jména začala najednou pěkně vybavovat.
"Víš, kdo to byl Kamehameha?"
"To je nějaká historie, co?"
Gus se zasmál. "Dejme tomu, že to je historie," řekl. "Ten jistý Kamehameha byl kdysi havajský král. A Hirohito zase japonský císař. Nějak je tady toho monarchismu moc."
"A Banzaj?"
"Banzaj nic. To znamená ‚ať žije', nebo tak něco. Asi jako vivat, sláva, heil a podobně. Hirohito banzaj - to provolávali Japonci ve druhé světové válce, jako se v Německu řvalo Sieg heil."
"Hele," povídám, "támhle… Není to Harrison?"
U Amundsena mají v čele lokálu velikou kulovitou supervizní obrazovku se zvukem i obrazem směrovaným k jednotlivým stolům. Trpaslík, který šermoval rukama na jakémsi kamenitém pobřeží, byl docela jistě můj přítel Tommy. Hmátl jsem po ovladači, zvětšil Tommyho a zesílil zvuk.
"Je to bezesporu unikátní, zcela nový druh," vykládal nám Tom Harrison. "A jelikož je zřejmě hlubokomořský, bude obtížné získat další, živý exemplář. Už proto je smutné, že byl uloven způsobem zakázaným všemi možnými konvencemi, které jistě není třeba vyjmenovávat…" (Vpravo od něj naskočila tabulka s výčtem oněch konvencí; bylo jich přinejmenším padesát, a jak běžely zdola nahoru, připomínalo to titulky nějakého stoletého superfilmu.)
Tommy Harrison je na hlubokomořskou faunu odborník; jeden melanocetus, hlubinná svítící ryba, měl namále a mohl se jmenovat melanocetus harrisoni - kdyby byl tenkrát vydržel pohromadě. Ale to je docela jiná historka.
Kamera švenkla k Tommyho nohám.
V tu chvíli mě jala ne snad hrůza (věděl jsem, že se dívám jen na holografický obraz), ale mírné zděšení se mě zmocnilo určitě. Na typickém štěrkopísku antarktické pláže ležel sharkman.
"Propáníčka…," vyjekl Gus Cavallo, "já sice dělám kulturu, ale za tímhle bych vyrazil; krucifix, konečně se to dá zdůvodnit: je to žralokodlak, příšera z pohádek Kanaků. Báje, pohádky, primitivní národy, etnografie, copak to nepatří do kultury?!"
Kamera pomalu zabírala detail po detailu; občas se tam objevila i Harrisonova ruka, která ukazovala na místa, o nichž mluvil. Co říkal? Vlastně nevím. Nepotřeboval jsem k tomu vysvětlení… Mohl jsem spíš podat vysvětlení sám, když se Tommyho ukazovák zastavil u řady otvorů ubíhajících přes - co…? Dejme tomu přes břicho té ohavnosti. Byla to stopa po zásahu jednoho z Lewisových kulometů.
"Ale kde to je, k čertu?" Gus poskakoval i se židlí. Ostatní hosté se věnovali lívancům a pivu; obluda ani Harrison nikoho nezajímali.
Vzápětí Tommy se sharkmanem zmizeli a objevil se komentátor. "Dámy a pánové," řekl, "další zpravodajství o objevu lodi Akademik Rodnin včetně odborného výkladu doktora Thomase Harrisona, dopisovatele National Geographic Magazíne, sledujte na čtyřiašedesátém kanálu AY-One v šest in-hodin. Loučí se s vámi Fred Födörsson, Hull Bay, Russkaya Station."
"Z celého srdce se ti omlouvám," řekl Gus. "Žádné strašidelné sny. Krucinál, musíme tam vyrazit."
"Gusi, já mám melouch pro SVLN. S tím druidem."
"Že by ses na to nevykašlal! Ujišťuju tě, že budeš honit toho mrkevníka po všech čertech ďáblech a Mose ti nakonec řekne, proč jsi, u všech ďasů, nenechal toho chlapa plavat a nevyrazil za žralokodlakem. No tak… Šábnu se s tebou. Vždyť to tam není tak daleko, Paparazzo!"
"Ne," řekl jsem. "Jen něco přes tisíc mil. Jak by ses tam chtěl dostat, excentriku?"
"Já," na to Gus, "sice za sebou nemám South Victoria Land News jako ty; zato mám díky svojí práci pro vládní list hromadu konexí. Co ty na to? Seženu pár mecenášů, nachytám je na exkluzivní smlouvy na reklamu tohohle a na támhleto… Nech to na mně. Poletíš tam se mnou, když vyčaruju zařízenou vzducholoď s koupelnou a WC? Por diavolo! Copak to není tvůj žralokodlak?!"
"Ta vzducholoď bude s letuškama?!" já na to.
"Co letuška - to Miss! Jakožto Antarktotalián bych se jen tak s nějakým povlem nespokojil. No tak - jsi pro? Můžeš se tam mrknout po tom svém ztraceném Aloha Oe. Je tam okolo ještě pořád plno míst, kam by se to klidně schovalo. Hele - a vzhledem k té ruské stanici bych se ani nedivil, kdyby to byl nějaký jejich zapomenutý projekt - jako kdysi ty atomové ponorky v Novosibirsku nebo kde. No - a nebylo by to nejpřirozenější vysvětlení, proč se to monstrum našlo zrovna tam?"
"Jak dlouho ti potrvá, než tu dopravu seženeš?"
A Gus Cavallo odpověděl: "Jdi se sbalit."
-
Doma jsem zastihl Wanga, jak postává v hale a přemýšlí. Na můj nenápadný dotaz, jak se měl celý den, se na mě podíval poněkud nechápavě.
"Pán si doma něco zapomněl?" zeptal se mě.
Nechal jsem si to od něj řádně vysvětlit a nakonec jsem musel chtě nechtě uvěřit, že jsem našel zlatý vlas na battle-dressu, zhltl dva trepangové chlebíčky, zapil je tím ústřicovomléčným hnusem a vypadl před pár minutami, když jsem napřed Wangovi uložil, aby vygruntoval celý byt pro případ, že by se mnou přijelo Její Veličenstvo. "Plavě jsem

činil závažné lozhodnutí, kde začít," pravil Wang, "když se pán vlátil. Je mi vskutku líto, že Její Veličenstvo se nekoná, ačkoli na dluhou stlánu je to lépe, anžto za tši minuty by tu neuklidil ani John B. Merlin."
Málem jsem zahulákal dopldele, ale přece jenom jsem slušně vychovaný a Wang by z toho mohl mít nějaké elektlonické tlauma. Takže - já to všechno, co jsem zažil, vlastně zažít nemohl, pokud nepřipustím, že čas je libovolně proměnlivý - a to ještě nikdo na Zemi nedokázal, i když se o to ledaskdo snažil.
No dobře, povídám si. I když jsem to zažít nemohl, v hlavě mi to zůstalo. A co to tedy bylo? Sny? A pokud ano, kdy se mi zdály? Prošel jsem snad deštivou ulicí, navštívil Aviatic Club, odletěl do Tahoaohe Roburovým Albatrosem, seskočil dolů padákem, při útěku před sharkmeny prorazil rangerem zeď, ze které se vzápětí stala cisterna s hydroponickým roztokem, seděl jsem s inspektorem Polenskim u Flintová papouška a s Gusem Cavallem u Polárníka Amundsena - a to všechno za tři minuty mezi odchodem a návratem z mého (a do mého) bungalowu na břehu Yukonu…?!
Vypadl jsem ven a okoukl si vozidlo. Mělo omlácený předek. Hrábl jsem do náprsní kapsy a vytáhl průhledný sáček od fólie pro hasselblad, kam, jak jsem si pamatoval, jsem před odchodem ukryl ten zlatý vlas.
Vlas tam byl.
Pak jsem se plácl do čela, vrátil se domů a nechal se spojit s Harrisonem jménem SVLN. Bývali by mě ani tak nespojili, ale průkaz pro Poisonův skanzen na ně kupodivu platil - ostatně to tam dělal automat, který se uměl rozhodnout jen ano-ne; na takové stačí jediný fígl (ale musí to být ten pravý) a můžete se spolehnout, že pro vás udělají první poslední.
Ještě jsem se tiše radoval, jak jsem ho doběhl (zdálo se mi, že se to Wanga mírně dotklo), když se na videu objevil Harrison a na můj nedočkavý dotaz řekl: "Ty, Christy… Rád bych pro tebe udělal, co se dá. Jenže ono se moc nedá. Jako tenkrát s tím zatraceným melanocetem - až na to, že smradu bylo o dost míň."
"Prokristapána," zasténal jsem ve strašné předtuše, "ten žralok… Snad se ti nerozpadl jako tenkrát ta -"
"Copak ti to nepovídám?" na to Harrison. "Odkud o té potvoře víš? Ze zpravodajství?"
"Jo. Že prý v šest -"
"Nic v šest. Nic nikdy. Ticho po pěšině, kamaráde. Ani vycpanina. Ani skelet! Nic, nic, stokrát, tisíckrát, miliónkrát nic. Zbyly nám jen ty střely… Sedm střel. Snad poslouží aspoň k identifikaci zbraně. Pokud najdeme toho idiota, který do toho ichtyopithecina pustil dávku, snad se dovíme i to, kde se stalo."
"Začni od začátku, buď tak laskav."
"Co by ne," na to Harrison. "Nebudu tě přece odkazovat na prázdninové číslo NGM - po tom, co všecko jsme spolu prožili. Jen o tom klidně napiš; pokud se týče NGM, jsem jenom korespondent a žádný patent na mě nemají. Ostatně ti stejně těžko řeknu všecko -vždyť já vlastně ani všecko nevím. A přiznávám se, že jsem radši, přinejmenším kvůli té zatracené -"
"Zatracené - co?"
"Chtěl jsi to od začátku."
"Dobře. Mlčím a poslouchám."
Sedl jsem si před obrazovku. Tommy Harrison se mi zdál vyčerpaný a ustaraný. Ale možná že já jemu připadal stejně - měl bych se občas podívat do zrcadla, napadlo mě.
"Koukej," povídá Harrison, "tu potvoru našli, jak plave po hladině kousek od Hullovy zátoky, kde je ta ruská báze; zrovna tam k nim odněkud - nevím odkud a neptal jsem se, znáš Rusy, ale ono je to ostatně jedno - prostě odněkud, já bych jen tak mezi námi předpokládal, že z Base Dougherty - uháněla loď z té jejich vědecké flotily, jmenuje se Akademik Rodnin. Na jednu stranu se mi to zdá jaksi patřičnější než ty naše lodi pojmenované po generálech - ale to jsem odbočil. Zpozorovali, jak to plave po hladině a možná by si toho byli ani nevšimli - konečně by to byl žralok jako každý jiný - kdyby to nebylo viditelně chcíplé. Mysleli, že tomu najdou v žaludku kdovíco - což se ostatně stává. Tak to vytáhli… Kamaráde, nevím, jak dalece bylo v těch záběrech vidět, že to má nohy."
"Bylo to vidět docela dobře."
"A že byly podobné žabím…?!"
"Jo, tak něco."
"Co ty ručičky?"
"Já nevím… Něco jako ploutve?"
"Ploutve…?! Člověče, Christy, to byly skoro lidské ruce. Prsty měly o kloub víc a řekl bych, že by musely být mnohem šikovnější než naše - až na to, že páry ba má tak zakrnělý a pitomý mozek, že ji zajímá jen žrádlo. Tudíž, relativně vzato, by se tenhleten ichtyopithecin jistě naučil jíst příborem a dokonce by to dokázal s mnohem větší elegancí než celé Její Veličenstvo Maty Elisabeth, toho jména Druhá - kdyby ho to ovšem napadlo."
"Co sem pleteš britskou královnu?"
"Je jí všude plno a na nikoho jiného s příborem jsem si nevzpomněl… No nic, smažme to, jestli ti to snad nějak vadí. Teď přijde ta zatracená věc."
Wang mi přinesl tác s nějakým kaviárem a vařeným bezskořápkovým vejcem EGG-EGG-EGG (ten idiotský název, který nejspíš vymyslela kachna, ve mně pokaždé vyvolá dojem, že mi ta vajíčka přinesou tři, ačkoli ke kaviáru bohatě stačí jedno). Ukázal jsem mu, aby to položil na stůl, a hned jsem na to zapomněl; jenže i kdybych byl nezapomněl, stejně by mi následující Harrisonovo líčení zkazilo chuť.
"Jejich koňský doktor tu zdechlinu vykuchal," vykládal Tommy. "Jen ten žaludek, nic víc. No - ono to bylo spíš v jícnu. Taková trochu divná záhada, Christy. Ten ichtyopithecin někomu utrhl ruku v rameni… Vlastně i s ramenem, mám-li být přesný. Nebyla to ruka námořníka, jak by se dalo předpokládat; nebyla to ani ruka polárníka…"
"Nebyla to ruka uhlíře, nebyla to ruka Santa Clause, dokonce ani ruka Buffalo Billa," řekl jsem. "Jen mi proboha řekni, čí

ruka to byla."
"Nějakého seržanta," řekl Harrison, "přesněji řečeno seržanta britské armády. Ale v takové té uniformě, co se nosila za tak zvané první světové války. Ta byla, pokud tě to zajímá -"
"Já vím, kdy byla," řekl jsem. "Asi před sto šedesáti lety nebo tak nějak. No a co. Nějaký chudý rybář si to koupil u vetešníka. Taky to mohl být kostým, třeba tu něco filmují. Co bylo dál?"
"Naštěstí to dovezli do zátoky. Nechtěli s tím nic mít, prý vzhledem k návštěvě Jejího Veličenstva. Ta utržená ruka měla britský rukáv a distinkce -"
"Nikoli současné."
"Jenomže ten ruský smysl pro romantické efekty, to byl kámen úrazu. Někoho napadlo, že třeba nacvičovali nějakou uvítací show… Víš, jak vypadají uniformy těch stráží v medvědicích před Buckinghamským palácem nebo skotští dudáci v sukních, ne?"
"No jo," já na to, "a co teprv vatikánská švýcarská garda. Po těch jejich pruhovaných kaťatech by se žraloci utloukli."
"No, zkrátka," pokračoval Tommy, "díky tomu se ta mršina zachovala vcelku; já tam byl náhodou poblíž, tak mě zavolali. Neměli tam žádného ichtyologa, jen samé geology… Někdo z nich to ovšem práskl těm šmejdilům z AY-One a já měl za zadkem čtyři kamery a Freda Födörssona, ani jsem se nenadál. Okej, všecko klapalo, sotva jsme odvysílali to, co jsi viděl - to ještě ta vykuchaná mršina ležela na pláži - začal jsem organizovat odvoz někam, kde by… To si asi dovedeš představit. Jenže než se podařilo zajistit, co bylo třeba, začala se ta věc rozkládat a ztrácet. Vypařila se, dematerializovala, zmizela."
"I s tou rukou ve chňtánu?"
"I s ní, i když v tu chvíli už v jícnu nebyla."
"Kde byla?"
"V termosu."
"A v něm se vypařila?"
"Přesně tak. Zůstal tam jen sterilní led."
"To se vypařil i ten rukáv?!"
"Jo."
"Takže ta reportáž v supervizi je vlastně jediný důkaz, že ten tvor existoval?"
"Žádný důkaz to není; víš přece sám, jak se takové věci dají našvindlovat… Ale přece jenom nám něco zůstalo: těch sedm střel, které měla ta mrcha v břiše. Našel jsem je mezi kamením."
"Aspoň to," řekl jsem.
"Jsou to kulometné střely," na to Harrison.
"Nějaká policejní loď?!"
"Povídal mi jeden z těch zdejších ruských milicionářů, že to vypadá na nějaké historické střelivo."
Co jsem mu na to měl říct? Hele, Tommy, je to munice z kulometu vzor Lewis 1914? Ale jelikož mě napadlo něco jiného, zeptal jsem se: "Poslyš, Tommy, a co jsi tam poblíž, jak říkáš, vlastně dělal…? Není tam v okolí náhodou někde nějaké suché údolí s jezerem, kde běžely výzkumy dejme tomu někdy před sto lety nebo tak nějak? Víš, když se pořádaly takové ty hurá akce jako Deepfreeze nebo High Jump?"
"Proč se ptáš?"
"Ale… Mám takový problém; kvůli němu jsem tě vlastně začal shánět. Že jsem tě přistihl u těch Rusů v Hull Bay, to byla náhoda. Hledal jsem tě u Polárníka Amundsena a běžela tam supervize; tam ale všechny náhody končí, protože ten tvůj ichtyopiték s mým problémem souvisí. Všechno to nějak zapadá do sebe - ale vylézá z toho dost nesrozumitelný obrázek."
"A tím suchým údolím myslíš co…?!"
"Většinou v nich bývají jezera. No - a nějaké nové formy života v takovém jezeře? Co?!"
"Hele, Christy," na to Harrison, "ale jestli o něčem takovém ráčíš vědět, měl bys to vyklopit, ať už ses to dověděl kdekoli."
"No dobrá," řekl jsem, "i když vlastně nevím, jestli něco vím. Jestli jsi k nalezení na té ruské bázi v Hull Bay, máš mě tam nejdéle do zítřka. Počítej i s Gusem Cavallem; nemůžu ho nechat doma, když pro nás dva opatří soukromou vzducholoď. Navíc má k celé té záhadě taky co říct."
"Cavallo?" Tommy se zasmál. "Ten má vždycky co říct - i kdyby vůbec nebylo k čemu."

8
Musím přiznat, že od jisté doby cestuju vzducholodí nerad. Pokud jste slyšeli o tom maléru s Roaring Forty III a o tom hrdinném novináři, který zachránil pár lidí, když ve skladišti vzducholodi vybuchla bomba… No dobře, slyšeli, četli (ostatně na to narážela i madame Blanchardová, možná si vzpomínáte: Ššš - bááác, nemít žádné štísko dneska zrána…) a dobře víte, že ten hero se jmenoval Christy Bigs. Že ho zpočátku podezírali z kdovíčeho, například i z toho, že tam tu bombu narafičil sám, aby mohl zachránit jistou Isabelu Hernándezovou a tak si zajistit její nehynoucí vděčnost, to se oficiálně ven nedostalo (i když jakousi relativně nehynoucí vděčnost dotyčné získal) - a těm, k nimž to nedošlo po JPP jako exkluzivní drb, to teď dávám k lepšímu zdarma jako bonus.
Vzducholoď, kterou sehnal Gus Cavallo, neměla jméno, jen nějaké označení, BC.032 nebo HF.750 nebo tak nějak podobně; ostatně na tom vůbec nezáleží, protože na její palubě nebyly vůbec žádné letušky, jenom automat na Ci-Ko a nevelký výběr ohřívacích přesnídávek. Její výhoda byla v tom, že udělala svých sto pětadvacet uzlů, takže jsme i při všech povětrnostních oklikách, jakým se nevyhne žádná vzducholoď, měli šanci dorazit na ruskou bázi do Hull Bay za šest a půl hodiny. Ta cesta, pokud ji neznáte, nestojí za to, aby se o ní vyprávělo, sám jsem tamtudy letěl mnohokrát a

nepamatuju si z toho takřka nic; moře je prostě moře a panorama těch všelijakých hor, jak se střídají s ledovcovými splazy po tříhodinovém přeletu podle neuvěřitelně stejné a nudné Rossovy bariéry (ledová stěna, ze které tu a tam spadne úlomeček jen o málo větší než katedrála), to všechno si můžete najít v kdejakém turistickém průvodci.
Pamatoval jsem si už z pobytu v Mirném, že Rusové náramně dbají na předpisy a všemožnou byrokracii a ve svých městech i bázích mají přesně nalinkováno, kdy je den a kdy noc; připomínám, že v našem světadílu slunce půl roku nezapadá a ještě pěkný kousek na sever za sedmdesátou rovnoběžku se "v noci" přinejmenším celé červené courá po obzoru, takže se lidi nevyspí a je z toho plno speciálních antarktických neuróz. Proto si lze do každé ložnice ve Vandě pořídit RYBÁŘSKOU CHATRČ V JIŽNÍ GEORGII, SIESTU V SORRENTU, KAPITÁNSKOU KAJUTU NA LODI TERROR, eventuálně PERNÍKOVOU CHALOUPKU
V BLIZZARDU (ta se často kupuje pro děti). Pocity to dává věrné, a že by vám snad v ložnici smrděli herynci, hulákal Caruso, chrápal kapitán Crozier nebo pobíhala bába s lopatou se bát nemusíte; jsou to jen vánky s náznaky příslušných přírodních parfémů. Na bázi Russkaya jsme měli dorazit po ránu, tudíž s perspektivou šestnácti činně probděných hodin před sebou, a jelikož jsem už nějaký čas nezamhouřil oko (vlastně jsem už ani nevěděl, kdy jsem naposled spal), zalezl jsem do kajuty a natáhl se na postel s úmyslem vyspat se do zásoby - zatímco Gus si otevřel nějaké materiály o eskymácké kultuře. Už nějaký čas se zajímá o to, jestli by se něco z toho nedalo aplikovat v SVL do škol, aby byli studenti víc ve styku s venkovní přírodou - že prý generace po generaci zapomínáme a zapomínáme… Prostě něco zapomínáme, teď si honem nevzpomenu co… A jak se mi tak myšlenky přelévaly sem tam, už jsem skoro spal, až jsem skutečně usnul, i když místo hypnoklimatu (třeba s vůní kvetoucích oliv v Sorrentu) tady čpěl nějaký připálený bakelit se sidolem a pod podlahou mocně hřmotily dva poněkud obstarožní motory ford/rolls-royce 82.
Moc jsem toho ale nenaspal; najednou mi někdo zacloumal ramenem, otevřu jedno oko a co vidím - Gus Cavallo, tak otevřu druhé a vidím totéž plasticky. "Co je," zaskuhral jsem, "sotva jsem usnul."
A Cavallo povídá: "Jenomže kdybych tě teď nechal spát, byl bych ten nejhorší parchant ze všech tvých pochybných kolegů pod ozónovou dírou. Vstaň a choď - je to jenom pět kroků."
Já na to co jako; Cavallo mě odtáhl za loket na chodbičku k oknu a zastrčil mi hlavu do vypoukliny plexiskla, až jsem do ní vrazil nosem.
"No jo," řekl jsem, "ty sice nejsi nejhorší parchant, ale vychování máš hrozné." Chtěl jsem dodat ještě něco o otřesu mozku, když jsem konečně mrkl dolů - a tam, asi třicet stop pod námi, se zvolna otáčely lopatky větrného mlýna, před ním postával chlápek v košili bez límečku, vestě, kaťatech pod kolena a s dlabanými dřeváky na nohou, v hubě měl tři stopy dlouhou fajfku a vyjeveně na nás čuměl, jako kdyby se k němu z oblak snášel anděl v uniformě Armády spásy.
"Co mám dělat?" ozvalo se z intercomu.
Takže to nebyl klam a mam, jelikož vedle Guse a mě to viděl i pilot. Ostatně jak by ne - proto nad tím přece zastavil.
Protože se na mě Gus díval, jako by říkal: "No tak, nechtěl jsi snad nějaké suché údolí, měl jsi na to téma řečí jak James Fennimore Cooper, když popisoval přírodní krásy kolem Champlainova jezera…" (a tak dále, Cavallova ukecanost není o nic menší než moje), zkrátka protože to nechal na mně, povídám: "A kde to vlastně jsme, pane Mertene?"
Asi jsem ho zapomněl představit: Gaspar Merten, první pilot. Druhý se jmenoval Sikorski jako historický vrtulník; venkoncem na tom nezáleží, protože do dalšího děje zasáhl jen tím, že nám spustil žebřík.
"Nad mořem je mlha," odpověděl první pilot. "Musel jsem uhnout nad pevninu, vždycky to tak dělám, je lepší letět nad horami, než se od nich od moře nabourat." Zdál se mi dost nervózní a přeskakoval mu hlas. "Jsme někde mezi Alleghenami a Edsel Ford Ranges; asi tak dvě stě osmdesát až dvě stě devadesát mil od Russkaya Station."
"Moment, jdeme k vám."
"Díky, žes to nenechal na mně," řekl Gus. "Je tady nepopiratelně třeba rozhodného muže, nikoli roztěkaného intelektuála… Víš, Christy, mě ten chlápek tam dole zajímá spíš z hlediska folklóru, než abych -"
"Tommy Harrison," já na to, "o tobě říká, že vždycky máš co říct, i kdyby vůbec nebylo k čemu."
"Jenže tady je k čemu, kamaráde."
"K čemu jo," řekl jsem, "ale co, to je otázka. Krucifix! Co říct mezi Alleghenami a Edsel Ford Ranges o Holanďanovi s fajfkou, který se opírá o větrný mlýn a očumuje nám vzducholoď? Tebe zajímá z hlediska folklóru; tak si počkej, až začne jódlovat, tančit odzemek, nebo co to v Holandsku dělají. Mě osobně spíš zajímá, co v tom zatraceném mlýně mele. Kamení nebo rampouchy?!"
"Stejně je to jenom nějaká zatracená ruská atrakce," bručel Gus. "Zapomněli to uklidit… Ten chlápek je kašírovaný."
Došli jsme do pilotní kabiny.
"Pane?!" řekl Merten, zatímco Sikorski prohánět po displeji nějaké mapy. "Naše poloha dělá s přesností na minuty sto čtyřicet tři a sedmnáct západ a sedmdesát šest třicet jih. To, co je pod námi, v mapě není."
"Ono je to tu dost nepřesné," řekl Sikorski. "Některé zdejší oblasti se od posledního průzkumu admirála Byrda v roce devatenáct set padesát šest nemapovaly; a když se tu usadili Rusové…"
"Snad o tom budou něco vědět," řekl Merten a přitáhl si mikrofon.
Odstrčil jsem mu ho. "Počkejte…"
Podíval se na mě tázavě.
"Pane Mertene, nechceme přece vypadat jako blázni. Bylo by lepší podívat se na to napřed zblízka -"
"Jak - zblízka, pane Bigsi?"
"Jak? Vystoupit a prohlédnout si to."
"Jestli to chcete riskovat? Mně do toho samozřejmě nic není, odpovídám jen za stroj. Ale přece jenom… Pro naši firmu by to nebyla dobrá reklama, kdyby se vám tam dole mělo něco stát."
"Leda že by na nás mlynář poštval hastrmana," řekl jsem. "Co máme okolo?"
Z pilotní kabiny byl lepší rozhled než z okénka na chodbičce, dalo by se říct panoramatický; okno tady vlastně tvořilo

celou příď vzducholodi a oba piloti tu byli obklopeni průhledným, jen lehce dotmava zatónovaným mrazuvzdomým plexisklem. Průhledná byla i podlaha.
"Mohlo by to být suché údolí," řekl Sikorski. "Na všecky strany terén stoupá a támhle dál… jako kdyby vykukovaly zasněžené vrcholky Edsel Ford Ranges… Eh… Už jsou pryč, zdá se mi."
"Probůh, kam se poděly?!" řekl Gus Cavallo.
"Pánové," řekl první pilot, "nahoře na pahorcích už je mlha. Točí se od moře… Jen se podívejte k severu; žene se to sem dost rychle. Měl bych se zvednout nad mlhu co nejdřív a letět dál podle gonia. Tady bude za chvíli bílá tma. V té se vám překážka objeví, až když do ní nabouráte."
Podíval jsem se dolů; ten chlápek s fajfkou jako by zavrtěl hlavou, co jsme to blázny, a volným krokem se loudal k chalupě přilepené z boku ke mlýnu. Co jsem tam vlastně ještě viděl? Mezi šedými kameny rostl mech a odněkud z kopců se klikatila bystřina a pár kroků pod mlýnem vytvářela tři nebo snad čtyři tůňky s trochou rezavého rákosí. Nesmysl, nesmysl a zase nesmysl… Suchá údolí vznikají součtem mnoha různých faktorů, který napomáhá brzkému tání ledu i sněhu v těchto nevelkých (oproti velikosti kontinentu nepatrných) anomáliích s vlastním mikroklimatem; jenomže v jejich jezerech žijí jen mikroorganismy, nanejvýš nějaké řasy (Harrison by vám to řekl přesně), a na holém kamení tam najdete leda nazelenalý šlem. V žádném případě tam nezurčí potůčky a necourají se tam větrní mlynáři s fajfkami.
"Dokážete se pro nás vrátit, když nás tu teď vysadíte?" zeptal jsem se.
Merten se obrátil ke druhému pilotovi: "Polohu máte?" A Sikorski kývl. "Zaznamenáno."
"Okej," na to Merten a začal klesat. "Připravte se, pánové. Spustíme vám žebřík. Vrátíme se, hned jak se zvedne mlha… Přesto si ale vezměte svoje PO; s těmi tu v nejhorším vydržíte třeba čtrnáct dní."
"Nebudu se zlobit, když to zkrátíte," řekl Gus.
PO neboli Popelčiny oříšky jsou poměrně nevelké a lehké, ale přesto obsahují všechno, co by bylo za pionýrských časů dobývání Antarktidy zachránilo mnohé polární výpravy. Obsahují nejen jídlo a geniálně řešené nářadí a nástroje, ale i součásti obleků i obutí, všechno neuvěřitelně poskládané a stlačené. Jsou tam i vysílačky, spací pytle a poloviny stanů řešené tak, že každá se hodí ke každé.
Samozřejmě jsme se nedali nachytat na tu zdánlivou idylku pod námi. Navlékli jsme si anoraky, obuli finneska a připjali si PO na záda. Vzducholoď klesla nad kamenitou rovinku na druhé straně bystřiny, než stál mlýn, a spustila lehký kovový žebřík.
"Good luck, pánové," řekl Gus Cavallo. "Je to malý krok pro člověka, ale velký skok pro redaktora kulturní rubriky vládního listu."
"Vraťte se, hned jak mlha zmizí," řekl jsem Sikorskimu, když mi pomáhal úzkým průlezem na žebřík. "Nevím, jestli to není hazard, že sem lezeme… V nejhorším se obraťte na doktora Harrisona, ať dá dohromady záchrannou expedici."
"Snad to nebude tak zlé," řekl. "Obě vysílačky v PO jsou vyladěné na tři stacionární satelity, takže se dovoláte do McMurdo, do NY, do Moskvy nebo rovnou na severní pól, kdybyste to potřebovali."
Sotva jsem se pustil žebříku, zajel do trupu vzducholodi, která se urychleně zvedla a zmizela v klesající mlze.
-
Mech mezi kameny byl pravý. Tu a tam rostla tráva, místy zažloutlá. Kvetly tu dokonce nějaké kytky, těžko říct, co byly zač, v tom se nevyznám; byly drobné a bledě žluté. Voda v potůčku byla průzračná, na dně se leskly oblázky v barvách od bílé přes zelenou po tmavohnědou. Bylo tady naprosté bezvětří, a zatímco obzor halila mlha, přímo nad námi byla jasně modrá obloha s několika zvolna plujícími obláčky.
"Propánajána," řekl Gus.
Já na to nic; co taky.
Byl to nesmysl, ale byli jsme tu.
"Hm," pokračoval Gus Cavallo, "snad jsme měli vzít piloty s sebou. Tohle nám nikdo neuvěří. Udělají z nás největší lháře Antarktidy, jestli o tom napíšeme jediné slovo. Nehoráznost! Myslel jsem, že je to hypno-holo, a že to zmizí - a my jsme v nějakém mičurinském skleníku." Mávl rukou. "Vedle toho mě napadá, že by nám Rusové nepoděkovali, kdybychom o tom napsali. Kamaráde… Tohle bude nějaký supertajný výzkum a my jsme se sem dostali nedopatřením. Vůbec jsme sem neměli lézt, protože jestli o tomhle Merten na ruské základně jen cekne, vymyslí si Ivani sto důvodů, jak nás tu zadržet nejmíň na dobu, než se shodnou na způsobu, jak nám to vy gumovat z paměti."
Naproti za potokem vrzly dveře a na zápraží chalupy vyšel ten chlápek v košili bez límečku a dřevácích naboso. "Hej," zavolal na nás.
"Dobryj děn," řekl Gus Cavallo. "Skažitě nam, pžálusta, kdě my?!"
Cítil jsem, jak se o mě pokouší záchvat hysterického smíchu. Napadlo mě, že nás ten Holanďan pozve na svačinu a kus řeči.
"Co kdybyste zašli na svačinu a kus řeči?" křikl ten chlápek do šumění potůčku. "O kus masa u nás nouze není; chleba a pivo taky máme."
"Děkujeme za pozvání," odpověděl mu Gus. "Rádi přijímáme. Jsme řádně ušlí a hladoví."
"Já jsem nějaký Leyden," řekl ten podivný chlápek. "Ale můžete mi říkat Nuys, nebo taky fajdheer. Tak se u nás říká mlynářům. Přeskočíte? Jestli ne, kousek výš proti proudu je lávka. Neměli byste si promáčet ty válenky… Vy jste Rusové?"
"Kdepak," na to Gus a s pomocí dvou tří vyčnělých kamenů přeskočil potok. "Jsme z Jižní Viktorie… Já jsem Cavallo a tohle je můj kolega Bigs. Teda - Gus a Christy, taky si na oficiality nepotrpíme, fajdheer."
Přeskočil jsem taky a dumal nad tím, jestli mi nepřeskočilo. Byl to příšerný nesmysl, že jsme tu sousedsky rozprávěli s větrným mlynářem, který nás zval na maso s chlebem a pivo, to všechno na 143°17'W a 76°30'S, tedy mezi Alleghenami

a Pahorkatinou Edsela Forda. Pravděpodobně jsem nebyl při smyslech a nepřipouštěl si to na základě známé poučky, že když potkáme zesnulého známého, uvěříme spíš tomu, že vstal z mrtvých, než že jsme zešíleli.
Ale co se tedy stalo?
Odpovědět na to mohl jen ten chlápek, který to tu zřejmě obsluhoval, řídil, hlídal - nebo co vlastně…
Vešli jsme do síně dlážděné pískovcovými placáky. Bylo tam značné přítmí a v koutech jako by se hromadila tma. Pak se otevřely nějaké dveře a do síně padlo světlo. "Tak jen dál, chlapci," pobízel nás mlynář. "Kožichy si můžete sundat. Pec hřeje a za chvíli byste se potili…"
Shodili jsme anoraky a vešli. "Mám tady návštěvu," pokračoval Leyden, "tady je, mládenec… Je to ženich naší Grietle; on je až z Anglie, víte. Voják, hrdina; má vyznamenání… Grietle, Cecile, hosti nám přišli."
Aby to bylo ještě zamotanější, Grietle, oblečená do empírových, značně sešlých a na mnoha místech děravých šatů (jako by je vytáhla z truhly po prababičce) vypadala dočista jako Její Veličenstvo Mary Elisabeth II., a její údajný ženich, který ji držel za ruku, byl bezesporu poručík Cecil Hieronymo Usher (málem jsem si sám pro sebe dodal: ať mě pánbu netrestá!).
Začínal jsem toho mít dost a došel jsem k názoru, že se teď prostě probudím a bude to všechno za mnou - a abych se opravdu probudil, musím okamžitě udělat nějakou naprosto nesmyslnou věc, která ve snu nesmyslná nebude.
Někdo se píchne, někdo kousne, jiný říká honem, štípněte mě; já prostě šel ke stolu, posadil se naproti té ženské, která do posledního detailu vypadala jako Mary Elizabeth II., a povídám: "Halo, Mary… Vlastně Eliso… Jak to, že ti tuhle fajdheer říká Grietle?" Načež jsem se rozverně záře honil a dodal jsem k mlynáři: "Před námi nemusíte Její Veličenstvo schovávat, však my se dobře známe; a jestli je poručík Usher její snoubenec… To asi není, když má šest dětí; Její Veličenstvo je teď pod mou ochranou a já jen čekám, až mi pan poručík podá hlášení o konfliktu v Tahoaohe. Obávám se o své přátele, kteří byli v boji s ním."
Dáma za stolem vymanila svou ruku z poručíkovy a naklonila se ke mně přes stůl nad mísou s nakrájeným masem.
Naklonil jsem se také a všichni to kupodivu respektovali. Mlynář chodil okolo po špičkách a s ukazovákem divadelně na rtech šeptal: "Pst, pst…" A poručík ho doplňoval: "Vojenské tajemství!"
Gus Cavallo si sedl naproti němu a potřásl mu pravicí. "Můj přítel Bigs," halasil přitom, "je investigativní novinář." A poručík dodal: "Taktéž agent Iks, pane. Hrdina, který nikdy nepočítá své padlé."
"Christy," šeptala mi do ucha Elisa (ha! Byla to ona!) a já cítil její horečnatý dech, který se lehce mísil s vůní uzeného masa na míse pod námi, "teď odejdeme po támhletom schodišti nahoru; všechno je tam pro nás připravené. Čekala jsem na vás."
"A poručík…?" zeptal jsem se. "Zdálo se mi, že vás drží za ruku, Eliso. Nebylo to snad původně připravené pro vás dva?!"
Usmála se, až se jí udělaly laškovné dolíčky. "Ne a ne…," řekla. "Ne a ne! Vy jste to ještě nepochopil, Christy? Copak to nevíte?!" Obešla stůl a roztančila se k příkrému schodišti v koutě. "Pojď, Christy, prosím, pojď…" Dva tři kroky se vrátila, natáhla ke mně ruku, uchopila mou a táhla mě za sebou; stoupala po schodech bosýma nožkama bělostnýma jako květy lilií, a já už nebyl ani Christy Bigs, ani investigativní novinář, ale romantický básník šílený touhou, šílený vášní… Prostě šílený. No tak, povídám si, vzbudím se nebo ne? Ale ten absurdní děj se nezadrhl ani na vteřinu - tři chlapi dole u stolu si rozdali karty na partičku skatu a zdálo se, že o nás ztratili zájem (pokud vůbec předtím nějaký měli), jako by tu ani ty schody nebyly… Jen mlynář na poslední chvíli zvedl hlavu a spokojeně přikývl, jako by ho těšilo, že jsme trefili…
Nahoře nad schodištěm byla pod střešním krovem na prkenné podlaze kromě jedné selské židle jen široká manželská postel. Elisa nedočkavě přetáhla přes hlavu svoje empírové šaty a přehodila je přes opěradlo židle; načež se vrhla se smíchem na postel a jednoznačným (možná i poněkud necudným) gestem mě pozvala k sobě; byla nahá jako mramorová Venuše, ale zdaleka ne tak chladná, a já se jí zhroutil do náruče …
Venku za oknem se střídaly světlo a stín lopatek za rytmického vrzání hřídele větrného mlýna a my se milovali, jako by to mělo být poslední milování našeho života… Jako bychom po něm měli umřít.
"Eliso…"
"Christy…"
Neřekli jsme si víc, nebylo co. Uvědomil jsem si, jak mě najednou těší, že jsem se z toho snu neprobudil, a jak moc se přitom bojím, aby se to přece jenom nestalo.
Ne, neprobudil jsem se; a trvalo to dlouho, předlouho… Vraceli jsme se tam, kde jsme začali… Mnohokrát. Až jako by se nad námi setmělo…
Usnuli jsme, k smrti unaveni láskou.
-
Byl to sen a nebyl to sen…?!
Probudil jsem se; ještě jsem neotevřel oči a hmatal jsem vedle sebe, kolem sebe - a pak jsem teprve prohlédl. Elisa tu nebyla a kdosi se tiše smál. jako by jen tak pro sebe, ne zle… Byl to mlynář Nuys Leyden; seděl u stěny na selské dřevěné rozvrzané židli, v rukou držel zutý dřevák a prohlížel si ho zespoda.
Automaticky jsem sáhl po přikrývce, abych tu před ním neležel nahý.
Přestal se smát. "Jsi spokojený?" zeptal se.
"Není to hloupá otázka?" já na to.
"Ani nevím," řekl a pokrčil rameny. "Nemusela by to snad být otázka přímo hloupá; snad bezúčelná, ale to já dopředu neodhadnu. Proto se ptám: Jsi spokojený? Ale pokud by se ti snad takhle položená otázka nezamlouvala, můžu se zeptat jinak: Jsi šťastný?"
"Ale proč se mě ptáš, Nuysi? Kde je -"

"Grietle? Kde by tak asi byla? Ta se nemůže jenom tak líně vyvalovat jako ty. Musela vstát ke kravám a podojit, chlapče, podojit. Tak je to se ženskými u sedláků, chalupníků i u mlynářů. Nebo snad ne? Copak?" Zasmál se.
"Nepřipadalo ti snad -"
"K čertu, mlynáři," řekl jsem, " jak by mi to nepřipadalo? Copak mi to sama neřekla? Nemusíš mi tu namlouvat, že je to tvá dcera, že se jmenuje Grietle a že odešla za nějakou vesnickou prací; vím že to bylo Její Veličenstvo. Jak vysvětlíš, kam se poděla?!"
"Ale proč tě to tak zajímá? Což nejsi spokojený… nebo šťastný, jestli si přeješ - po tom, co jste tu spolu strávili noc?"
"Proč mě to zajímá?" řekl jsem a začal shledávat části svého oblečení. "Protože jsem ji měl střežit jako oko v hlavě a už podruhé se mi ztratila - a já nemám ponětí jak a kam. Měl bys mi to říct, mlynáři, protože jsem za ni odpovědný."
"Jsou tady ještě jiné věci," na to mlynář.
"Jaké věci? Víš snad něco víc? Ostatně musíš vědět přinejmenším to, jak se dostala do tvého mlýna a kdo ti přikázal, abys ji vydával za svou dceru…" Bylo to jednoduché a já byl neuvěřitelně zabedněný, že mě to nenapadlo hned. "Ten poručík! To on ji přivedl z Tahoaohe! Zatímco já si myslel, že ji odvážím, ona už dávno ve voze nebyla… Někde ji zřejmě schovával - a to nejen před sharkmeny, ale i přede mnou a mými přáteli…!"
"Na to se ho můžeš zeptat sám," řekl Nuys Leyden. "Ale než se do něj pustíš se svými otázkami, odpověz mi na tu moji: Byl jsi spokojený, byl jsi šťastný?"
"Nic ti po tom není… Ale dobrá. Byl."
"Spokojený i šťastný?"
"Ano. Spokojený i šťastný. A teď -"
"Počkej. To, že jsi byl spokojený a šťastný, byla odměna. Udělal jsi pro ně pár věcí… A oni by od tebe potřebovali ještě tu poslední."
"Pár věcí že jsem udělal… Pro koho?!"
Jako by se zamyslel; nebo jako by naslouchal nějakému vnitřnímu hlasu. Potom se pousmál a řekl: "Pro Wholunghy."
"To má být vtip? Kdo jsou Wholunghové?"
"Ti, co potřebují, abys pro ně udělal ještě jednu maličkost. To, co jsi zažil v noci, to byla jen ukázka, čím vším mohou oni obdarovat tebe. Můžou ti splnit veškerá přání - když jim pomůžeš. Pro naše smysly jsou takřka všemocní."
"Mluvíš, jako by to byli bohové."
"Inu, oni… Ne, nejsou bohové," jako by se opravil, protože už málem řekl pravý opak. "Nejsou bohové, ale i tak dokážou splnit všechno, na co si jen vzpomeneš."
"Na co myslíš, že si vzpomenu, mlynáři? Teď vím jenom to, na co nikdy nezapomenu… Nikdo už mi víc nedá; teď bych se spokojil i tím, kdybych mohl královně dát kytičku fialek. Je pryč, chápeš? Nemluv mi tu o ní jako o své Grietle, která šla podojit krávy; nemáš žádné a nemáš ani dceru. A pokud mi nemůžeš říct, kam se poděla -"
"Snad kdybys pomohl jim…"
"Ale jak, k čertu, když ani nevím, kdo jsou a kde jsou, abych se jich zeptal - a ty mi to neřekneš?"
"Když se vynasnažíš, v pravou chvíli všechno poznáš. Rozmysli si to, chlapče, dobře si to rozmysli… Ale nerozmýšlej se dlouho."
Obouval jsem si boty a myslel na svůj PO někde dole. Bylo na čase zavolat - ale koho? Pilota Mertena, komisaře Heldera, Harrisona…? Ne - byl tady ještě poručík Usher, kterého bylo třeba vyzpovídat… Jak jsem se shýbal nad botou, vehnala se mi krev do hlavy a na okamžik se mi zatmělo před očima. Uvědomil jsem si, jak mě noc vyčerpala, a povídám si: nejsi na to už trochu starý, kamaráde? To ne, to jistě ne; to jenom ona byla silnější a mocnější tělem, srdcem i láskou… Byla to královna; ten zatracený mlynář, jak ten do toho zapadá - zvedl jsem zrak k židli, kde seděl, ale židle už tam stála osaměle a přes její opěradlo byly přehozené ty dlouhé, staré a děravé empírové šaty, které na sobě měla Elisa -
A v tu chvíli jsem si řekl: Dost už, dost.
Šel jsem ke schodišti, abych sestoupil do světnice. Shora jsem viděl Guse Cavalla; ležel na lavici za stolem s hlavou podloženou svým PO a spal.
Jinak tu nebyl nikdo; kromě Gusova oddychování bylo slyšet jen starodávné hodiny, které hlasitě tikaly na stěně mezi dvěma nevelkými okny. Až skoro pod trámovím stropu visel tmavý, zašlý obraz; co představuje, se dalo těžko rozpoznat. Snad to byla zvětšená fotografie mlynáře z jeho mladých let.
Sešel jsem dolů a zabouchal na stůl. "Gusi…," řekl jsem. "Hej, Gusi… Je čas, abychom šli."
"Cože?!" řekl a naráz se posadil. "Propánajána. Podle toho, jak jsem rozlámaný, tady musím ležet pár hodin - a to jsem ještě předtím stačil prohrát všechny drobné. Mám dojem, že ti dva si navzájem hráli do ruky a ještě fixlovali… Ale co konečně můžeš čekat ve větrném mlýně pod pahorkatinou Edsela Forda…? Jedině nějaký zatracený švindl, kamaráde."
Zeptal jsem se na poručíka.
"Jo," kývl Gus, "loučil se, když jsem se ukládal na lavici. Že musí ještě před svítáním do sedla a harcovat k jednotce. Byl tady jen na skok…"
"Poslyš, Gusi," řekl jsem, "nepřipadáš si taky jako cvok? Do jakého to sedla že poručík musel před svítáním? Není tu žádné svítání, leda tak začátkem jara - a sedlo? Přece bys nevěřil, že sem přijel na koni?!"
Podíval se na mě rozpačitě. "Jasně, Christy," souhlasil, "to se ví, kde by se tu vzalo jaké svítání a koňské sedlo, v tom máš naprostou pravdu; ale nemyslíš si taky, že to sedlo, kůň a vlastně i svítání… Inu, že by to tu všecko mohlo klidně existovat, pokud existuje tenhle zatracený větrný mlýn a venku teče potůček s trávou a kytičkami okolo, to všechno v Antarktidě, sedm set mil jižně od polárního kruhu?!"
"Nejen mlýn, leč i mlynář. Nosí dřevěné boty a kouří tříštopový čibuk. Jmenuje se Nuys, příjmením Leyden - nejspíš je to prapravnuk vynálezce leydenské láhve. A já jsem Robinson Crusoe s bublifukem."

"Christy," na to Gus Cavallo, "zahrávají si s námi nějaké živly nebo síly, o jakých nemáme ponětí."
"Samozřejmě," řekl jsem. "Wholunghové."
"Neříkej. A kdo jsou Wholunghové?"
"To kdybych já věděl. Povídal to mlynář a měli bychom z něj vyrazit další informace."
"Okej," kývl Gus. "Tak jdeme za ním."
-
Prošli jsme chalupu i mlýn. To se ví, nenašli jsme ani krávy, ani Grietle, která by je dojila. Nenašli jsme ani mlynáře… Nepotkali jsme živou duši a všude, jak v chalupě, tak ve mlýně, ležel na všem moučný prach. Prostíral se i na posteli v patře, nad níž si Gus neodpustil pár peprných poznámek, ale přestal s tím, když viděl, jak se tvářím. "Nic jsem tím nemyslel," řekl, "ale měl bys slyšet ty dva dole u karet, když jste tady s Grietle dováděli. Mezi námi, Christy, neřekl bych to hlavně do tebe… No dobrá, už mlčím."
"Co - ti dva?!" vyjel jsem na něj popuzeně.
"Ale no tak… Nechtěl jsi o tom mluvit, ne?" na to Gus. "Prosím tě, poručík, co můžeš čekat od armády! A milý fajdheer taky nemluvil jako milující otec."
"Ty sis nevšiml té podoby?"
"Co je na ní? Otec a dcera přece -"
"Krucinál, Gusi - myslím naprostou shodu mezi tou tvojí Grietle a Jejím Veličenstvem Mary Elisabeth Druhou."
Podíval se na mě pozorně; pak zavrtěl hlavou. "Naprostou shodu?" řekl s pochybami v hlase. "To myslíš vážně, Christy?"
"Jak by ne; dalo by se říct, že jsou identické. Jako by to byla dvojčata… Ale ani to ne; spíš jako by jedna z nich byla klonem druhé; která které se ovšem neodvažuj u říct."
"Mluvíme oba o stejné ženské?"
Řekl jsem, že mě udivuje; jako novinář snad měl dost příležitostí zapamatovat si podobu Jejího Veličenstva, a že si tedy musel všimnout - a Gus Cavallo na to: "Christy, ty jsi blázen. Ta tlustá zrzavá holka sice mohla mít něco do sebe v posteli; ale měla špinavé a zrasované nohy od toho, jak chodí bosá, smrděla potem a šlapala si na jazyk i ve své rodné vlámštině. Jinou řeč prý neumí… A ty mi tady vykládáš o Jejím Veličenstvu!"
"Ale ten mlýn a potůček a kytičky vidíš?"
"To nemůžu popřít."
Zamyslel jsem se. Postávali jsme v tu chvíli venku před chalupou a já Gusovi ukázal na líně se otáčející lopatky větrného mlýna. "Mohl bys mi říct, kolik tam je lopatek?" zeptal jsem se.
Zasmál se. "Test, Christy? Kolik by jich tam bylo; stejně jako u větrných elektráren v McMurdo. Tři."
"Opravdu tam vidíš tři?"
"Samozřejmě. Tři. Je to trojlistá vrtule."
"Kamaráde…," já na to, "všechno je to přece jenom hypno-holo. Protože já tam vidím čtyři - a vůbec se to nepodobá vrtulím větrných elektráren. Jsou to rámy z latí, potažené rohožemi. Tu a tam jsou děravé. Tak je to, Gusi; proto jsme viděli každý jinou…" Nějak se mi příčilo říct ženskou, protože se to nevztahovalo jen na Gusovu zrzavou Grietle se špinavýma nohama, která si šlapala na jazyk, ale i na mou královskou milenku… Co královskou! Božskou!
Načež jsem si uvědomil, že moje "noční" zážitky musely být taky iluze; ale to nic neměnilo na tom, jak vyčerpaný jsem se cítil. To bezesporu iluze nebyla. Vzpomněl jsem si na mísu s masem a čerstvý chleba ve světnici - nic z toho jsem ani neochutnal.
"Gusi," řekl jsem, "to maso - dalo se jíst?"
"Myslíš, že to bylo taky hypno-holo?"
"Já nevím, co myslím. Mám hlad."
Gus se zamyslel a pak řekl: "Propánajána. Jak z toho, Christy? Samozřejmě jsem to jedl a nic špatného na tom nebylo… a hlad nemám. Jestli to bylo jen virtuální maso, nemám přece virtuální žaludek?!"
Vrátili jsme se do chalupy, ale přesvědčit jsme se nemohli; veškeré maso s chlebem i pivem zmizely do nenávratna; kromě moučného prachu tu nebylo nic, co by se dalo považovat za požívatelné aspoň v mezích možností (napadlo mě: jakých možností? Našich žaludků?).
"Já myslím," řekl Gus Cavallo, "že je na čase vybalit rádio a poohlédnout se po nějakém taxíku. Ať už jsme kdekoli, měli bychom odtud vypadnout co nejrychleji, protože máme jídlo sotva na deset dní a vodu z potoka bych nepil ani za nic. Že je na pohled tak čisťounká, to nic nemění na tom, že může být plná všech možných mikroorganismů - pokud to ovšem je voda a ne stejná iluze jako všechno ostatní."
"Nic proti tomu," řekl jsem, "Koho zavoláme?"
"Buď Mertena," na to Gus, "nebo si sem objednáme taxi s andym, kterému uložíme, aby si to rito hned vymazal z paměti. Nejde mi z hlavy, co bychom si počali, kdyby se tenhle náš výlet rozkřikl. Celá Antarktis by se válela smíchy - včetně tučňáků."
"No co," řekl jsem, "tebe přece ten Holanďan zajímal z etnografického hlediska -"
"Jasně…," přerušil mě Gus. "Ten tvůj průzkum měl ostatně taky hodně společného s folklórem - aspoň já to tak vidím."
"No, víš, Gusi," já na to, "jsem docela rád, žes to neviděl doopravdy."
Potěšilo mě, že jsme se konečně oba zasmáli.
Smích nás přešel, když jsme zjistili, že naše dvě vysílačky nefungují.

9
"Kamaráde," povídá Gus Cavallo, když jsme vršili další kamennou pyramidku a ukládali do ní tubičku se zprávou pro

případnou záchrannou výpravu, "nejsem si jistý, jestli jsme radši neměli zůstat ve mlýně. Pokud se vrátí Merten, bude nás hledat tam; a kdyby se snad něco stalo s počasím - a já říkám probůh, jen to ne! - pokud by se třeba z vnitrozemí přihnal nečekaný blizzard, zavál by nejen nás, ale především tyhle hromádky šutrů."
Něco pravdy na tom bylo, ale opravdu jen něco. Čekali jsme totiž ve mlýně celé tři dny a noci (samozřejmě za stálého světla) a celých těch dvaasedmdesát hodin jsme se pokoušeli o spojení se všemi možnými i nemožnými stanicemi; obě naše rádia prostě fungovala jenom tak, že patřičné kontrolky svítily, jak měly, a reproduktory bzučely. Jinak se nedělo naprosto nic, i když jsme to zkoušeli i z vrcholku toho zatraceného mlýna, ze kterého přitom Gus málem spadl po hlavě. Prolezli jsme přitom i všechny sebemenší škvíry, ale nenašli jsme ani stopu po lidech, s nimiž jsme se tu setkali. Neobjevili jsme vůbec nic živého, dokonce ani v trávě ne; nezjistili jsme, co vlastně otáčí lopatkami mlýna, když tu nevane žádný vítr. A co byl naprostý vrchol: když jsme jednoduchým analyzátorem, který byl také v příslušenství PO, provedli rozbor moučného prachu, vyšel nám zcela nulový výsledek - jako by se prach skládal z ničeho! Zkusili jsme pak analyzovat náhodné vzorky materiálů: kousek omítky, třísku z postele, stéblo trávy, okvětní lístek - a všechno se chovalo stejně: nevykazovalo to absolutně žádné parametry. Prostě se to sestávalo z molekul hmoty, která byla naším analyzátorem neprokazatelná.
Třetího dne přišel Gus s myšlenkou, že v té díře sedíme jako pitomé mouchy v květu masožravé rostliny. Nato jsme se rozhodli, že se pokusíme o pochod tím nebo oním směrem, přičemž budeme značkovat trasu pochodu pro případ, že by přiletěl Merten nebo kdokoli jiný, koho by tím snad Merten pověřil. Pak jsme hodili na záda své PO a vyrazili podle potoka k severu. Každou hodinu jsme zastavili, pokusili se o spojení a navršili kamennou pyramidku. Zprávy jsme ukládali do tubiček, z nichž jsme vysypali do plastových sáčků od sucharů vitaminové tablety.
Neušli jsme ani půl míle zužujícím se údolím, když se voda potoka ztratila mezi kamením. S vodou zmizela i tráva; pak už jsme pochodovali jen po typické ledovcové moréně žlebem úzkým sotva třicet stop, do kterého přes obě stále bližší a bližší úbočí nahlížel ledovec pokrytý neporušenou vrstvou sněhu.
Pokud jsme se k němu s námahou vyškrábali - naše boty finnesko sice hřály a neklouzaly, ale na zlézání ledovce byly přesto dost nevhodné - neviděli jsme nic víc než vzdálený zamlžený obzor nepravidelně zvlněný pahorkatinou Edsel Ford Ranges a vzdálenějšími, sotva viditelnými Alleghenami.
Když při stavbě deváté nebo snad už desáté pyramidy (chtěli jsme je počítat, ale brzy jsme se začali plést) Gus zapochyboval, zda bylo správné odejít od mlýna. Ještě jednou jsme tedy vyšplhali na postranní ledovec a příroda jako by Gusovi chtěla dát za pravdu: pahorky na obzoru začaly mizet jeden za druhým… Jako by se hnala mlha, ale vzápětí zavířily vzduchem sněhové vločky.
"Tak, kamaráde," řekl Gus. "Jsme nahraní."
"Na jednu stranu, Gusi," já na to, "uvaž, jestli by se něco z našich zkušeností nedalo uplatnit ve školní výuce, myslím aby byli žáčkové víc ve styku s venkovní přírodou. Podívej se na ten sníh; vidělo nějaké dnešní dítě z Mayfairu vůbec nějaký?"
"Pane jo…," vzdychal Gus, "nebylo by lepší prásknout do koní a pelášit zpátky? Co je vpředu, nevíme, ale dá se předpokládat, že tohle údolí brzy docela zanikne v ledovci - a tam už by nás nezachránilo nic… Zato pokud se dokážeme vrátit ke mlýnu -"
"Okej," řekl jsem. "Jinou možnost stejně nemáme. Může to být osmnáct mil, ale možná nadsazuju rychlost našeho pochodu."
"Nanejvýš dvanáct," řekl Gus. "I tak je to zatracená dálka. Ale díky tomu údolí - které se navíc bude rozšiřovat, čím blíž budeme ke mlýnu - máme aspoň vodítko, takže nemůžeme zabloudit. Záleží jen na nás."
Nezbylo mi než souhlasit. Jinou možnost jsme stejně neměli. Ale nezáleželo to jen na nás; záleželo to i na počasí, a to se vůči nám neprojevilo nijak příznivě.
Nejdřív jsme to brali jako prostou vánici a dokonce jsme po sobě dvakrát či třikrát hodili sněhovou koulí. Bylo to oživení, změna… I když jsme se vlastně vraceli. Myšlenky na návrat jsme ale nejspíš měli oba a možná mnohem dřív, než ji Gus vyslovil. Jenže vánice vbrzku přešla v blizzard, obávanou sněhovou bouři od pólu… Při ní má vítr rychlost kolem sta mil v hodině a fičící krapičky sněhu člověku za minutu sedřou kůži z tváře až na kost.
V takové bouři se sotva udržíte na nohou; jen prohlubující se úžlabina nás trochu chránila, i když jsme za pár minut i v ní měli sníh po kolena; nad hlavami nám skučela a vyla vichřice a my museli často čelem proti ní. Údolí neleželo přímo v severojižním směru; někdy uhýbalo na jihovýchod, pak na jihozápad… Ale když zamířilo k jihu, jako bychom se prodírali proti proudu dravé řeky. Samozřejmě jsme neviděli dál než pod vlastní nohy. Údolí nás vedlo; jakmile nám terén pod nohama začal stoupat, poznali jsme, že uhýbáme ze směru, a vraceli jsme se dolů. Ale jak dlouho jsme takový pochod mohli vydržet?
Přesto bylo lepší jít; zastavit se znamenalo rychlou smrt zmrznutím. Měli jsme sice ve svých PO každý svou polovinu stanu, ale ten se v blizzardu nedal postavit. Jistou naději nám dávalo jen to, že v téhle roční době bouře nikdy netrvají dlouho, a že tedy i tahle mohla skončit mnohem dřív, než se doploužíme až do údolí s větrným mlýnem…
Při takovém pochodu je nejhorší, že si ho brzy přestanete uvědomovat. Otupíte a myšlenky se vám začnou rozbíhat jinam… Najednou jako byste byli kdesi jinde, vidíte mihotání plamenů v krbu, ve vytí vichřice slyšíte přátelské hlasy… Svist bílé smrti je vzdálenější a vzdálenější - a potom přijde chuť spát, spát a spát… Hans Christian Andersen to možná zažil a na základě toho napsal pohádku o tom nešťastném děvčátku se sirkami, tu pohádku, která mě vždycky dojímala k pláči…
Je strašné být ve sněhové bouři sám.
Připadal jsem si tak; zapomněl jsem docela, že někde za mnou, přede mnou, či snad vedle mě klopýtá kdosi druhý; druhý od slova druh, dražiti se, družba, soudruh… Myslím, že jsem se připitoměle hihňal navzdory hrůzám okolo sebe; už mi ani nepřišlo, že jdu a nevím kam, a že mi omrzá nos.

Najednou se mi ze strany cosi otřelo o koleno a podivný chraplavý hlas řekl: "Zastav se, pane."
Považoval jsem to za halucinaci; nezastavil jsem se, protože jsem se obával, že už bych neudělal ani krok. A já jich potřeboval udělat ještě nejmíň deset tisíc… Bylo to hodně, ale dalo se to ujít. Když udělám třicet kroků za minutu, počítal jsem, je to za hodinu tisíc osm set kroků, to je asi tak míle; a kolik mi zbývá mil ke mlýnu? A ten hlas někde dole řekl: "Pane, mlýn už tam nestojí. Splnil svůj účel. Co ztratí účel, ztratí též opodstatnění. Zastav se, pane." Podíval jsem se dolů a uviděl psa.
-
Pes měl v srsti spoustu sněhových krupiček a vichr mu ohýbal uši. Přišlo mi ho líto - já měl vak se spoustou věcí, které mi mohly ulehčit strastiplnou pouť, zatímco on neměl nic. Zastavil jsem se a přikrčil, abych mu byl blíž.
"Výborně, pane," řekl. "Zády proti větru."
"Připadá mi to dost zvláštní, že mluvíš," řekl jsem. "Myslím, že mezi vámi psy to nebývá zvykem."
"Většina z nás se za to stydí," odpověděl. "A kdo, pane, má dnes zájem pohovořit si se psem?"
"Například já," řekl jsem.
"Jenže ty, pane, jsi nejlepší investigativní reportér Antarktidy. Lze předpokládat, že interviewovat psa je pro tebe exkluzivní záležitost."
"Záleží na okolnostech."
"Nu, víš," na to pes, "ono záleží i na psovi."
"Hlavně na počasí, kamaráde, na počasí… Interviewovat tě je pro mě samozřejmě žádoucí; ale řekni mi, jak mám náš rozhovor zaznamenávat? V tomhle nečasu nefunguje vůbec nic."
"Ovšem. Je zapotřebí nejdřív vybřednout ze sněhu. Chvíli vydrž, pane; jenom probudím ostatní a všecko bude okej."
"Taky bych tu někde měl mít kolegu."
"Hm… To je mi líto, pane. V tomhle počasí se nedá hledat čichem. Ve sněhu pachové stopy nezůstanou… Ale snad už se tvůj kolega dostal sám do bezpečí."
"Když říkáš, že mlýn už tam nestojí?"
"Ale proč by musel hledat bezpečí právě u mlýna?! Existují přece desítky jiných možností, jak se zachránit ze sněhové bouře. Popisovat ti je nebudu, na to není čas. A navíc, pane, nejsi pes. Vydrž jen chviličku, prosím."
Byl jsem tak unavený, že jsem pustil z hlavy ztraceného Guse a radši uvěřil v desítky způsobů záchrany, z nichž jistě jeden využil… Krčil jsem se ve sněhu a pomalu v něm mizel; jen díky dokonalému oblečení a botám finnesko jsem zatím nemrzl, ale únava mě zmáhala tak, že jsem začal klímat…
Probudil mě divý štěkot; otevřel jsem oči a viděl, že se vánicí míhají stíny psích těl, až se u mě zastavily dlouhé saně, shora zakryté jakousi kapotou s půlkulatým plexisklem; celé to trochu připomínalo historický motocyklový sidecar.
"Nastup si, pane," ozval se hlas psa. "Zavazadlo tu nech - nebudeš je potřebovat."
"Mám v něm nepostradatelné věci."
"Zapomněl jsem…" Zasmál se.
"Je divné, že se směješ," řekl jsem.
"Co bych se nesmál; směju se pořád. Není to snad projev dobré nálady? A pes, pane? Tomu stačí k dobré náladě prostor a možnost běžet a běžet s větrem o závod. A tady přece je s kým závodit, nemyslíš, pane? Ten vítr dělá sto patnáct a půl míle v hodině. Zatímco ty… musíš myslet na plno věcí, bez kterých si život neumíš představit - jak by ses pak mohl smát?"
V té chvíli jsem se zasmát musel. "Výborně," řekl jsem. "Je mi ctí, žes mě poučil." Shodil jsem ze zad PO a odložil do sněhu. "Můžu se tě zeptat na jméno, abych ti neříkal jenom - pes…?!"
"My mezi sebou jména nepotřebujeme," odpověděl. "Ale jestli mi chceš mermomocí nějak říkat, tak třeba White Fang. To jméno se mi vždycky velice líbilo. Být fena, asi bych se chtěl jmenovat Lassie…"
"Jak se ti líbí Rintintin?" zeptal jsem se.
"Zvláštní jméno."
"Byl to filmový hrdina."
Pes jako by se zamyslel. "Já nevím. pane… Bohužel jsem neměl možnost vidět kdejaký film se slavnými psy." Vyplázl jazyk. "Ch, ch, ch… Ale viděl jsem Sněhurku a sedm trpaslíků, pane. Kde žijí?"
"Nikde. Je to jen pohádka."
"Váš svět je neuvěřitelně složitý. Ale nastup, pane. Kamarádi jsou nedočkaví. Je pro ně čest táhnout saně s nejslavnějším reportérem Antarktidy - a taky se samozřejmě těší, jak se proběhnou."
"Poběží daleko?"
"To nezáleží na nich."
"A na kom tedy?"
"O tom nic nevím."
Nastoupil jsem. V měkkých a hřejivých poduškách saní jsem takřka ležel. Když jsem před sebou spustil průhledné okénko, byl jsem od sněhové bouře docela oddělen. Za okénkem jsem zahlédl White Fanga a zaslechl: "Musím se teď věnovat vedení saní, pane… Omluv mě, prosím. Hned jak dojedeme, budu ti k dispozici."
"Okej, White Fangu," řekl jsem. "Díky."
Byl to opravdu výjimečný pes.
Saně se rozletěly… Vzpomínal jsem si, zda jsem už někdy zažil něco podobného… Pak se mi vybavila docela kratičká vzpomínka; nevěděl jsem, kde to bylo, a proč jsem se tam ocitl, ale byl jsem velice malý, mohl mi být rok, nanejvýš rok a půl… Tak nějak. Byl jsem v kočárku, po pás v kožišinovém pytli, obložený polštáři a přede mnou bylo podobné plexisklo jako tady. Hnal se proti němu sníh a já pozoroval tání vloček na průhledném okénku; někde za ním svítila

světla a byla tam něčí ruka, která se chopila rukojeti a rozjela se s mým kočárkem kdovíkam, to už mi v mysli neuvízlo. Jen ta ruka; byla to ruka matčina a právě teď jsem hořce a prudce zalitoval, že jsem se své matce nevěnoval víc, když byla sama v nemoci… Teď jako by se nade mnou nakláněla a šeptala: Kryštůfku, chlapečku můj… Netrap se. Všecko přebolí…
Proč vlastně člověk v nejtěžších chvílích volá svou matku? Proč právě ona je první, kdo člověka vítá, a to nejen do světa v okamžiku narození, ale zřejmě i tam někam ve chvíli smrti…?!
A víc už nevím.
-
"Pane," slyšel jsem hlas, "pane…"
Trhl jsem sebou a probral se; ve vyhřátých saních mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, kde jsem.
"Kdybys laskavě vystoupil, pane."
"Opravdu musím…?!"
"Dál už saně nemůžou, pane."
"Proč ne?"
White Fang se tiše zasmál. "Protože jsou to saně, pane. A tady už není sníh. Kamarádi se chtějí vrátit."
Viděl jsem poslední vločky, jak venku tají na okénku a mění se v klikaté stružky; někde za nimi svítila světla a mně ještě jednou kmitla hlavou zasutá vzpomínka z nejrannějšího dětství.
Pak jsem otevřel dvířka a vystoupil.
Smečka psů okamžitě radostně zaštěkala, obrátila saně a rozběhla se někam do tmy, odkud jsme přijeli. V dálce prosvítalo cosi jako východ z tunelu a psi se tam řítili s nadšeným štěkotem.
"A ty, White Fangu?"
"Inu, já… Měl bych tě kousek doprovodit, pane. A ty bys mě mohl cestou interviewovat."
"Mám to nazvat jen Rozhovor s White Fangem, nebo máš jiný nápad? Rád bych ti vyhověl - vzhledem k tomu, že jsi mě zachránil z blizzardu."
"Mně by se líbilo třeba Tak pravil White Fang," na to pes. "Jenomže to není příliš původní."
"Rozhovor na filosofické téma?!"
"Proč ne," odpověděl. "O čem myslíš, že pes celý den přemýšlí? Filosofuje. Nefilosofovat, musel by se z vás lidí zbláznit. Ale nechme být tak odtažitá témata; tví čtenáři budou celí pryč už z toho, že pes mluví. Že zná algebru a Nietzcheho, to už s nimi ani nehne. Ostatně mně na tom rozhovoru tolik nezáleží; spíš mi jde o to, abych tě v pořádku dovedl někam, kde by ses pořádně najedl."
"Tady? A kam mě chceš zavést tady?!"
"Tady je pachových stop habaděj," na to pes. "Něco už najdu."
Rozhlédl jsem se. Nechápal jsem, jak je možné, že už chvíli jdu po dlažbě, aniž bych si toho všiml. Nejspíš to zavinily boty finnesko, zespoda z tulení kůže se srstí ven… Jenomže nešlo jen o dlažbu. Byla tu i ta světla; nazelenalá plynová světla na pouličních kandelábrech.
"Jaké je to město?" zeptal jsem se.
"Tohle město? No, víš - může to být Philadelphie. Možná i Boston či Baltimore. Ale přesně ti to neřeknu, v tomhle se moc nevyznám."
"Není to Tahoaohe?"
"Opravdu nevím, pane. Jen o nárožích můžu říct, že jsou panenská. Ne - tady nikdy nebyl žádný pes, který by si označkoval rajón."
"Podle čeho jsi sem našel cestu?"
"Nevíš, co je to psí pud?"
"Dobře, ale jak jsi věděl -"
"Zkrátka jsem věděl. Musel jsem vědět; proto jsem tady, pane." Zastavil se, když vycítil, že se nadechuji k otázce. "Ne, pane," řekl rozhodně, "nejsem android. Jsem pes, vždycky jsem byl pes a nikdy nebudu nic jiného než pes. A v tomhle domě, pane, žije muž. který ti poskytne nejen dobré jídlo - pokud ovšem nejsi zaujatý proti žemlovým jelítkům s chlebem - ale i poslední nástroj."
"Proč - poslední?!"
"To nevím, pane. Tak mi to řekli."
"Tak že ti to řekli? Že mi v tomhle domě někdo poskytne poslední nástroj?!"
"Mám ti to opakovat, pane?"
"Ale ne, nemusíš… A - kdo ti to řekl?"
"Wholunghové, pane."
"Ale kdo jsou ti Wholunghové, k čertu?"
Neodpověděl; jeho pohled byl najednou typicky psí. Pak zavrtěl ohonem a vyplázl jazyk.
"Ty, White Fangu -"
"Haf. Ch, ch, ch."
"Prosím tě, promluv."
Couvl. Tvářil se přátelsky, ale už neřekl ani slovo.
Ještě jednou štěkl, obrátil se a rozběhl se zpátky večerní ulicí.

10
Vystoupil jsem po schodech k domovním dveřím. Nijak se nelišily od jiných, kterými jsem už v téhle ulici prošel - snad

jen malou měděnou tabulkou, na které bylo vyryto:

JOHN FLINT
RESTAURÁTOR A PADĚLATEL

Bylo tu klepadlo, tak jsem zaklepal. Vzápětí se kdesi nade dveřmi otevřelo okno a ozval se zvláštní pisklavý a zpěvavý hlas: "Co si račte? Je už natolik pozdě, vážený, abych vás mohl podezírat, že vám jde o nějakou nebezpečnou levotu a černotu a zakázaninu; a ty já, pane, nedělám a nedělám! Já jenom poctivě padělám!"
"Nemůžete padělat poctivě," řekl jsem. "Ostatně mě posílají Wholunghové, Johne Flinte. Jsem tu, abych si od vás odnesl poslední nástroj."
"A kdopak to mají být, ti Wholunghové?"
"Na to byste se měl zeptat mlynáře Nuyse Leydena nebo White Fanga. Ti o nich vědí víc."
"Podívejme se! Ale nechme toho, pane, nechme toho… Hned pošlu manželku, aby vám otevřela. I kdybychom se nedomluvili - nejsem nezdvořák. Popovídáme si, posedíme u krbu, žemlová jelítka s čerstvým chlebem pojíme i chutně spolu popijeme." Ztišil hlas: "A pokud snad má pán přece jenom sklony k nějakým levotám, černotám a zakázaninám, i z toho doutníčku můžeme potáhnout. Rózo… Rózo!"
Slyšel jsem několikeré bouchnutí dveří a dupot na dřevěných schodech; pak zaskřípal v zámku klíč…
Už jsem to skoro mohl čekat. Měla jiný, jednodušší účes a na sobě nehezký a usmolený župan; v jedné ruce držela svícen se dvěma svíčkami a řekla: "Vítejte, pane; jsem Róza, manželka Johna Flinta, městského restaurátora a padělatele. Prosím, pojďte dál."
Dejme tomu, že to byl další klon Jejího Veličenstva Mary Elisabeth II., královny Velké Británie. Pro tentokrát jsem na to nehodlal reagovat, dokud jsem nevěděl, o co vlastně jde. Konečně jsem si uvědomoval, že se to všechno neděje jenom tak "zbůhdarma", jak se kdysi výstižně říkávalo, ale že o něco jít musí.
"Jsem Christy Bigs," řekl jsem, "novinář. Těší mě, že vás poznávám, paní Flintová."
"Můžete mi říkat Rózo," řekla a sklopila zrak.
"Pak vy mně říkejte Christy."
"To ne… To si nemůžu dovolit. Prosím, půjdu napřed." Zavřela domovní dveře a šla přede mnou dovnitř domu; byla tam poměrně rozsáhlá hala, ze které vedly mnohé dveře, v horní půli prosklené; svítilo se za nimi, jako by tu žila řada lidí, nebo jako by obyvatelé měli rádi všude světlo… "Odložte si ten kožich, pane… Sem, prosím. Nechcete se přezout? Ráda vám půjčím čisté a ohřáté pantofle."
Přijal jsem to s radostí. Ušel jsem tolik mil…
"Račte, pane." Otevřela přede mnou dveře dokořán. "Vlastně jsme se právě chystali k večeři."
"To je mi ovšem trapné."
"Trapné by bylo nechat vás v dešti na ulici," řekla. "Posaďte se. Omluvte mě, musím se trochu upravit."
"Prosím…, pani Rózo."
Odešla. Rozhlédl jsem se po místnosti; nijak se nelišila se od jídelny, v níž jsem v této ulici večeřel poprvé. Šel jsem k oknu v pozadí a poodhrnul záclonu - uviděl jsem něco jako dvůr, světla tam prosvítala listím stromů a stál tam tmavý bednovitý krytý vůz, do něhož byli zapraženi černí koně. Na kozlíku seděl kočí a zdálo se, že klímá.
"Pan Bigs, jak jsem slyšel," ozvalo se za mnou ten pisklavý hlas. "To mě těší… Čemu vděčím za tu čest, kterou prokazujete mému skrovnému domu?"
Do dveří vhopsal komický mužík, tenký stejně jako zvuky, které vydával. Na pavoucích nožkách měl úzké kalhoty, šedé a podélně černě proužkované; pod nimi vykukovaly šedivé kamaše na popraskaných, ale dokonale vyblýskaných lakýrkách. Měl šedivý žaket, pod ním pikovou vestu a ve tvrdém límci naškrobené košile bohémsky rozevlátý uzel červené vázanky…
V hubené tváři lemované zrzavými licousy byl nejnápadnější úzký špičatý nos; pichlavá očka byla zarudlá a pohled slídivý a zároveň jakoby roztěkaný.
"Jsem obyčejný novinář," řekl jsem. "Nemusíte se ke mně chovat jako ke kdovíjak vzácné návštěvě."
"Ale kdepak, ale kdepak…" Nesměle ke mně natáhl hubenou pravici; vzal jsem ho za ni a stiskl ji s pocitem, že třesu rukou mrtvole. "Vy, pane Bigsi," pokračoval, "jste veledůležitá osoba; za prvé zachránce a za druhé aristokrat nejen ducha - to ve vás musí ctít i tak nepatrný padělatel, jako jsem já, John Flint, pane. Ale to už jsem vám asi říkal. Posaďte se, prosím, jen se posaďte; třeba sem. Večeře se bude podávat vzápětí. Zatím bychom snad - aperitivek? Co vy na to?"
Vrhl se ke kredenci a otevřel krásná dvířka s barevnou vitráží, za nimiž stála baterie lahví. "Tohle všecko," brebentil, " je pašované; ale samá zaručená kvalita. To by jistě ani v Jižní Viktorii nezakázali, kdyby to ochutnali. Pane… Tu nasládlý tokaj z dunajské nížiny; tady klaret, lehoučký jako dech… Tohle je orán z Alžíru, ten je zas těžký jak hříchy vraha z vilnosti… hihihi. A tady, pane - to je fernet stock až z Čech. Ta dálka, pane! A ta hořkost; jako by to byly slzy onoho věčně podváděného národa. Mohu vám nalít, pane? Ne hlt; jen slzu. Sklenka jak nic, netřeba víc. Hihihi."
Podal mi skleničku ne větší než náprstek.
Musel jsem mu vyhovět a napít se s ním.
Bylo to hořké a nechutnalo mi to, a doufal jsem, že se tvářím alespoň uznale, když už ne nadšeně.
Pak vešla jeho manželka.
Převlékla se do šatů s hluboce vystřiženým těsným živůtkem. Sukni měla širokou a dlouhou až k podlaze a na vlasech měla - což mě dost udivilo - černý krajkový čepec.
Za ní cupitala upejpavá a dost nehezká hubená holčina, zřejmě služebná; nesla přikrytý tác. Potom vešla ještě stařena s dalším podnosem… Daly se do prostírání pro tři osoby a doprostřed stolu postavily mísu, na které z hromádky

tmavohnědých lesklých jelítek stoupala voňavá pára. Na ploché dřevené podložce ležel bochník chleba, kulatý a pomoučený.
"Dobré chutnání přejeme," řekly obě ženy a Róza Flintová dodala; "To je kuchařka a děvče…"
Flint se zahihňal. "Stará Denversová… a naše malá Filipa, sirotek… A jak je, pane, důležité míti Filipu." Zamrkal na mě a zpěvavě dodal: "Filipku-Pipku…"
Zmlkl, když se na něj manželka přísně podívala.
"Dovolíte, abych vám posloužila?!"
"Prosím, paní Rózo."
Její pohled blýskl jako bezhlučná exploze.
"Miluju jelítka," řekl Flint.
"Ani já proti nim nic nemám," řekl jsem. "I když si nemyslím, že právě jelítka by měla být posledním nástrojem, pro který jsem si přišel."
"Jenom při jídle nemluvte o nástrojích," řekla Róza. "Vždycky to ve mně vyvolá představu řeznických nožů a kufrů odložených v nádražních úschovnách."
"Joj!" zvolal Flint. "Ty kufry s rozřezanými -"
Jeho manželka mě poněkud překvapila, když hrábla do mísy, vzala z ní za špejli jelítko a praštila ho s ním přes hlavu.
Další překvapení přišlo vzápětí: Omastek se rozstříkl a zasáhl mě do tváře… Sahal jsem po kapesníku, když si Róza přitáhla mou hlavu a omastek z mé tváře slízla. "Ó…," řekla, "přece jen byste měl být čerstvě oholen, Christy." Jak si přitom olizovala rty, působilo to nechutně; při její podobě s královnou to bylo až obscénní.
"Hihihi," dělal John Flint a otíral si hlavu rukávem, "hihihi… To už tu na mou duši dlouho nebylo; manželský spor pro potěchu hosta… Já bych si snad měl jedno jelítko schovat na později, abych ti to oplatil po svém, drahá…"
"Mlč, sprosťáku," odsekla Róza.
"Tak to vidíte, pane Bigsi," obrátil se ke mně její manžel. "A to jsem ty rozřezané ženské jedva připomněl; mívali jsme těch smrdutých kufrů plný sklep… Ale kvůli tomu jste nepřišel; jste tu pro ten poslední nástroj. Filipo!" vykřikl najednou, a když děvče vzápětí přiběhlo, ukázal kamsi za sebe. "Spadlo nám tam někam jelítko, ještě by je náš host rozšlápl. Tak pozor. Filipko-Pipko…! Najdeš-li je, smíš si je sníst."
"Ano, pane, děkuju… Hned to udělám."
Sehnula se a zmizela kdesi za stolem.
"Takže, pane," řekl John Flint, "abychom přistoupili k těm vážným věcem." Odsunul se i se židlí a podíval se pod stůl. "Pořádně hledej, Filipko!" Zasmál se. "Takže, pane - ale vezměte si přece jelítko. Chleba vám ukrojím, jestli… Inu, víte, někteří berou nůž do ruky neradi. Hihihi. Tak jeden náš soused, když vidí, jak krájím chleba, dělá: Sss! Sss! Nedělal byste vy snad taky sss, sss, kdybyste se musel dívat, jak krájím chleba? Že ne?" Hmátl po noži a bochníku.
"Jsi únavný," řekla Róza. "Pokaždé stejně…"
Vstala a otřela se o mě bokem. "Zahraju vám zatím něco na harmonium. Bohužel toho zase tolik neumím a jednu skladbu už se učím velmi dlouho; ale právě tu už zvládám skoro virtuózně."
Její manžel na mě mrkl. "Aspoň to říkal jeden soused, nějaký Thurstone. Chudák… Nikdy ho nenašli, věřil byste? Ale to se tady občas stává. Vezměte si jen délku té ulice. Nikdo neví, jak je dlouhá, ani odkud a kam vede. V noci není radno chodit tu na procházky; prý tu pobíhá nějaký šílenec. Pokud to ovšem je šílenec. Že prý žralokodlak. To je samozřejmě k smíchu, ale co s tím naděláte, když najdete na prahu muže bez paže? Něco mu ji uhryzlo i s ramenem; na druhém rameni jsme shledali nárameník s distinkcemi seržanta. Věřil byste tomu? Když v noci něco - nebo někdo - uhryzne ruku i s ramenem seržantovi armády Jejího Veličenstva Elisabeth -"
"Šestnácté století," řekla Róza, otevřela si jakési noty a zapreludovala na klávesách harmonia.
"Hihihi… Myslel jsem Její Veličenstvo Viktorii."
"Devatenácté století," řekla Róza. Harmonium dýchavičně hrálo monotónní motiv: Tu-dáááá. Tu-dáááá. Tu-dáááá.
"Devatenácté století," prozpěvovala do toho Róza a vůbec jí nevadilo, že to s harmoniem nejde dohromady ani melodicky, ani rytmicky. Ne že bych se v tom snad vyznal; ale nějaký ten hudební sluch mám a počítat umím taky.
Tu-dáááá. Tu-dáááá. Tu-dáááá. Tu-dáááá. Devate-náááá-cté století…
"Myslel jsem Jindřicha Osmého," řekl Flint.
Tu-dáááá. Tu-dáááá.
"Proč právě jeho?" zeptal jsem se.
"Protože si věděl rady s manželkami…," odpověděl Flint. Huhňal, jak si zároveň vymačkával do úst jelítko a tuk mu stékal po bradě.
Tu-dáááá. Tu-dáááá. Tu-dáááá.
"Někdy si myslím," meditoval Flint a špejlí z jelítka se přitom vrtal mezi zuby, "že se z toho prokletého harmonia zblázním. A pak mám vždycky stejný sen: Nejdřív popadnu nůž." Vzal ze stolu velký těžký nůž na chleba. "Nato vstanu a jdu k tomu stokrát prokletému harmoniu." Vstal, a jak tatrmansky kráčel po špičkách, jeho popraskané lakýrky rytmicky povrzávaly spolu s prkny podlahy. "Potom," pokračoval, "se podívám na tu její bělostnou labutí šíji, jak říkají básníci, a tu její labutí šíji tím nožem takhle pěkně -"
Tu-dáááá. Tu-
Strnul jsem hrůzou; Flint to sice nedořekl, ale udělal. Jednou rukou strhl Róze čepec, uchopil ji za vlasy a zaklonil jí hlavu; druhou rukou prudce šmikl zleva doprava.
Ozval se děsivý svištivý zvuk.
Výtrysk krve potřísnil klaviaturu harmonia a otevřené notové album; Róza se pootočila a skácela se na podlahu. Ale Flint její vlasy držel dál, takže i ležíc na břiše zůstala prohnutá v pase dozadu skoro v pravém úhlu; její umírající pohled

se na mě upíral a z rozchlípené rány na hrdle se krev hrnula proudem do hlubokého výstřihu a bublavě odtékala mezi prsy…
Pak ji Flint naráz pustil. "Tak vidíte, pane," řekl, "a teď se bude řezat, kuchat, balit a do kufrů ládovat. Jenomže vy jste investigativní novinář; to znamená, že byste si sám sebe náramně považoval, kdybyste mohl odhalit masového vraha Johna Flinta. Čemuž lze učinit přítrž leda tak, že vaše tělíčko přibalíme. Kufrů tu máme ještě značné množství."
Byl jsem ztuhlý tím zážitkem, a kdo by nebyl; proto jsem nebyl připraven na jeho náhlý zuřivý útok. Skočil po mně, zakrvácený nůž v natažené paži před sebou jako rapír.
Naštěstí byl ještě mezi námi stůl; popadl jsem jeho desku za hranu a převrátil ho Flintoví pod nohy. Jenže pod stolem tváří ke mně dřepěla Filipa; pod horním rtem jí z úst daleko trčely dlouhé králičí řezáky a po obou stranách jí z koutků vyčnívaly konce jelítka s uzlíky provlečenými špejlí…
"Filipko-Pipko!" zaječel Flint. "Vem si ho!"
Vrhla se na mě přímo ze sedu. Ječela přitom a z úst jí létaly sliny smíchané s vepřovou krví a teplým sádlem. Drápovitě zahnuté prsty se mi sápaly po hrdle.
Dal jsem se na útěk, a když jsem vybíhal ze dveří jídelny, uhodil do nich těsně vedle mojí hlavy Flintův zakrvácený nůž. Zabodl se tak, že dveře málem rozštípl. Vytrhl jsem ho - ale proti Filipě a Flintoví jsem se nepostavil. Jejich spojený útok na mě se mi zdál šílený a nepříčetný a vražda Rózy předtím neuvěřitelná; utíkal jsem dál jenže jsem se ve zmatku pustil chybným směrem a ocitl se u schodů vedoucích kamsi dolů. Ale že už jsem neměl na vybranou, seběhl jsem po nich a narazil na nízké sklepní dveře… Skoro jsem na ně neviděl, dole pod schodištěm nebyla žádná svíčka, modlil jsem se, aby nebyly zamčené, a protože nebyly, vrazil jsem dovnitř, zabouchl za sebou, a když jsem nahmatal kovovou petlici, zastrčil jsem ji.
Pár vteřin nato se dveře zatřásly pod zuřivými údery a kopanci pronásledovatelů.
Teď mi nezbylo než litovat, že jsem nechal kdesi ve sněhu svůj PO. Byla v něm nejen svítilna, ale i gas-gun, i když ve vnitrozemí Antarktidy nežije nic, proti čemu by bylo třeba se razantně bránit. Pozdě bycha honit - neměl jsem nic, dokonce ani staré dobré (jak by řekl lord Lissie) sirky. A protože bubnová palba do dveří neustávala, natáhl jsem paži vpřed a pomalu tápal po studené zdi…
Zdálo se mi, jako by byla z kovových plátů; přinejmenším jsem nahmatal něco jako nýty a pravidelné skuliny nebo snad švy…
A potom se v dálce zamihotalo modravé světlo, jen jako odraz slunce od zčeřené vodní hladiny - vzápětí zmizelo, ale hned nato bliklo znova… a zase se ztratilo… objevilo… ztratilo…
Jelikož se mi tu nic lepšího nenaskytlo, šel jsem dál a dál za tím odleskem kdovíčeho, zakopával a klopýtal v děravé dlažbě a těšil se hlavně tím, že hřmot od dveří dobývaných s nevídanou zběsilostí zvolna tichne, jak se od nich vzdaluji.
Až jsem se najednou ocitl na prahu podivné cely, osvětlené shora něčím, co jsem zprvu nechápal - ale brzy mi došlo, že je to jakési okno z tlustého skla, že je za ním voda, a v té vodě někde mimo dohled je silný zdroj světla, který prosvěcuje vodu temnou až dočerna. Tímto rozšiřujícím se světelným klínem se pozvolna posouvaly stíny; potom se ke sklu přitisklo něco, co jsem zprvu považoval za cosi jako náhrdelník z bílých trojhranných kamenů, ale vzápětí jsem v tom poznal žraločí tlamu; nato se od skla odrazilo ploché chodidlo s plovací blánou…
Ve světle neviditelného reflektoru tam proplouvali sharkmeni - nebo žralokodlaci, přejete-li si. Nemůžu říct, že by se mi to líbilo. Mohlo jich být deset, možná i dvacet, a tak jsem se příliš nevěnoval prohlídce toho mořského akvária, ale spíš se rozhlížel po nějakých dalších dveřích. Vrátit se a podstoupit boj s Filipou a Flintem se mi nechtělo. Bezesporu byli šílení a chtěli mě zabít; a zatímco já byl sám, oni byli dva. Měl jsem sice nůž, ale k boji na život a na smrt nožem prostě nemám předpoklady, i kdyby se tu nejednalo o šílence, ale o "pouhé" vrahy.
Jiné dveře tu nebyly, ale uprostřed podlahy bylo něco jako kulatý poklop. Bohužel neměl žádnou kliku, kolo, nebo aspoň držadlo; a když jsem si ho prohlížel zblízka v modravých odlescích žraločího akvária nad hlavou, zdálo se mi, že se otevírá dolů, dovnitř nějaké prostoty pode mnou.
Zaklepal jsem na něj střenkou nože, ale nic mi neodpovědělo.
Pak jsem si všiml něčeho jako - klíčové dírky.
Byla úzká, snad jen dvaatřicetinu palce, a palec široká. Jenomže i kdyby to skutečně byla klíčová dírka, neměl jsem klíč, který k ní patřil.
Dvaatřicetina palce krát palec…
Z chodby za mnou se ozval hřmot; pak vítězný ryk a jek znásobený ozvěnou a spěšné šoupavé kroky.
Žluté světlo svíčky zablikalo…
Najednou mi kmitla hlavou slova White Fanga: On ti dá nejen najíst, ale i poslední nástroj…
A já držel v ruce Flintův nůž!
Sehnul jsem se, nasadil špičku nože do skuliny a zarazil ho do ní celý. V půli se trochu zadrhl, snad byl zámek zrezivělý, snad ucpaný; zatlačil jsem na nůž vší silou, dokud ho střenka nezastavila.
Zalapal jsem po dechu, když mě nečekaně uchvátila, strhla a vsála sněhová vánice…
Jako by se celá podlaha pode mnou propadla; náhle jsem se řítil fičící bouří kamsi dolů.

11

Sníh mě určitě zachránil; výška, odkud jsem spadl, byla značná (i když se to zdá nepochopitelné), a já se na konci svého pádu zabořil velice hluboko. Rychle jsem začal hrabat, až jsem se ocitl jakžtakž přijatelně nahoře - pokud se to tak dalo nazvat. Viděl jsem sotva vlastní ruce, které mi rychle zčervenaly chladem… Blizzard mě nenechal, abych se postavil na nohy, připadal jsem si jako v proudící řece sněhu a dech jsem popadal jen stěží.

Pak jsem o něco zakopl; zadunělo to a začpělo; připadalo mi, že cítím clear-kerosin, a také jsem vzápětí zpozoroval cosi jako písmena. Rukávem jsem odmetl z té šedozelené plochy nalepený sníh a postupně jsem dokázal přečíst nápis: H. M. BRITISH ANTARCTIC MISSION QUEENSTOWN.
Jak jsem přešlapoval a hrabal kolem sebe, narazil jsem na všelijaké těžko určitelné třísky a úlomky, nějaké plechovky a láhve, ale také na britskou obdobu našeho PO… Angláni tomu říkají EB, jako Emergency Bag, ale je to skoro totéž. Ve vichřici nebylo snadné vykutat z pytle vyhřívanou kombinézu a boty (odložil jsem obojí v hale Flintova domu, a jak jsem se pak dal na útěk, ztratil jsem i pantofle a brodil se teď sněhem v ponožkách!), ale když jsem si vyhloubil jakýs takýs úkryt vedle onoho čehosi - ještě stále jsem netušil, co to je, ale dobrý pocit jsem ze svého nálezu neměl, i když mi právě zachránil život - dokázal jsem si navléci obojí a zapojit vyhřívání. Okamžitě mi bylo líp, konečně i vědomím, že angloamerické polárnické kombinézy se testovaly na Měsíci, kde v nich astronauti přežívali dlouhé hodiny ve volném kosmickém prostoru - samozřejmě se skafandrovou přilbou.
Potom jsem si zavěsil EB na záda a podle plechové stěny jsem si začal prošlapávat pěšinku takřka po centimetrech… Krátce nato jsem narazil na list vrtule trčící ze sněhu.
Napřed mě napadlo, že jsem narazil na vrak motorových saní, ale bylo to zřejmě horší; šlo o vrak letadla - v Antarktidě celkem běžně užívaného vrtulového fokker-boeingu Polaris.
Když jsem chvíli marně hledal pilotní kabinu, obrátil jsem se a postupoval k zádi, dokud jsem neobjevil ovál vstupních dveří do pasažérské části. Kdyby trup nebyl zabořený ve sněhu, těžko bych se byl ke dveřím bez žebříku či schůdků dostal, ale takhle jsem byl stejně vysoko; byl jsem přece jen o dost lehčí než letadlo a nebořil jsem se třicet stop, ale sotva tři. Ovšem až po tom, co jsem se vyhrabal z hloubky nejmíň trojnásobné, kam jsem se zabořil, když jsem se zřítil… Odkud?
Musel jsem se zasmát nahlas. Z mořského akvária ve sklepě Johna Flinta, městského restaurátora, padělatele a masového vraha v Tramtárii (už jsem si zase nemohl vzpomenout, jak se to jmenovalo doopravdy).
Smích mě ale naráz přešel, když se za dvířky ozval ženský hlas: "Prosím vás… Pomozte!"
Ten hlas jsem znal.
Zabouchal jsem na vchod. "Slyšíte mě?"
"Ano… Dobře vás slyším."
"Na dveřích jsou dvě kliky a malý volant."
"Ano… Vidím je."
"Nastavte kliky na open."
Dlouho nic, až jsem konečně zaslechl dvojí cvaknutí. "Jsou nastavené. Promiňte, jestli to trvalo déle, než jste čekal. Mám strašně zmrzlé ruce."
"Okej… Teď uchopte ten volant a otáčejte ho doleva; až na doraz, jo? Zabalte si ty ruce do něčeho, jestli je moc studený."
"Nejsem taková… to. Ale co. Točím."
Skřípělo to, jak mazání zamrzlo. Nato plocha přede mnou naráz povolila a já vpadl dovnitř.
Couvla přede mnou a já udělal čelem vzad. Nejdřív jsem musel dveře znova zavřít. Dalo to trochu práce, protože do nich vichr okamžitě navál sníh. Pak bylo konečně zavřeno, vytí blizzardu značně utichlo a já se mohl podívat na další, tentokrát trochu lépe vyvedený exemplář Jejího Veličenstva Mary Elisabeth II.
"No tak jo," řekl jsem. "Zatím se tu zdá být docela útulno, Eliso; skoro jako v té posteli ve větrném mlýně. Jenomže já mám vyhřívanou kombinézu - a tady nebude tepleji než něco kolem -"
"Jsou tu sotva dva stupně pod nulou," odpověděla. "Celsiovy. Musíte si to přepočítat, pokud jste Američan - a to asi jste, podle svého chování."
No kruci! A já už si málem troubil na hubu populární Pochod polárních záchranářů, když jsem lezl dovnitř (znáte to: Tu-dáá, tu-dáá…).
"Poslyš, Mařenko-Bětuško," povídám jí, "měli bychom si vyjasnit, jak jsme na tom teď. Myslím jako my dva. Možná ti připadá neodpustitelné, že jsem tě zavřel s umělým Číňanem v auťáku, který se ani trochu nepodobá zlatému kočáru. Ale taky možná nevíš, že jsem tam chvíli nato seskočil padákem s celou armádou -"
Couvala přede mnou s nejistotou v očích. "Doufám, že nejste opilý?" řekla. "Nebo mě snad považujete za někoho jiného?!"
Trochu mě to zarazilo, jak by ne. Měla tentýž účes, jaký jsem si pamatoval z večeře s Mr. Smithem, i když bez perel; oblečená byla sportovně, ale taky ne nijak chudě, prostě spíš účelně s nějakým tím hranostajem, kajčím peřím a podobně. Na nohou měla britský typ vyhřívaných maklaků, docela ladně vyvedený, a ruce schovávala v podpaží tlustého prošívaného anoraku.
"Poslyšte," řekl jsem jí, "nejsem opilý a jsem skoro Američan. S tím, za co nebo za koho vás považuju, je to složitější. Podle toho, co jsem si před chvilkou přečetl venku na jedné piksle od benzinu, byste mohla patřit k té piknikové partě Jejího Veličenstva britské královny. Pokud jsem si vás s někým spletl, moc se omlouvám."
"Oslovil jste mě Eliso," připomněla mi.
"To nepopírám."
"A pak dokonce Mařenko-Bětuško. Pakliže to nebyla drzost, co to tedy bylo, pane -?!"
"Christy Bigs, novinář z Vandy. Je to jen pár mil od McMurdo v Jižní Viktorii. Myslel jsem, že se známe, ale vy jste asi jenom někomu hodně podobná."
"Vaše země." řekla, "nese jméno mojí prapratety a Archibald McMurdo sloužil jako lodní poručík pod velením kapitána Croziera na Terroru, jedné z lodí expedice Jamese Clarka Rosse. V McMurdově průlivu ležela základna Roberta Falcona Scotta, jedné z nejtragičtějších a také nejobdivuhodnějších postav britského dobývání pólů. Chtěla jsem uctít památku

těch pěti mužů - Scotta. Wilsona, Bowerse, Oatese a Evanse; bývá dobrým zvykem, že korunované hlavy čas od času kladou věnce. Bohužel naše letadlo mělo poruchu a do toho přišlo něco, čemu se tu říká bílá tma, a pilotovi nezbylo než klesat. Pravděpodobně ale klesal v příliš ostrém úhlu a navíc byla v ledovci trhlina; a ty trhliny přemostěné tenkou vrstvou sněhu jsou prý bezedné. Víte - jako docela malé děvče jsem se chtěla stát nejen stewardkou na dlouhých trasách British-American Airways, ale i polární objevitelkou; proto jsem si o tom hodně přečetla." Melancholicky se zasmála. "Kdopak ví, jestli ještě někdy budu něčím víc než hloupou královnou, která si usmyslela, že oslaví dávné hrdiny své vlasti a jiní hrdinové ji pak museli zachraňovat? Překvapuji vás snad? Nu ano; skutečně jsem Mary Elisabeth Druhá."
Málem jsem vyhrkl: Propánajána! Naštěstí jsem se udržel. Tohle zřejmě byla skutečná královna a všechny předešlé byly zfixlované včetně té, kterou jsem zachránil před vrahouny a odvezl snow-rangerem od večeře rovnou do Tramtárie; a teď jsem tu stál Jejímu Veličenstvu tváří v tvář a široko daleko nebyla žádná mizerná konkurence.
"Vaše Veličenstvo," řekl jsem, "ještě jednou se velice omlouvám za své chování. Je na Vašem Veličenstvu, jestli mi promine či ne. Může a nemusí - ale já se napřed musím zeptat: Kde je posádka letadla? Kde je personál a kde je váš průvod? Protože jestli mi to nedokážete říct, budu si myslet, že je to další bouda, kterou na mě postavili."
"Nerozumím. Myslela jsem, že vás přivedli…?!"
"Kdo?"
"Stone a McPherson. Muži z ochranky."
"Nic o nich nevím. Kdo tady je dál?"
"Nikdo. Ostatní bohužel… Je to pro mě těžké a kladu si to za vinu. Kdybych tak nestála o to dělat hlouposti, jako je kladení věnců naRossově bariéře… Ale já přece nemohla tušit, že přijde sněhová bouře právě v době, kdy tu bývá počasí nejstálejší - jak mi aspoň tvrdili meteorologové."
"Co je s piloty?"
"Celá příď se odlomila a zřítila do trhliny."
"Jak dlouho už to je, Vaše -"
"Poslyšte," řekla s nečekanou energií, "nechme tituly být. Od té doby, co se Stone a McPherson vypravili pro pomoc, uplynulo víc než čtyřiadvacet hodin. Řekněte mi, jakou máme naději."
"Nikdo jiný než my tu není?"
"Není. Tady… nikdo jiný nepřežil… a ostatní letěli jiným letadlem."
"Odkud a kam?"
"Z Queenstownu na pól - po trase té první expedice Commonwealthu před sto dvaceti lety. Potom dál do McMurdo."
"Obě letadla stejnou trasou?"
"Ne…"
"Proč ne?"
"Druhé letadlo pokračovalo po transantarktické trase; já chtěla letět cestou Shackletonovy i Scottovy expedice…" Kousla se do rtu. "Byla to hloupost, na kterou posádka doplatila životem." Viděl jsem, jak ji to zatraceně žere; a bodejť by taky ne. jestli byla opravdu královnou. V našich časech panovníci nejsou absolutní monarchové, kvůli kterým poddaní s radostí padají jako mouchy. A pokud si to uvědomují, tím líp.
"Buď jim země lehká," řekl jsem. "Kde -"
Ukázala rukou.
"Nevyznám se v interiérech královských letadel," já na to. "Tohle je vaše apartmá?"
"Ano. Příď je pryč a servisní prostor dehermetizovaný. Muži z ochranky uzavřeli přepážku; je zdvojená. Za ní jsou jen trosky, mráz - a mrtví."
"Přesvědčili se, jestli -"
"Ano. McPherson je vojenský lékař. První i druhý pilot se zřítili s utrženou přídí. Stewardka a můj osobní tajemník sir Henry Wreede zahynuli, když se příď utrhla a trup se rozpadl. Připravovali obřad a další věci; Wreede mimo to pracoval na dvorské agendě jako vždy. Tam, za přepážkou… byla jeho kajuta," ukazovala, "vedle přípravna… Teprv za tím je pilotní prostor. Vlastně byl. Už není…" Povzdychla si. "Chtěla jsem tu být do jisté míry sama, abych se mohla zamyslet nad osaměním těch tří, kteří tu zůstali jako poslední; nad doktorem Wilsonem. Henrym Bowersem - a nad Robertem Falconem Scottem, když tu psal své dopisy na rozloučenou."
"Chtěla jste tu vystoupit?"
"Ano."
"To byla pěkná pitomost," řekl jsem. "Tady nikdy nevíte, jak vás počasí zaskočí. I tehdy, kdy má být nejstálejší, můžete čekat sněhovou bouři. Jak to, že vám to někdo z vašich odborníků neřekl?!"
"Jeden ano."
"Jenomže vy jste urozená paličatá holčička."
Zasmušila se, jako by chtěla zavolat hlavního náčelníka halapartníků: Odveďte ho a srazte mu hlavu! Jo, takové věci napadají Antarktoameričana ze South Victoria Landu ve společnosti podobných blonďatých a modrookých anachronismů.
-
Dřepěli jsme v královském apartmá. Bylo to tu zařízené jako v běžném milionářském baráku, jakých už jsem poznal hromadu, ale přece jen s o něco větším vkusem. Dokonce tady byl krb obložený mahagonem a nějakou majolikou kdovíodkud, možná ukradenou v Babylonu za oněch starých časů, kdy Britové kradli všecko a všude a vozili si to do svých muzejních sbírek v pevné víře, že to zachraňují před Araby, feláhy, Tuaregy a Afghánci. Tu a tam to tak skutečně bylo, to když náboženští fanatici ničili památky staré tisíce let jen proto, že jim fóršrift od nějakého proroka

zakazoval zobrazovat bohy - přičemž už dávno nešlo o bohy současné. Povídali jsme si o tom s královnou, která byla v mnohém vzdělanější než já. Já zas věděl mnohem víc o současné Antarktidě - Mařenka-Bětka o ní měla dost idealistické představy z časů starého kapitána Cooka, který byl toho názoru, že tam dole možná je nějaká pevnina, ale pokud ji lidstvo jednou objeví, stejně mu k ničemu nebude (nebyl daleko od pravdy), případně z té poměrně nedávné doby (co je to dvě stě padesát let!), kdy James Clark Ross se svými dřevěnými plachetními kocábkami objevil vedle dvou sopek, Erebu a Terroru, tu svou nešťastnou bariéru - ledovec velikosti Francie, na němž jsme právě seděli a nebyli s to určit jestli jsme v Normandii, Alsasku nebo na Côte d'Azur. Elisa přede mnou měla aspoň jednu velikou výhodu; dostala se sem díky své idealistické paličatosti a věděla to. Zato já neměl ani šajna, jak jsem se sem dostal, pokud jsem ovšem nepřipustil, že mě přihnal blizzard z Flintová ponurého sklepeniště spojeného se žraločím akváriem.
Nedala jinak, než že čaj uvaří sama. Přístup do kuchyňky jsme ovšem neměli - a ani jsme o něj nestáli, jelikož podle těch dvou maníků z ochranky se změnila v hrobku a já byl upřímně rád, že jsem našel dřív dveře královnina apartmá (ostatně i proto, že kdybych byl šel opačným směrem, mohl jsem spadnout do trhliny). Použili jsme nouzový vařič z EB - bylo velké štěstí, že jsem zavazadlo venku našel. Ohřát se jinak než čajem byl problém; topení přestalo po zřícení letadla fungovat, takže jsem nakonec královně vnutil svou vytápěnou kombinézu (stejně jsem ji štípl z toho nalezeného pohotovostního pytle) a sám jsem se zahalil do hromady kostkovaných přikrývek, kterých tu naštěstí byla takřka nepřeberná zásoba.
Potom jsem se pokusil navázat spojení nouzovou vysílačkou z EB, což se mi samozřejmě nevedlo nejspíš kvůli slabým baterkám. Řekl jsem, že to později zkusím znova, a pak jsme vedli různé zmatené řeči, jaké může vést demokrat s královnou a naopak.
Když jsme si tak trochu vyjasnili, co a jak nám straší po myslivnách, a dopili první koflík čaje, přišla konečně řada na momentální citaci. "Víte, Veličenstvo," řekl jsem, "zatím je to jakžtakž přijatelné. Jenomže to zatím je relativní; až moc relativní. Vánice může vrak zasypat sněhem úplně. Víte, jak to bylo se Scottovým stanem - Atkinsonova skupina ho strhla, přikryla jím těla a navršila nad nimi sněhovou mohylu. Ta se ale nestala poutním místem, jak by se dalo očekávat, a taky ji už nikdy nikdo neviděl; kříž za všech těch pět mužů postavili na Evansově mysu."
"Napadlo někdy někoho, že tehdy už existovalo rádio? Vždyť to bylo v témže roce, co Titanic -"
"Na Titaniku to bylo něco jiného. Scottovi muži by byli tehdejší neohrabanou vysílačku s těžkými akumulátory s sebou na saních vézt nemohli - leda tak na těch motorových, ale ty přežily sotva pár mil." A když mlčela, dodal jsem: "Nerad bych se dotkl vaší britské hrdosti, ale taky si myslím, že Scottovi by to asi bylo připadalo s rádiem moc snadné - stejně jako se psy. Proto se taky točnová skupina zapřáhla sama do saní. Že Scott psovoda se psy vrátil, byl nezodpovědný hazard - a smrt celé skupiny Scott zavinil sám; i když to nijak nesnižuje jeho závěrečné hrdinství."
Zasněně vzdychla. "Stačí si představit," řekla, "kolik dní musel přežít v obyčejném plátěném stanu, aby mohl napsat všechny ty překrásné dopisy…"
"Jak dlouho myslíte, že ten mráz vydržíme my?"
"Zatím to snad není tak zlé…?!"
"To je právě to relativní zatím."
Podívala se na mě svýma úžasnýma modrýma očima nějakých těch Plantegenetů, Tudorů, Stuartů nebo koho (vždycky mi připadalo, že aristokracie si ty rodové znaky předává in natura) a řekla s královskou nadřazeností nad defétistickým plebejcem a demokratem: "Oni přece vědí, že jsem tu uvízla, pane Bigsi. Uvědomte si, že v tuto chvíli celá Velká Británie pracuje na tom, aby odtud svou královnu dostala! Copak vy sám jste -" Zarazila se, protože o tom, jak jsem se sem dostal já, jsme kupodivu ještě nemluvili. "A kdo sem poslal vás?" zeptala se. "Jak jste vlastně vy -"
"Reportáž z běžné kontroly trasy," vymýšlel jsem si. "Vlastně se tu pořád udržují obě cesty přes bariéru, norská i britská, a čas od času je třeba po nich projet a zrevidovat turistické značky. Tím se právě zabýval můj společník, když nás přepadla bílá tma a blizzard stejně jako vás. Sníh nám ucpal trysky a popraskalo nám těsnění. Ne v letadle; v motorových saních."
"Takových, jako měl Robert Falcon -"
"Naše byly o něco lepší," řekl jsem, "ale moc platné to stejně nebylo. Kdybychom byli zapřáhli poníky, dopadlo by to stejně. Pak jsme bloudili, kolega se mi někam ztratil; já měl ohromné štěstí, že jsem se dostal k vraku vašeho letadla. Blizzard od pólu je nejstrašnější a bezesporu nejničivější bouře, jakou svět zná. V té nepřežije ani tank, Veličenstvo."
"Já vím," kývla. "Psal o tom Douglas Mawson."
"Koukám, že máte moře času na čtení," řekl jsem. "Kdy vládnete?"
"Máte aspoň nepatrnou představu o -"
"Vůbec žádnou, Veličenstvo. Musíme vymyslet, jak z toho. Jídlo máme tak na tři dni. vodu si můžeme nanejvýš nahradit sněhem - a vařič nám taky nevydrží déle než týden. Piloti snad před havárií vysílali may day, ale nevíme, jestli je stačili včas zaměřit… A nejhorší je, že tu máme čím dál tím větší zimu a lepší už to nebude; ta zima nás dostane, i kdybychom se zabalili do všeho, co najdeme. I tahle vytápěná kombinéza má omezenou životnost. Když přestane topit, jsou z ní obyčejné tepláky."
"Stone a McPherson už jistě zalarmovali záchranné týmy. Věřte tomu, že mě hledají."
"Oni nemluvili o vaší poloze, než vyrazili?"
"Prý jsme byli nedaleko cíle."
"Kde jste chtěla položit věnec?"
"Ano, tam."
"Měli lyže?"
Zavrtěla hlavou.
"Veličenstvo," řekl jsem, "pokud jste skutečně byli nedaleko cíle, Stone a McPherson by byli museli ujít pěšky sto

padesát mil v bouři, aby došli k nejbližšímu místu, kde jsou lidi… Proč zahynul kapitán Scott jen čtrnáct mil od jednotunového skladu? Protože k němu v podobné bouři nedokázal dojít. I kdyby Stone a McPherson byli chlápkové ze železa - připouštím, že možná jsou - sto padesát mil by šli na lyžích nejmíň čtyřiadvacet hodin - ale leda za bezvětří a při sluníčku. V tomhle počasí a bez lyží…? Nejen že ujdou za hodinu sotva míli, možná mnohem míň; ještě k tomu budou bloudit. Navíc, jak víme, jsou v bariéře trhliny. Veličenstvo, nerad vám to říkám, ale vaši dva muži už s největší pravděpodobností rozmnožili řady hrdinů, kteří se s trochou rozvahy a smyslu pro odpovědnost hrdiny nemuseli stát."
Chvíli mlčela. Už jsem si myslel, že únavou usnula, když se najednou ozvala: "Pane Bigsi…"
"Nespím," řekl jsem.
"Dobře. Pane Bigsi, pozastavil jste se nad mým čtením… Nechávám si dělat přehledy aktualit, je to konečně má povinnost. Pochopte - já nevládnu. Jsem jen symbol. Mohla bych zůstat pitomá, stačilo by naučit mě etiketě. Jenže já pitomá zůstat nechci… Ale o tom jsem mluvit nechtěla."
"Je to velmi zajímavé," řekl jsem.
"Snažíte se být zdvořilý. Něco vám povím… V National Geographic Magazíne vyšla svého času rozsáhlá reportáž o tak zvaném Doughertyho ostrově; ten mě samozřejmě zajímal, objevil ho anglický velrybář a Velká Británie by si na něj mohla dělat právní nárok. Ve stejném čísle časopisu byla v článku o různých leteckých katastrofách zmínka o Roaring Forty. V obojím byl jmenován jistý Christy Bigs, reportér z Vandy, který za znovuobjevení Doughertyho ostrova obdržel Witzingerovu cenu. Jste to vy?"
"Ano," řekl jsem. "Jsem to já. Ten zatracený Harrison… Párkrát jsem mu dohodil nějaké ty lední medvědy a on se mi chtěl takhle revanšovat. Zveličil to, jak by ne. Co na tom, že jsem taktak stačil utéct z toho bláznivého ostrova, než se potopil, a že jsem přežil na Roaring Forty? Přežili to i jiní."
Zřejmě mé odpovědi nevěnovala pozornost. "Proč jste mi řekl Eliso, když jste sem přišel? Za koho jste mě vlastně považoval?"
"Když vám to řeknu, budete mě mít za blázna."
"Vyprávějte mi to. Mám ráda pohádky."
"Jak si přejete, Veličenstvo."
"Neříkejte mi Veličenstvo a pojďte blíž. Etiketu lze pominout, když jde o život - samozřejmě při zachování jistých norem. Tím myslím, že se s tím nebudete svěřovat veřejnosti."
"Nikdy bych se ničeho takového nedopustil," řekl jsem. "O vlastní sny se s nikým nedělím."
"Ale se mnou snad -"
"Vy jste součást těch snů."
Chvíli jsme stěhovali a přesouvali se, dokud nebylo všechno podle rozkazů Jejího královského Veličenstva. Bylo mi z toho trochu horko; ale jí zřejmě právě o tohle šlo.
Nějak se přece zahřát musela.
Vyprávěl jsem jí pak všechno, co je na předešlých stránkách. Nevědomky se přitom ke mně tulila čím dál víc, a když jsem se dostal k té noci ve větrném mlýně, nějak jí to vyprávění zřejmě splynulo se současností.
-
"Řekni, mi, Christy…," vzdychla asi po dvou nebo třech hodinách, kdy mlčela a zabývala se docela jinými věcmi, "oproti té - ve větrném mlýně… Nebylo to pro tebe zklamání?!"
Řekl jsem jí, že nebylo, a myslel jsem to tak.
"Co když jsem to opravdu byla já?" řekla. "Vydávala jsem se za mlynářovu dceru Grietle, která si má brát poručíka od pěchoty… Jak že se měl jmenovat? Usher?" Rozesmála se. "Není to úžasné? Bože můj… Chtěla bych mít sny jako ty. Kdybych toužila po něčem, co nemůžu mít, nechávala bych si o tom zdát tak dlouho, dokud by se to nestalo skutečností."
"Až na to, že takovouhle skutečnost si nemůžeš dovolit moc dlouho," řekl jsem.
Začervenala se a zavrtala mi tvář do podpaží. Pak se tiše zeptala: "A ty, Christy… Miluješ mě?!"
"Je to snadné. Jenomže -"
"Věděla jsem, že s výhradami." Opřela se o loket a podívala se mi do očí. Pod svými měla tmavé stíny, a jelikož měla tmavé i obočí, jejich modř se zdála být mnohem blankytnější než jindy. "Nikdo mě nikdy nemiloval jinak než s výhradami. Co má znamenat to tvé jenomže?"
"Nejde o moji výhradu, ale o tvoji. Jsem jihoviktoriánský reportér, Antarktoameričan; živím se činností často dost obskurní. Kromě bungalowu, sluhy Wanga, který je android, a snow-rangera mám jenom neustále vysýchající konto v bance. Jediné, na co můžu být hrdý, je, že jsem nikdy neprodal svou čest, jak to mnozí mí kolegové dělají den co den. A vy - vlastně ty - vidíš, asi bych si nezvykl ani na tykání - jsi královna. Linie tvých předků se táhne někam k Vilému Dobyvateli, zatímco já nevím nic ani o vlastním dědečkovi. Nikdy by ti nedovolili - přesněji řečeno: nikdy by sis mě nemohla dovolit."
"A ty mě ano?"
"Já? Na mně by to přece ani trochu nezáleželo."
"A kdybych ti řekla: Vrátím jim tu korunu, stejně mě tíží? Nestalo by se to poprvé. Pak si budeme moct dovolit cokoli; třeba koupit si zámek ve Španělsku… Nebo si ho nechat postavit v Jižní Africe, na Novém Zélandu… Prostě někde v nekonečnu. Co bys mi na to řekl, Christy?!"
"Že jsi blázínek. Pro mě bys stejně zůstala anglickou královnou. A to je postava z pohádek, víš? Mohl bych tě ctít, případně zbožňovat - ale nevím, jak by to bylo s láskou."
"Stejně jako teď."
"A jak je to teď? Svedlo tě moje vyprávění, donutily tě okolnosti. Představa smrti kolem tě vedla k tomu

nejživotnějšímu, co v člověku je… Tak je to teď. Ale co potom?"
Na prsa mi ukápla horká slza. "Myslím, že nebude žádné potom," zašeptala. "Vysvětlil jsi mi dostatečně, v jaké jsme situaci. Vysílačka nefunguje a nikdo nás nenajde. Stone a McPherson zahynuli v blizzardu. Na můj rozmar doplatilo šest nevinných lidí. Myslím, že teď bude zapotřebí uspořádat všechno tak, aby tu jednou našli královninu mrtvolu pokud možno důstojnou. Měla bych taky napsat nějaké dopisy…"
"Okej," řekl jsem. "V pohotovostním vaku je i blok a psací potřeby. Nejspíš tam ale nebude královské pečetidlo."
"Jsi na mě ošklivý, Christy."
"Jsem vůbec ošklivý," řekl jsem. "Dovolil jsem si, co jsem si neměl nikdy dovolit. Nediv se, že se mi konec pohádky zdá dost nešťastný."
"Ty nikoho nemáš, Christy?"
"Mám i nemám. Jednu slečnu, která je momentálně na Měsíci. Wang mě oplakávat nebude; neumí to."
"Ta slečna… Je hezčí než já?!"
"Je krásná. Ale kdybych se měl mezi vámi dvěma rozhodnout, vybral bych si tebe. Jsi mnohem vřelejší, bezprostřednější a uvěřitelnější… Bohužel máš jednu neodstranitelnou vadu: jsi Její Veličenstvo královna Velké Británie."
Zamračila se, pak si odfoukla z oka pramen spadlých vlasů a řekla: "Ale… Jdi k čertu, Christy. Říkej mi zase Mařenko-Bětuško… a pojď ke mně blíž. Co? Ovšem že ano. Dokud mě tady máš."
Královnu musíte poslechnout; to můžete být demokrati až na půdu. Konečně to není na závadu - že je to královna, zapomenete v tu ránu.
"Ach," řekla, "ach, Christy…"
A do toho někdo zabouchal na dveře.

12

"Hej, Stephensová," pokřikoval někdo venku. A jiný hlas do toho: "Greene! Sire Henry! McPhersone! No tak… Slyší nás někdo…?!"
"Stephensová a Green -?" zašeptal jsem.
"Stewardka a první pilot," odpověděla. "Můj ty bože… Oni nás našli, pane Bigsi."
"Pokud by se Vaše Veličenstvo chtělo obléknout," řekl jsem, "nebudu se dívat."
Možná chvilku hledala slova, ale pak neřekla nic. Byla to prekérní situace, jak by ne. Záchranná expedice najde vrak letadla H. M. BRITISH ANTARCTIC MISSION z Queenstownu, mlátí na dveře celá vyjevená, jestli symbol Velké Británie přežil ten smrtelný kotrmelec, a posléze ten symbol přistihne in flagranti s jistým Christym Bigsem řečeným Paparazzo.
Nejspíš si to představila v živých barvách, protože se začala zuřivě oblékat; ještě jednou mi ji to přiblížilo, když nehlasně proklínala a spony přitom lítaly na všecky strany. "Tuhleto, sakra," řekla dokonce, "přidržte mi to, Christy."
Přidržoval jsem jí to, a jak jsem se přitom dostal do těsné blízkosti jejího ouška, zašeptal jsem: "A stejně pro mě vždycky budete Mařenka-Bětuška, Vaše Veličenstvo." Potom už mi nezbylo, než zahulákat: "Moment, pánové, musím odstranit izolaci!"
Vzhledem ke všem těm skotským plédům a ostatní hadrárně, ze které jsme si s Mařkou udělali peleš neřesti, se mi dalo uvěřit, že jsem cosi odstraňoval. Její Veličenstvo, které, jak se mi zdálo, značně potlačovalo smích, zaujalo malebný audienční posaz v křesle poněkud připomínajícím trůn, a já otevřel.
Překvapilo mě, že venku nesněží. Dokonce jako by za mlžným příkrovem prosvítalo slunce a z větru nezbylo ani na jarní vánek. Což se ovšem v Antarktidě stává a my se z okénka pár hodin nepodívali… Komu by se ostatně chtělo za těchhle okolností.
"Poručík námořnictva Jejího královského Veličenstva Snowdon," řekl mládenec s hladce vyholenými a zčervenalými tvářemi a hodil ruku s napjatými prsty k čepici. A já na to: "Prosím, poručíku. Její Veličenstvo vás očekává."
Vypadl jsem ven s utkvělou myšlenkou, že jsem se omylem dostal do společnosti, která ocení, když postojím někde o kousek dál. S poručíkem vešli do vraku ještě dva důstojníci v čepicích s bílými dýnky a nějakým tím zlatem okolo. Všichni vypadali, že někde za rohem vylezli z důstojnického kasina, a jejich podezřelou eleganci jsem pochopil, až když jsem kousek popošel a otevřel se mi pohled přes vrak letadla.
Stála tam na kotvě velká vzducholoď. Druhá se právě snášela vedle ní a obě měly na bocích tradiční britské modrobíločervené terče a velká písmena U. K. - United Kingdoom.
Nějak se mi zastesklo po Gusovi Cavallovi, Tommym Harrisonovi, starém sazeči Maraschim a vůbec po celé té partě od Polárníka Amundsena, snad i včetně P. Q. Scheibeho, po FF s modrým ledem a tuleních lívancích - a nebýt toho, že jsem se právě nalézal o nějakých dvě stě mil jižněji na Rossově bariéře (asi na 79°50'S), byl bych snad vyrazil na cestu po svých.
Naštěstí za mnou chvíli nato přišel jeden z těch průvodců poručíka Snowdona, představil se mi jako Harris, Ferris nebo tak něco a povídá, že na příkaz Jejího Veličenstva mě mají dopravit do McMurdo. Načež - pro mě poněkud překvapivě - dodal, že jedině díky mému nepřetržitému vysílání dokázali tak rychle najít vrak, který by sice termovize odhalila právě tak, ale bez mého přispění by byli museli prohledávat stokrát větší plochu - a kdoví, jak by to bylo bývalo dopadlo, kdyby se příkladně počasí znova zhoršilo.
Zeptal jsem se, jak na to přišel, že jsem nepřetržitě vysílal; pousmál se a řekl: "Pane Bigsi, vaše skromnost je příslovečná, ale zásluha nepopiratelná. Za prvé máme z rozhovorů s vámi záznam a za druhé nám vaši neutuchající snahu potvrdilo samo Její Veličenstvo." Načež mrkl jedním okem a dodal, že by se nedivil, kdyby mě Její Veličenstvo poctilo nějakým tím řádem či titulem.

Řekl jsem si, jak by se asi tvářil, kdybych mu řekl, čím už mě Její Veličenstvo poctít ráčilo; jenomže já o těchhle věcech nemám ve zvyku mluvit, i když je dotyčná zcela bez titulů. Takže jsem už jen nepovšimnut, zapomenut a s jektajícími zuby přihlížel z povzdálí, jak ji čtyři mariňáci v bílých rukavicích uctivě vynášejí z vraku a s náramnou opatrností pěkně levá pravá dopravují do královské vzducholodi s nápisem H. M. BRITISH ANTARCTIC MISSION QUEENSTOWN od špičky až ke kormidlům.
Já letěl tou druhou, ale musel jsem počkat, až naloží mrtvé. Byli jen dva; piloti skončili v bezedné trhlině a Stone a McPherson si našli hrob sami.
Připadalo mi, že to není žádný pořádný konec.
Nemyslím těch hrdinů; myslím příběhu.
-
Vystoupil jsem na airportu v McMurdo z pohřební vzducholodi a po královnině, která odstartovala před námi, jsem se marně rozhlížel; byla už dávno v hangáru a Její Veličenstvo samozřejmě ve svém královském apartmá na britské ambasádě v Mayfairu, ani ne míli od guvernérovy rezidence.
Když jsme včera (nebo kdy) s Gusem Cavallem startovali do Russkaya Station v Hull Bay, kde nás marně čekal Tommy Harrison, nechal jsem svůj snow-ranger na letištním parkovišti, jak to dělám vždycky, když někam cestuju. Moc jsem nedoufal, že tam svůj vůz opravdu najdu; zážitky mých posledních dnů byly tak zmatené a místy neuvěřitelné, že jsem nebyl schopen určit, které z nich se staly a které ne. Dokonce se mi zdálo, že volně přecházely jeden do druhého, aniž by ctily vlastní podstatu: skutečnost do snu, iluze do reality… Letěli jsme skutečně s Gusem Cavallem nájemnou vzducholodí, kterou pilotovali Gaspar Merten a druhý pilot Sikorski, a skončili v záhadném a naprosto nereálném suchém údolí s větrným mlýnem Nuyse Leydena, potůčkem, trávou, masem, chlebem, pivem a moučným prachem - a s Grietle, jež byla pro Guse Cavalla tlustou venkovskou zrzkou se špinavýma nohama a pro mě podivným virtuálním dvojčetem Mary Elisabeth II.?! Bylo to nemožné, ať už jsem s Grietle zažil cokoli… Třeba proto, že jsem odtamtud odešel a potkal mluvícího psa - a ten mě zase dovedl do deštivé ulice v - ne, nezapamatoval jsem si jméno místa, odkud jsem už jednou propadl stěnou a naboural se do cisterny s živínem přímo na křižovatce ulic 79thN s 37thW… V té deštivé ulici jsem se nakonec ocitl ve zcela nereálné domácnosti "restaurátora a padělatele" - jak inzeroval na vlastních dveřích John Flint - a posléze vypadl poklopem ve sklepě do blizardu někde na Shackletonově a Scottově trase na ledovci o rozměrech Francie, abych tam v reálném čase -
Můj ford snow-ranger na parkingu stál.
Předek neměl nabouraný ani trochu; býval bych byl řekl, že je docela nový. Ale značku měl starou.
Dostal jsem chuť na FF u Amundsena… Nacpat se tam pěkně vysmaženými tuleními lívanci, poklábosit o hloupostech s přáteli a kolegy, na chraptivém a přeskakujícím music-boxu zahrát starému Maraschimu Ó sole mio, zavolat Harrisona, pokud v hospodě nebude, srovnat svoje zážitky se zážitky Guse Cavalla, jestli nějaké měl, a pak jet domů, vykoupat se a spát… Celý den a celou noc spát - a na všecko zapomenout.
Na autostrádě McMurdo-Vanda Town jsem zapojil automatické řízení a pustil si SV kanál nepřetržitého zpravodajství. Strefil jsem se někam doprostřed vysílání reportáže z nějaké mezinárodní konference; brebentilo se tam francouzsky a štěbetalo japonsky a pak zase deklamovalo rusky a přes to rachotily dávky italštiny a převalovala se angličtina překladatele, jako by automatika nefungovala, a taky že ne, někdo tam tlumočil simultánně z několika jazyků najednou, v pozadí obrazu bylo moře a nějaké jakoby hydrologické lodě a nad nimi vzducholodi a mezi tím vrtulníky… Na dalším záběru z jiné kamery, snad ze vzducholodi, jsem poznal plošinu s mezinárodní vědeckou základnou Base Dougherty, na které se celý ten cirkus odehrával (kolikrát jsem se tam musel vyspat ve spacáku!), sledoval jsem běžící titulky, které se stále opakovaly, jak se to ve zpravodajství běžně dělá, a pomalu jsem začal vnímat, co se mi vlastně ten blázinec pokouší sdělit:
BASE DOUGHERTY: DNES VE 2.7 LT SE OBJEKT DI ZAČAL VYNOŘOVAT. VYPLUL NA HLADINU A STOUPAL DÁL JAKO BALÓN / POTÉ CO VYSTOUPIL NA 24 300 FT ODLETĚL SMĚREM K JIHU KDE V TÉ DOBĚ ŘÁDIL BLIZZARD O SÍLE 11° BF / …
BASE MT. LISTER: SATELITY I ORBITÁLNÍ TELESKOPY ZAZNAMENALY START UFO Z POLOHY 176°W A 81°5'S V 11.18 LT / OBJEKT JE I NADÁLE SLEDOVÁN V KURSU STÁLE UPŘESŇOVANÉM / NYNÍ JE VZDÁLEN OD ZEMĚ 4 750 218 MILES A DÁLE SE VZDALUJE / …
OPAKUJEME ZPRÁVU: BASE DOUGHERTY…
Zavolal jsem Guse Cavalla a našel ho na britské ambasádě. "Ty, člověče, posloucháš to?" povídám mu.
"A co jako?" na to Gus. "Čekáme tady, až nám Její Veličenstvo ráčí prozradit, jak hrdinně přestálo blizzard. Jak to, že tu nejsi, Paparazzo?"
"Co o tom víš?"
"O čem?"
"Jak Její Veličenstvo -"
"Zatím nic. Jen že prý jí neocenitelně pích nějaký chlápek od novin, který náhodou dělal na Shackletonově trase reportáž s nějakým údržbářem. Rád bych věděl, kdo to byl. A co že jsem měl poslouchat?"
"Zpravodajství."
Přerušil jsem spojení a zkusil Harrisona; pochopitelně byl na Base Dougherty a mluvil se mnou roztržitě jako s někým, kdo se mu vnucuje s bezvýznamným klábosením, zatímco on sám neví, kde mu ze všech těch světodějných problémů hlava stojí. "Až jindy, Frede," řekl, "pardon, Christy. Škoda že jsi tady nebyl, když se ten tvůj ostrůvek najednou pustil do dovádění… Měl jsem náramnou kliku, že mě vzal na palubu Akademik Rodnin; sehnat v tu chvíli vrtulník nebo vzducholoď absolutně vůbec nepadalo v úvahu ani s neuvěřitelným úplatkem."
"A je to k něčemu, že jsi tam, když tam není on?"

"Kdo?!"
"Ten náš odvázaný ostrůveček."
"Vzhledem k tomu, že se za ním rozběhnout nemůžu, je lepší, že jsem tady. V moři snad po něm něco zůstalo… Hledáme to."
"Tak mi nějaký suvenýr schovej. Jako držitel Witzingerovy ceny snad mám nárok -"
"Jasně, jasně… Kdybych našel pětihrannou matici, máš ji mít. Jenže to by musela plavat."
Moje druhé já vystřihlo pár kotrmelců, zatímco to první se blekotavě loučilo s Harrisonem.
"Moc jsem ti toho neřekl, co?" na to Harrison.
"Náhodou, Tommy," povídám, " jsi mi vnukl nápad za všechny prachy."
A taky že jo. Na umělém Doughertyho ostrově, té tajemné kosmické sondě kdovíodkud, dnes už nejspíš zase na cestě právětam, byly všechny matice i hlavice šroubů pětihranné. A kde jinde, medle, jsem ještě viděl pětihrannou matici? V Tramtárii. Na plechové stěně, kterou jsem několikrát prolnul, prošel i propadl.
-
Nechal jsem vůz před bránou Poisonova skanzenu, prokázal se průkazem SVLN, vlezl dovnitř, zkonstatoval, že od mé minulé návštěvy mrkev zrušili, došel jsem k baráku na náměstíčku s platanem, kde vyhrávali Violate Bill & His Boys, jako by je nikdy nikdo nerozstřílel třaskavými náboji, letmo jsem mrkl do výkladní skříně Ahasvera Dumba, ověřil si, že se tam nezměnilo vůbec nic, načež jsem udělal čelem vzad a křepce vykráčel po schodišti ke vchodu domu, ve kterém kdysi žil a (pi)tvořil Harald Svensson, než se tu na všecko vykašlal a odstěhoval se někam do Norska, Švédska nebo Dánska.
Jako by mi trošku zatrnulo v kolenou, když jsem bral za kliku; ale nastojte. nepršelo tam a nebyla tam jediná plynová lucerna. Byla tam výstava a u stolečku se nudil hlídač a snad i průvodce. Listoval v nějakém časopisu, který přičinlivě odložil, když jsem vešel.
"Vítejte na stálé výstavě reprodukcí obrazů z cyklu Dlouhé bloudění, který ve svém ateliéru v tomto domě vytvořil mistr Harald Svensson, obecně uznávaný klasik antarktického výtvarného umění. Směrem obchůzky, pane… Přejete si katalog?"
"Proč tu nejsou originály?" zeptal jsem se.
"Originály? Ale k čemu by vám byly originály? Jen se pozorně podívejte, pane: naše reprodukce jsou naprosto tytéž jako obrazy. Nerozeznal by to ani odborník. Pořadatel výstavy je ovšem poctivý a nepokouší se klamat veřejnost; vystavuje reprodukce… Možná je tomu tak i proto, aby se mohlo konat více výstav po celém kontinentu."
"Nevím, že by se konala nějaká jiná."
"Kdybyste věděl, co všechno nevíte…"
"Poslyš," řekl jsem, "ty nejsi android."
"Samozřejmě že ne."
"Ale minule tady byl android."
"Nejspíš se mýlíte. Kolikrát jste se v poslední době mýlil, pane Bigsi…? Třeba v identitě osob, v identitě prostředí, v identitě času?!"
"Odkud víte, kdo jsem?"
"Hlásili vás od brány." Usmál se. "Můžete mi tykat i nadále, pane."
"To hlášení od brány - to je tu zvykem?"
"Pravidlem, pane. Divíte se, ve třetím obvodu? Je to bezpečnostní opatření."
"Dobrá. Jak to, že poukazuješ na moje omyly v poslední době? Co o nich víš?"
"Jak bych o nich mohl něco vědět? Každý se přece občas mýlí. Proto jsem si dovolil… Nebo snad chcete říct, že jste neomylný? Pane - to byste byl Bůh."
Řekl to tak upřímně, že jsem se tomu musel zasmát. "Kdepak Bůh, kamaráde," řekl jsem. "Obyčejný reportér; ale pokud se těch omylů týká, v poslední době jich bylo požehnaně - pokud se ovšem dají za omyly vůbec považovat."
"Nejste si jistý, jestli to byly omyly?"
Byl to mládenec snad osmnáctiletý, možná student, který si tady přivydělával. Měl poctivý, důvěryhodný obličej a příjemný úsměv a otázku mi položil s dychtivým, zcela jistě ne jen zdvořilostním zájmem.
"Nemusely to být omyly," řekl jsem. "Mohly to být klamy. Je to něco jiného, ale výsledek je stejný."
"To jistě." Živě souhlasil. "Když se člověk řídí tím, co má za skutečnost, za pravdu…, pak už nesejde na tom, zda to byl jeho omyl, nebo jestli ho někdo oklamal. Výsledek je potom chybný, jelikož je postavený na chybných základech nebo premisách. To se ovšem v historii stalo i vojevůdcům, politikům… a podobně. Pokud se to stane reportéru, novináři, může to způsobit škodu."
"U vojevůdců a politiků teprv."
Zasmáli jsme se oba. "No aby ne…," řekl, "aby ne. Ale mluvme o vás: V čem se cítíte oklamán - myslím v poslední době?"
"Mám-li být upřímný," řekl jsem. "začalo to tady. Ano, tady, v tomhle domě. Kdysi patřil Dirtje Maanenové a Harald Svensson byl její podnájemník… Znal jsem oba. Ale to není podstatné, to bylo ještě v časech starého otevřeného třetího obvodu. Tohle se týká současnosti. Když jsem sem vešel poprvé, bylo to snad někdy před třemi nebo čtyřmi dny, nebyla tu výstava, ačkoli tu být měla - třeba už podle nápisu na dveřích. Místo na výstavu jsem vešel do deštivé ulice nějakého starého města. Pršelo v ní a svítily tam historické plynové pouliční lampy."
"Vida. A vy?"
"Myslel jsem, že je to výstavní expozice… Ukázka něčeho; nevěděl jsem, jaké atrakce mohou být v Poisonově skanzenu. Tak jsem šel dál."

"Nenapadlo vás se vrátit?"
"Samozřejmě napadlo. Jenomže už jsem nedokázal najít cestu."
"Alenčina Cesta za zrcadlo?"
"Jednoho mého kolegu napadlo totéž."
"Jak jste se dostal ven?"
"Musel bych ti vyprávět, co jsem tam zažil."
"Jistě bych pozorně poslouchal," řekl. "Ne jen proto, že se tady trochu nudím. Ale nemusíte mi vyprávět nic, jestli je to snad nějak - choulostivé."
Připadalo mi, že tenhle mládenec se smát nebude. Jistě nepřemýšlel pragmaticky jako Harrison a nebyl cynik jako Cavallo. Spíš to byl nepopsaný list. možná romantik, jaký by měl snadno pochopit některá moje hnutí mysli, která jsem ani Gusovi nesvěřil.
Tak jsem se do toho pustil, a když jsem dovyprávěl až do místa, kde jsem unikl z Tramtárie potřetí, dodal jsem, že se divím, jak snadno mě přesvědčil, abych se mu svěřil, ačkoli - mezi námi - to všecko choulostivé je; a ne snad jen nějak, ale docela jistě.
"A to jste mi ještě neřekl, kam jste to vlastně vypadl z Flintová sklepa," na to mládenec. "Přitom myslím, že všecky ty předešlé klamy - jak tomu říkáte možná poněkud nepřesně - do toho vyústily. Ale ne jen do toho; je tu ještě něco mnohem většího."
"Nerozumím."
"Dejme tomu," řekl, "že jste některé věci viděl jinak. Tak, jak si někdo přál, abyste je viděl."
"Ale k čemu by to bylo?"
"Třeba vás použili k něčemu, co oni sami udělat nemohli."
"Kdybych si tak vzpomněl," řekl jsem, "ten mlynář někoho jmenoval… Dokonce i ten mluvící pes. Jenže já si nepamatuju ani název toho místa pod plechovou střechou."
"Tahoaohe?"
"Cože? Odkud to znáš?!"
"Několikrát jste to řekl. I o White Fangovi a Wholunzích jste se zmínil. Wholunghové by mohli být ti, co řídili vaši činnost. Pro ně měla jiný smysl, než jaký jste v ní viděl vy sám. Osoby, prostředí, čas - to všecko sloužilo jen jako určité - jeviště. Nepřipadá vám také, že to takhle nějak muselo být?"
"Kamaráde," já na to, "ty jsi fantasta."
"A vy snad fantasta nejste, pane Bigsi?" Usmíval se od ucha k uchu, jako by ho těšilo, že mě dostal. "Třeba si vás právě proto vybrali."
"Vybrali… Ale k čemu vlastně?!"
"Díval jste se v posledních hodinách na zprávy?"
"Jistě. O co jde? O DI?"
"Proč ne, pane? Copak jste sem nepřišel hledat souvislost Doughertyho ostrova a Tahoaohe?"
Vybafl jsem na něj, jak na to přišel, a on na to, že jsem mu to právě vyprávěl. Uvědomil jsem si, že si vůbec nepamatuju, co jsem mu řekl a co ne…
"Ty pětihranné matice, víte," řekl, "ty se asi nedaly kamuflovat; znal jste je ze své krátké návštěvy ostrova, když byl na hladině. Ale jinak… No, představte si - ale musíte to brát jako fantazii, ve kterých si s kamarády ve škole libujeme - tak si představte, že DI, vlastně ne ostrov, ale sonda odněkud z hvězd, se musel potopit a zůstat na dně, aby se do něj lidé nedostali. Nesměli se tam dostat - a to nejen proto, aby ho nepoškodili, ale taky aby jim neublížil. Nebyl inteligentní, rozumíte; byla to jen sonda. Automat. Bylo na čase, aby se vrátil, odkud přišel, jenomže pár poruch zavinilo, že se vrátit nemohl… Co tedy udělají Wholunghové, kteří ho vyslali?"
"Co o nich víš, člověče?"
"Nic. Říkám vám, je to jen fantazie. Wholunghové, aspoň podle toho, že vás jaksi ‚odměňovali' za vaše zákroky, zřejmě byli těmi, kdo -"
"S tou vaší bandou bych opravdu někdy rád udělal rozhovor pro SVLN… Poslyš, i kdyby Wholunghové existovali, neměli by mě za co odměňovat."
"Jak to že ne? Copak jste neotočil kolem na dveřích v Tahoaohe? Neprorazil jste snad stěnu svým vozem? A neodemkl jste nožem poklop ve sklepě?"
"Skoro jen samá destrukce."
"Jak to můžete vědět? Co když jste to tak jenom viděl? Tady vůbec není důležité, jak jste to viděl vy, ale co pod tím bylo doopravdy. Dejme tomu, že v sondě bylo třeba něco odstranit, odblokovat, otevřít, spustit… Oni na to dokonce zmutovali žraloky, vyrobili jim ruce, které byly dokonalejší než lidské, jenže jim nedokázali poručit, aby splnili ty tři nutné - nevím co. Jako v pohádce, tam se taky plní tři úkoly a odměnou je krásná princezna. A vy jste to udělal. Páni… Vybrali si vás, abyste jim zachránil sondu; přenášeli vás tam nějakým mimoprostorem, který jste nepozoroval, to bylo to ‚zrcadlo', zdánlivá ulice s lampami - a za odměnu vás donesli přesně nad místo, kde ztroskotalo letadlo britské královny, a odkud pak vaším jménem přivolali pomoc. Poznali totiž - víte, nejspíš tam v tom mlýně - že ty virtuální dvojnice časem odhalíte. Proto se vás ten ‚mlynář' vyptával, jestli jste spokojený, šťastný… Vy jste mu sice nakonec kývl, ale on zřejmě poznal, že to v duchu cítíte jinak."
"Ale k čemu ten větrný mlýn? Proč takový nesmysl, jako byl John Flint, vražda jeho manželky… To bylo nepochopitelné, nelidské!"
"Oni přece taky nejsou lidé, pane Bigsi. Snažili se vás vždycky co nejpřirozeněji dovést ke splnění toho určitého úkolu. Možná kdybyste viděl ve skutečnosti ta místa, kde jste se pohyboval, a věci, kterými jste manipuloval, nikdy byste

úkoly nesplnil. Vám to třeba připadá bizarní, ale to nebyla bizarnost; byla to nepřesnost. Kopírovali obrazy z vaší mysli a občas sami nevěděli, jak je přesně interpretovat. Přesto se snažili… Mohlo to všechno přece být mnohem strašnější, odpornější a nepředstavitelnější, než byl ten morytát s vraždou u harmonia. Tam bylo třeba vtisknout vám do ruky nástroj zcela určitých rozměrů a dovést vás až k tomu poklopu; a to se podařilo."
"A proč by se na mě neobrátili rovnou?" řekl jsem mírně znechuceně. "Proč by se mnou probůh manipulovali jako s nějakým - nástrojem?"
"Protože jste byl nástroj… Myslím ale, že byste se neměl cítit dotčený. Oni vám to jistě nezapomenou - a kdoví, jestli vás ještě nečeká nějaká další odměna." Najednou jako by se zaposlouchal do něčeho, co se ozvalo odněkud zezadu, z prostoru mezi panely se zavěšenými obrazy. "Prosím, omluvte mě na okamžik," řekl. "Jen musím něco…" Zmizel mezi Svenssonovými fantastickými krajinami, ale někde vzadu hovořil dál: "Taky byste měl vzít v úvahu, co vás sem původně přivedlo, pane Bigsi; nebyl to snad ten zázračně odměněný Abe Lincoln Black?"
V tu chvíli jsem si uvědomil i to, že věděl všechno o mé záchraně královny, aniž bych mu o tom byl řekl jediné slovo.
"Poslyš, mládenče," řekl jsem, "a kdo ty vlastně jsi, že do toho takhle vidíš?"
"Já?" řekl a já zaslechl jeho lehký smích. „Já jsem přece ten O'Donaghue, co jste se ho tolik nahledal."
Co byste udělali na mém místě?
Vrazili byste mezi ty obrazy zrovna tak.
Proběhl jsem celým barákem od sklepa na půdu, ale mládence jsem nenašel. Dokonce jsem nenašel ani díru, kudy se vytratil.
Když jsem se vrátil dolů, stál tam za stolkem běžný sériový andy. Povídám mu: "Jsi tu dlouho?"
"Od rána." řekl.
"Není to otrava?" já na to.
Pokrčil rameny a řekl: "Proto jsem tady, pane."
Měl jsem vztek a šel jsem pryč. Už jsem byl napůl venku, když na mě andy zavolal: "Pane… Tohle tady pro vás někdo nechal." Podal mi malou krabičku.
Zeptal jsem se, kdo že to tady pro mě nechal; že prý nějaký mládenec. Kdy? Před chvílí. Kam šel? Někam ven. Nic mi do toho nebylo, pane.
Popadl jsem to a rozbalil.
Uvnitř byla kytička fialek.

13
Z auta jsem zavolal Cavallovi. Povídám mu: "Gusi, říká ti něco větrný mlýn? Nebo třeba fajdheer Nuys Leyden a jeho dcera Grietle, taková zrzavá, tlustá, se špinavýma nohama?"
Chvilku mlčel a pak rozpačitě řekl: "Já teda fakt nevím… Mělo by mi to něco říkat?!"
"Okej. A co takhle Merten a Sikorski?"
"To jsou piloti od Blizzard Fly."
"Letěli jsme s nimi za Harrisonem do Hull Bay?"
"Kdy?"
"Včera, nanejvýš předevčírem. Ačkoli vlastně - no, dejme tomu někdy v uplynulém týdnu?!"
"Ježíšku… Proč bych to dělal, Christy? Ty chlápky samozřejmě znám a sem tam využiju, že nejsou tak nekřesťansky drazí jako třeba Yellow Blimps… nebo Albatros. Ale s tebou jsem s nimi nikdy nikam neletěl. Proč se ptáš, Christy?"
Povídám mu, ať si s tím neláme hlavu. Načež jsem přerušil spojení a zkusil zavolat Polenskiho, protože už jsem nevěřil ani tomu, že jsem strávil ty milé hodinky s Jejím Veličenstvem ve vraku královského letadla na Rossově bariéře.
"Můžu vám gratulovat?" zeptal se inspektor. "Někdo vynesl z britské ambasády, že jste -"
"Jindy," já na to. "Povězte mi: Asistoval jste při mé bouračce s cisternou živínu?"
"S cisternou… A to mělo být kdy?"
"Někdy nedávno."
"Nad tím vaším humorem," řekl, "vskutku zůstává rozum stát. Myslíte, že mám čas na blbosti?"
Omluvil jsem se mu a zavolal solidního Westlakea v guvernérově vile. Dostal jsem se k němu, když jsem pár spojovatelkám zalichotil, zalhal, eventuálně něco slíbil (nebýt to videofony, asi by to nezabralo). "Pane Westlake," řekl jsem mu, když se zdvořilým úsměvem kvitoval moje úšklebky, "mám jedno jediné přání. Povězte mi, prosím, jestli pánové Dum a Dee Tweedlovi jsou mezi poradci pana guvernéra."
"Pane Bigsi," odvětil bolestně, "netropte si šašky ze starce, který čím je starší, tím lépe se rozpomíná na svou dětskou četbu. Kdyby Tweedledum a Tweedledee byli mezi poradci pana guvernéra, mohli by tam být i astronaut Pimple, pes Brushy a Mickey Mouse."
"Díky a nezlobte se," já na to. "Nechci si tropit šašky z nikoho; ale kdekdo si je zřejmě tropí ze mě."
Zavolal jsem a navštívil ještě pár dalších lidí, kteří mi mohli dosvědčit, že to a ono a támhleto a tuhleto se opravdu stalo. Skončil jsem u Mose Aarona, který mě nikdy neposlal do Poisonova skanzenu, abych tam dělal rozhovor s nějakým - čím že? Drajdem? Nepil jste něco, Bigsi?! Ale slyšel jsem, že jste dělal reportáž na Scottově trase a zachránil tam život anglické královně; kolik chcete za exkluzivitu pro SVLN?
Plácl jsem nějaké numero, vypadl, zavřel se na toaletě a zavolal ředitelství loterijní společnosti. Samozřejmě že žádný černoch nikdy nevyhrál v loterii půl miliónu… Cha-cha-cha, co vás napadá.
Poldům jsem znova nevolal, i když by mi už těžko říkali věci jako ghebrthouxwnlck a pletli si pohlaví svých vlastních potomků. To byly zřejmě poruchy, než Wholunghové (nebo kdo) seřídili jejich virtuální dvojníky. Jestli Polenskimu utekla dcera, na to jsem se tímpádem toho hodného inspektora už radši neptal.

Doma jsem se od Wanga dověděl, že mi společnost Symmons vrátila ten starý dobrý telefon (teď už zase fungující, jestli chápete, co tím myslím). O něco později jsem zjistil, že v mé kanceláři na Atkinson Street došlo k témuž, aniž by o tom kdokoli věděl, což se mě dotklo natolik, že jsem vynadal správci budovy.
Mou mizernou náladu naštěstí napravilo pozlacené pozvání na britskou ambasádu, které došlo druhý den hned po ránu.
Wangovi to přineslo plno starostí s frakem od Calderona, výběrem ponožek a kravaty a tak dále; tyhle věci on si strašně bere. Do Mayfairu mě dokonce sám dovezl a půjčil si na to od nějakého svého umělého kámoše reprezentativní zlatý Ford Ananas 8000, že prý se nehodí, abych jel k audienci v teréňáku.
Proč myslíte, že mě tam pozvali?
Královna mě povýšila do šlechtického stavu, takže jsem si mohl dát říkat sir Christopher.
Když jsme spolu potom pár vteřin drželi každý svůj pohár se šampaňským, ochranka se diskrétně stáhla o pár kroků dál a žádná dvorní dáma se nekoukala, dal jsem jí ty fialky.
Dojaly ji, jak by ne. Fialky v Antarktidě…
A to ještě netušila, že nikdy nezvadnou.
Byly od Wholunghů; po té noci ve mlýně jsem přece řekl Leydenovi: Nikdo už mi víc nedá; teď bych se spokojil i tím, kdybych mohl královně přinést kytičku fialek.
Splnili mé přání a ještě mi přidali to ostatní, co se mi tak splnilo jaksi navíc. Těší mě, že to bylo i přání Jejího Veličenstva Mary Elisabeth II. Je to fajn holka a ještě jsme se párkrát viděli, než odjela.
Abych nezapomněl - ostrov Doughertyho zmizel ve vesmíru a nikdo neví kam.
Ani já to nevím; čestné slovo.

Libouchec v únoru 2007

Jaroslav Velinský
Fialky
pro královnu

V roce 2007 vydalo jako svou pětadvacátou publikaci
nakladatelství KAPITÁN KID / 403 35 Libouchec 339
Aktuální informace: www.kkkk.cz
Telefon 475 222 327 / e-mail: kkk.velinsky@tiscali.cz
První vydání, v nakladatelství KAPITÁN KID první
Obálka vlastní s použitím litografie O. Redona
Sazba vlastní
Technická spolupráce Dobroslav Janko
Vytiskla Tiskárna Vyšehrad Praha

JAROSLAV VELINSKÝ - KAPITÁN KID
narozen 18.12.1932v Praze
Horník, soustružník, noční hlídač v ZOO, opravář sportovního nářadí, člen ZS, umělecký pracovník Divadla hudby, malíř písma, reklamní grafik, typograf atd.; Jinak tramp, banjista, kytarista, písničkář a jeden ze zakladatelů festivalu Porta.
Pakliže František Jungwirth, mnohaletý překladatel americké drsné školy, říkal o hrdinovi Velinského detektivek Otovi Finkovi, že je to "český Marlowe", dá se Christy Bigs, hrdina FIALEK PRO KRÁLOVNU (i několika kratších povídek a hlavně tří novel vydaných v roce 1995 brněnským 2D-Studiem pod společným názvem KONTINENT NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ), označit za Marlowa antarktického. Svá dobrodružství s proradnými politiky, bezohlednými gangstery, krásnými dámami a nespolehlivou i úplatnou policií prožívá v neskutečných světech i skutečných blizzardech částečně kolonizované Antarktidy konce 21. století a jeho jediným věrným parťákem je android Wang.

CHRISTY BIGS

DEN A NOC
OSTROV KAPITÁNA DOUGHERTYHO
OBCHODNÍK SLEDEM
Kapitán Kid